

THẦN CHÂU KỶ HIỆP

KIẾM ĐƯỢC LƯƠNG
KHÍ MÀ QUANG
TRƯỜNG HOANG HẠO
GIANG HÃ KIẾT

Ôn
Thụy
An

<http://daotienun.blogspot.com>

Thần Châu Kỳ Hiệp hệ liệt của tác giả Ôn Thụy An
Bản dịch của ngo_ngo - Biên tập bởi 有希長門
Bản text đăng tại website Tàng Thư Viện
Ebook tạo bởi inno gồm 3 phần đầu của hệ liệt

Tòch mòch cao thuû

Tên Ebook: Anh Hùng Hào Hán

Bộ Sách: Thần Châu Kỳ Hiệp

Tác Giả: Ôn Thụy An

Thể Loại: Võ Hiệp

Dịch Giả: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Nguồn: tangthuvien.com

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Bộ một: Cao thủ.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Tà dương cổ liễu Triệu gia trang,
Ôm trống đục vang mở hí trường;
Thác xuống thị phi nào ai quản,
Cả thôn nghe hát Thái Trung Lang.

Có tiếng người hát lên một đoạn bài ca thứ mười tám trong hai mươi tám điệu di âm của giáo phường đời Đường, do vai mặt nê đứng đầu, vai dẫn hí mở màn, vai phó tịnh giả ngốc, vai phó vị pha trò, thêm một người làm trang cô, bắt đầu diễn vở “mộng kê vàng”.

Buổi tạp kịch theo thể loại “cổ tử từ”(*) diễn ra nhộn nhịp trên đài, sân khấu có chút thô tháo, lộ ra là vừa được dựng lên vội vàng, nhưng người diễn trang phục rực rỡ, phía dưới xếp từng hàng từng lớp ghế ngồi chật kín, có già, có trẻ, có nam, có nữ, hoặc chú mục xem diễn, tiện căn hạn dưa, hoặc châu đầu ghé tai, thỉnh thoảng lại reo hò khen ngợi. Bên sân khấu có mấy đứa trẻ đứng chơi đá cầu, mùi dầu gió của các bà các chị bốc lên gay mũi. Ở hàng ghế đầu trước sàn diễn có một người, đưa mắt nhìn vào đó tất sẽ bị thần dung của y thu hút đầu tiên, người ấy đang nhíu mày, nhăn mũi, ngẩng mặt lên trời hắt hơi một tiếng.

Người có thể khiến giữa đám ngàn vạn người tất cả vẫn phải chú ý vào đi đầu tiên đó chính là Quân lâm Thiên hạ Lý Trầm Chu.

Lý Trầm Chu cũng không phải đang chú tâm vào lời ca xướng, ánh mắt thoảng chút mỗi một của y chiếu ra xung quanh, thỉnh thoảng lại có các ông các bà lớn tuổi tới gần chào hỏi chúc tụng, y cũng vội vàng đứng dậy, mỉm cười đón tiếp:

- Bác Nguyên vẫn còn làm món nhĩ khối(**) đấy chứ? Đúng là tay nghề cao, ném qua một lần là khó mà quên nổi...
- Bệnh phong thấp của Canh tứ gia đang giảm được chút nào chưa, lúc về bảo Tú Sơn mang thuốc cho tứ lão gia...
- Đới tế quan làm sao rồi? Chuyện hoảng sợ lần trước giờ đã bớt kinh hoảng chưa?....

Cứ thế lần lượt thăm hỏi, lời lẽ ôn hòa ấm áp như người một nhà. Chẳng ai có thể tưởng tượng được, Bang chủ Quyển Lực bang Lý Trầm Chu, trên Kim Đỉnh Nga Mi một người đối mặt với cả trăm, cả ngàn cao thủ võ lâm hạng nhất đang như hổ rình mồi, vẫn có thể cười nói như không, tài áp quần hùng, ở đây lại thân thiết như người nhà, chân thành như quân tử, văn nhã hiếu lễ nghi, khiêm tốn thuần nho.

Lý Trầm Chu thường xuyên tổ chức những buổi diễn tấu như lê viên, đạn tử, đại cổ, tham quân hí, các loại để người nhà của bang chúng trong bang thưởng thức. Bản thân Lý Trầm Chu lúc rảnh rỗi cũng hay xuất hiện, ân cần thăm hỏi mọi người. Y cực kỳ nghiêm khắc với thuộc hạ, nhưng với người nhà của thuộc hạ thì lại coi như chí thân, trên dưới khắp trong bang không ai không nguyện lấy chết báo đáp.

Lúc này, vở kịch trên đài đang diễn đến lúc sôi nổi, một ông lão râu tóc bạc phơ, tay chống gậy, run run bước tới, một ông lão khác mặt đầy nếp nhăn vội vàng tới đỡ, Lý Trầm Chu cũng tới đỡ một bên, cười nói:

- Thang công công càng ngày càng tráng kiện ra đó, thêm thêm mấy năm nữa thì đến cả ta cũng phải tự than không bằng.

Ông lão đó muốn nói chuyện, xòe tay ra, miệng cũng phập phò phập phù, nhất thời không nói lên được tiếng, chòm râu trắng phủ trùm kín hết cả miệng. Lý Trầm Chu cười giúp ông ta chải lại chùm râu, vuốt đường sang hai bên, ông lão đỡ bên cạnh cười nói:

- Bang chủ, ngài dìu dắt mấy đứa con tôi, lại thăng chức cho mấy đứa cháu tôi, đến cả đám chắt nhỏ cũng được một người đắc đạo, gà chó lên

trời. Ngài đối xử với năm đời nhà -họ Thang tôi thực là ơn như tái tạo, khó lòng báo đáp nổi...

Lý Trầm Chu mỉm cười, đáp:

- Sao lại nói như thế, họ Thang ngũ đại đồng đường, đều từng lập công lớn cho Quyền Lực bang, là trong bang nợ ân tình của nhà họ Thang. Đúng rồi, ông đến tháng ba năm nay mới làm đại thọ tám mươi, lệnh tôn đại khái cũng đã tuổi quá trăm rồi nhỉ...

Ông lão cười híp cả mắt lại, nói:

- Bàng chủ ngài thực có trí nhớ tốt, cha tôi ba mươi chín tuổi mới sinh ra tôi...

Lý Trầm Chu tặc lưỡi:

- Lão gia tử phúc thọ đề huề, đúng là quá tốt.

Thang lão gia tử tựa hồ già đến nỗi đầu óc cũng không còn linh hoạt nữa, gãi gãi đầu không nói được câu nào, chỉ biết gật đầu tỏ ý, Lý Trầm Chu mỉm cười ra ý đã hiểu, lúc này lại có Cát tiên sinh của trưởng phòng tới. Vị lão tiên sinh này đã uống đến say túy lúy, chân nam đá chân chiêu, tay cầm một quả cân, nghiêng nghiêng ngả nấc rượu một cái. Lý Trầm Chu cười:

- Sao rồi, Cát tiên sinh lại đi đánh “túy quyền” à?

Cát tiên sinh cười híp mắt:

- “Túy bát tiên”? Tôi chỉ biết đánh có “túy bàng giải” (con cua say).

Cát tiên sinh không biết võ công, người trong bang từ trên xuống dưới đều biết cả, “túy bát tiên” là võ nghệ phổ thông, Cát tiên sinh ở trong bang đã lâu, ít nhiều gì cũng biết được một chút. Nghe Cát tiên sinh nói như vậy, bộ dạng lại quái dị hoạt kê, mọi người đều cười rộ lên, Lý Trầm Chu vỗ vai ông ta:

- Cát tiên sinh, ngồi xuống xem kịch đi, đang đến màn Lan Lăng vương phá trận đó.

Cát tiên sinh vội gặt đầu, Lý Trầm Chu kéo tới một chiếc ghế bằng gỗ tử đàn bảo ông ta ngồi xuống, lại đỡ Thang lão thái gia và Thang lão đầu ngồi vào chỗ.

Lúc này vở kịch đang diễn đến khúc “Đại diện”(mặt to). “Đại(大) diện” còn gọi là “Đại(代) diện” (thay mặt), nói về Lan Lăng vương đời Bắc Tề, văn tài võ lược, kiêu dũng thiện chiến, nhưng dung mạo lại tú mỹ như phụ nữ, sợ là không đủ uy phong nhiếp địch nên lấy gỗ làm mặt nạ, đeo lên khi lâm trận, từng phá quân Chu ở thành Kim Thanh, dũng quán ba quân, người tề kính phục mà làm ra vở kịch này, mô phỏng lại hình thái oai phong khi chỉ huy, thế nhân gọi là “Lan Lăng vương nhân trận khúc”, đã rất thịnh hành từ đời Đường. Người diễn đeo mặt nạ đáng sợ, mình mặc áo tím, vung đao bọc vàng, cầm roi mà múa.

Lúc này người trên đài đang múa đến đoạn cao trào, xoay tròn kịch liệt theo tiếng nhạc đan xen, y phục hoa văn trên người giống như hình rồng rắn vũ lộng tung cánh muốn bay. Lý Trầm Chu mỉm cười ngồi xem. “Lan Lăng vương” bỗng tung người nhảy lên, lộn vòng bảy lần trên không trung, người xem đồng loạt reo hò khen hay.

Lúc này, Cúc Tú Sơn vội vàng bước tới. Cúc Tú Sơn là Thủy vương trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang. Trong Bát đại Thiên Vương, Quỷ vương Âm Công chết dưới dòng Hoán Hoa Khê, già trẻ Xà vương chết trong chùa Phục Hổ, Kiếm vương Khuất Hàn Sơn bỏ mạng trên Kỳ hạc toàn thiên pha, Hỏa vương Tổ Kim Điện chết dưới chân núi Nga Mi, Nhân vương Đặng Ngọc Bình bị giết ở Hồng Môn, Dực vương Mạc Phi Oan đền mạng ở nhà họ Tiêu Hoán Hoa, trong Quyền Lực bang giờ chỉ còn lại Thủy vương và Dao vương.

Trong Quyền Lực bang, Cúc Tú Sơn là một nho sinh. Quyền Lực bang tuy là bang phái võ lâm nhưng cũng cần đến người văn tài hoa mỹ, kiến thức uyên bác để ứng phó một số chuyện. Những chuyện trong bang giao cho Cúc Tú Sơn làm, không chuyện nào là không được hoàn thành ổn thỏa, lâu dần lập được vô số công nhỏ mà lại không lấy đó làm kiêu. Lý Trầm Chu biết được liền phái hắn đi làm một vài chuyện quan trọng, phàm những

việc được giao cho Cúc Tú Sơn đều được tiến hành rõ ràng, vừa nhanh chóng vừa ổn thỏa. Nhưng người này hành tung thần bí, thường vô cớ biến mất, khiến cho người ta phải nghi ngờ. Lý Trầm Chu liền phái hãn đi làm chuyện cực kỳ khó nhằn để khảo nghiệm hãn, Cúc Tú Sơn tuy gặp nguy hiểm nhưng vẫn xử lý bình tĩnh chắc chắn như cũ. Lý Trầm Chu sau khi thử thách đủ kiểu, nhận thấy người này chịu khổ chịu khó, cần cù tiết kiệm, chính trực can gián, trung tâm cảnh cảnh, liền thăng hãn lên làm Thủy vương trong Bát đại Thiên vương.

Lý Trầm Chu biết Cúc Tú Sơn trước nay ôn trọng đạm bạc, gặp chuyện thì tháo vát tinh tế, giờ thấy hãn tay cầm một vật, bước chân có chút vội vã liền biết đã có chuyện xảy ra rồi, lập tức hỏi:

- Có việc gì?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Đầu người.

Lý Trầm Chu hơi nhíu mày rồi lại nhanh chóng giãn ra, hỏi:

- Đầu của ai!

Cúc Tú Sơn đưa lưng che tầm mắt những người khác, tháo nút túi vải, mở miệng túi đưa tới gần Lý Trầm Chu. Lý Trầm Chu liếc nhìn, lại nhíu mày hỏi:

- Hồ bà?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Đúng.

Sư công Hồ bà cùng Trường thiên Ngũ kiếm đều là yếu tướng của Quyền Lực bang, trong trận tại đình Ngũ Long, Cổ Nghiêm quan, Hải Sơn môn ngày trước, bảy người này đều có tham gia, hơn nữa còn có đóng góp quan trọng. Bây giờ thủ cấp của Hồ bà trong Sư công Hồ bà lại xuất hiện ở đây, Lý Trầm Chu cũng không khỏi phải nhíu chặt lông mày. Đối lại ngày trước, Quyền Lực bang tự nhiên là có thể chấp nhận được, nhưng mấy năm gần đây, Quyền Lực bang tổn binh thiệt tướng nhiều không kể hết, đến cả

công thế với Chu đại thiên vương cũng phải đổi thành tự bảo vệ, lấy phản công làm chủ, thận trọng từng bước, đối với nhóm người Tiêu Thu Thủy cũng là liên hoành chứ không đối lập, có thể thấy tình cảnh Quyền Lực bang đang quẩn bách đến thế nào.

Lý Trầm Chu lập tức hỏi:

- Bà ta chết thế nào?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Hôm nay là đến lượt gác của Sư công Hồ bà, thi thể bà ta bị người ta đưa đến.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Người đưa thi thể tới thì sao?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Chết rồi.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Tại sao lại chết?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Người đưa cái đầu này tới đã bị ép uống thuốc độc từ trước, đầu người vừa đưa tới tay chúng ta thì người đã chết luôn.

Lý Trầm Chu nói:

- Vậy thì đối phương chắc chắn không thể vì chỉ đưa cái đầu này tới mà phí công tốn sức như thế.

Cúc Tú Sơn đáp:

- Đúng.

Ánh mắt Lý Trầm Chu lóe sáng:

- Vậy thì cái đầu này tất phải có vấn đề.

Cúc Tú Sơn đáp:

- Đúng là có vấn đề.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Có vấn đề gì?

Cúc Tú Sơn đưa năm tay đặt nhẹ lên xương đầu Hồ bà, nói:

- Cái đầu này từng bị người ta dùng dao mở ra cẩn thận, sau đó lấy hết thứ bên trong ra, nhét thuốc nổ vào trong, chỗ ghép nối được làm rất khéo léo, nếu không để ý thì rất khó phát hiện được.

Lý Trầm Chu trầm ngâm:

- Thuốc nổ này có thể tự cháy hay không?

Cúc Tú Sơn lập tức lắc đầu:

- Không thể.

Lý Trầm Chu nói:

- Như vậy kẻ địch giết chết Hồ bà là vì muốn sắp đặt thuốc nổ trong đầu ba ta, cái đầu chứa đầy thuốc nổ này đương nhiên là để nổ chết ta...

Ánh mắt bắn về phía Cúc Tú Sơn.

Cúc Tú Sơn cúi đầu:

- Đúng.

Lý Trầm Chu khẽ cười:

- Người nghĩ kẻ an bài độc kế này sẽ xuống tay vào lúc nào?

Cúc Tú Sơn đáp:

- Bây giờ.

Đúng lúc này, “Lan Lăng vương” đang múa may nhảy nhót trên sân khấu bỗng phóng vọt lên trước, vung đao chém xuống, kim đao chói mắt, trong khoảnh khắc đã ra bảy chiêu sát thủ.

Đồng thời, quả cân trong tay Cát tiên sinh ngồi bên trái đột nhiên bắn ra, đánh thẳng vào bảy yếu huyệt lớn sau tim Lý Trầm Chu.

Cùng trong chớp mắt, Thang lão thái gia ngồi bên phải, chòm râu trắng như cước biến thành roi quất, vọt thẳng xuống đầu Lý Trầm Chu, tay trái

“Đại vi đà thủ”, tay phải “Tiểu kim cương quyền”, song phong quán nhí,
đánh ra liên hoàn!

Một sát na đó chỉ như điện quang hỏa thạch, Lý Trầm Chu đã vụt biến
mất.

Y đã phóng lên trên đài, xông thẳng tới chỗ “Lan Lăng vương” tay cầm
roi vàng, nắm tử kim đao. Chỉ thấy bóng người đan xen, như hai con chim
lớn xòe cánh, người ngồi xem kịch không ai là không kinh ngạc, cùng đứng
bật dậy.

Khi họ đứng lên, Thang lão thái gia đã ngã xuống. Khi chiêu số của
Than lão thái gia đột nhiên đánh hụt liền tương đương với đánh cả về phía
Cát tiên sinh, Cát tiên sinh không ngờ lại dùng quả cân hóa giải toàn bộ,
nhưng vào lúc này, ông ta đã phía hiện sau lưng mình có thêm một người.

Thang lão thái gia hét lớn quay người, còn chưa kịp ra tay, người đó đã
một đao đâm vào sau tim ông ta, ngay chuẩn giữa tim. Người đó nhẹ nhàng
phóng lui, Thang lão thái gia ngã xuống, thở dốc, thần tình lại trở về bộ
dạng bệnh tật yếu ớt, già nua cùng cực. Thang lão đầu lúc này liền cúi phục
xuống, khóc nói:

- Cha, người...

Nức nở không thành tiếng. Thanh niên áo xanh mũ lưỡi kia hai tay thu
vào trong ống tay áo, cũng không để tâm nhiều.

Võ công Cát tiên sinh còn cao hơn Thang lão thái gia. Ông ta hóa giải
một lượt công gấp của Thang lão thái gia xong liền muốn tìm đường bỏ
chạy nhưng đã không còn kịp nữa. Lúc này ông ta chẳng còn một chút hơi
rượu nào, dưới hai ống tay áo dài như nước đổ của Cúc Tú Sơn, mất hết tiên
thủ, quả cân cũng bay đi đâu mất.

Võ công Cúc Tú Sơn cũng như câu viết trong Đạo Đức kinh, “Bình
mạnh thì diệt, gồ cứng thì gãy. Cứng rắn ở dưới, mềm mại ở trên.” Cát tiên
sinh tả xung hữu đột nhưng vẫn không thoát ra khỏi bóng chưởng bao trùm
của Cúc Tú Sơn. Thủy vương đột nhiên vung ống tay áo, thanh thể chuyển
yếu thành mạnh, như một tấm sắt lớn quét thẳng vào mặt.

Cát tiên sinh thấy thế tới mạnh mẽ như vậy, vội vàng vung hai chưởng đánh ra, muốn mượn thế nhảy ra sau, thừa cơ bỏ chạy, bỗng thấy thế tới vụt chậm, lại hóa mạnh thành yếu, tay áo buông lỏng, nhét một vật vào tay ông ta.

Lúc này song chưởng Cát tiên sinh đang đánh ra toàn lực, trong tay bỗng có thêm một vật, Cát tiên sinh trong lúc vội vàng xoay tay mở trào, nội kinh tự động đẩy ra. Bụp một tiếng, vật đó bị ông ta bóp xuyên, lại ầm một tiếng, khói lửa ngập ngụa, Cát tiên sinh gào thảm ngã xuống.

Thứ ông ta bắt trúng chính là đầu của Hồ bà.

Ánh đao của “Lan Lăng vương” lấp lánh chói mắt, y phục màu mè rực rỡ lấp lánh, trong ba người, võ công của hắn còn cao hơn Cát tiên sinh gấp mười lần. Ban đầu hắn chỉ mong đánh trúng cái đầu, châm ngòi vụ nổ, đồng quy vu tận với Lý Trầm Chu, nhưng Lý Trầm Chu vừa lên đã ép hắn lùi lại trên đài, làm hắn cách xa thuốc nổ. Hắn chỉ biết hạ xuống một bậc, chỉ cầu đả thương địch, vừa lên đã biến đổi bảy tám loại võ công, nhưng đến góc áo Lý Trầm Chu cũng không chạm tới được. Cuối cùng chỉ cầu thoát thân, nhưng thân Lý Trầm Chu chột đông chột tây, “Lan Lăng vương” kim đao vùn vụt, xông lên mười lân, bị hóa giải cả mười lần.

“Lan Lăng vương” thờ dài một tiếng, xoay đao tự vẫn, Lý Trầm Chu hừ nhẹ, bóng hình nhoáng lên, bắn ra một chỉ, khí kinh phá không bắn đi, đánh trúng huyết Hội Tông chỗ ba tấc trên cổ tay hắn, kim đao của “Lan Lăng vương” rơi loảng xoảng xuống đất.

“Lan Lăng vương” hét lớn, trang sức trên trang phục đồng loạt kêu vang, thân như đại bàng phóng lên, lao nhanh ra xa, tới trên cột cờ dựng cao, khẽ điểm một bước, giống như phi yên đảo mình giữa không trung, lại tiếp tục phóng đi.

Khinh công này quả thực khiến người ta phải tròn mắt, nhưng thân hình hắn bay đi lại suýt chút nữa thì đâm sầm vào Lý Trầm Chu!

Không trung rộng lớn như vậy, hắn lại đâm vào Lý Trầm Chu.

“Lan Lăng vương” cản rặng, người không quay, thân hình lại bay ngược trở về, giống như sao băng hạ xéo xuống đất, đập nhẹ lên lên cành cây hoa đại, lại phóng nhanh lên không, thế lao lần này còn nhanh gấp hơn lần trước. Áo diễm của hắn tỏa sáng dưới ánh mặt trời, giống như khổng tước xòe đuôi, phá không mà đi.

Thế nhưng bầu trời rộng lớn như thế, Lý Trầm Chu vẫn đứng chờ trước mặt hắn.

Đúng lúc này, thân hình “Lan Lăng vương” bỗng nhiên xoay tròn, trong lúc xoay, từ trong áo trường bào bằng tơ lụa chọt bắn ra một màn khói mù trắng xóa.

Mọi người đều sợ trong khói có độc, bịt chặt mũi miệng, “Lan Lăng vương” càng xoay càng gấp, khói trắng cũng càng lúc càng đậm, còn phát ra hoa lửa lổp bổp, từ trong khói dày, một bóng người mờ nhạt bắn xéo ra xa.

Bộ phục khiến người ta lóa mắt choáng thần của hắn đã rơi xuống đất, trên người mặc một bộ áo ngắn bó sát, tung mình chạy đi, giống như thạch sùng khi bỏ chạy tự làm đứt đuôi để lôi kéo sự chú ý của đối phương. Thân pháp hắn nhanh như quỷ mị.

Lý Trầm Chu nhảy tránh, bình tĩnh nói:

- Mộ Dung Nhược Dung, bại thì đã bại rồi, người không nên bỏ chạy.

Lúc này thân hình “Lan Lăng vương” đã nhảy lên tường bao, vọt ngừng lại một chút, chỉ sau một thoáng chốc do dự ngắn ngủi đó đã nhảy xuống phía dưới, Lý Trầm Chu khe khẽ thở dài.

Bỗng có một người nhảy vọt lên từ ngoài tường, ngã xuống trên ngói lợp, đứng ngậy tại đó, lưng quay về phía mọi người, trên tường bao có tiếng nói:

- Đúng thế, người không nên bỏ chạy.

Người đi rồi lại về đó chính là “Lan Lăng vương”, hắn ngã ngửa ra sau, rơi xuống bên trong tường, máu tươi từ yết hầu phun ra như suối, cổ họng

kêu lên khặc khặc, đôi mắt phía sau mặt nạ tròn tròn, nhưng lại không nói lên được tiếng nào.

Khi hắt rơi xuống, vừa khéo có một trận gió thổi qua, làm đung đưa mấy nhành liễu ngoài tường bao. Một người từ trên tường bao đáp xuống, thân mặc áo kiêu vãn sỡ màu xanh, đang dùng một tấm khăn tanh trắng tinh, lau quá mặt mũi, mặt mang một nụ cười nhàn nhạt, chính là Liễu Tuyền Phong.

Lý Trầm Chu không nói gì nữa, ý ngồi xuống, cúi nhìn thương thế của Thang lão thái gia. Vết thương của Thang lão thái gia đương nhiên là không thể cứu chữa được nữa. Ông ta vừa học máu vừa cố giã giũa, gắng sức nắm lấy tay Lý Trầm Chu. Lý Trầm Chu xòe tay cho ông ta nắm lấy, Thang lão thái gia nở một nụ cười an ủi, Lý Trầm Chu dùng tay kia vỗ vỗ mu bàn tay ông ta, lộ ra ánh mắt thấu hiểu.

Thang lão thái gia há miệng thở dốc một chập, nói:

- Hay... Bang chủ.... Đao... Vương... Dưới trướng ngài... Đao pháp hắt lại tiến bộ rồi.

Người giết ông ta chính là Đao vương. Đao vương Triệu Thu Tức yên lặng đứng một bên quan sát, không nói tiếng nào. Thang lão thái gia khoe miệng không ngừng rỉ máu, đã thần suy lực kiệt, không gắng gượng nổi nữa, như vẫn cố hỏi:

- Ngài... giết ta... đã dùng đao gì?

Triệu Thu Tức giết người, mỗi lần giết một người lại đổi một đao, cả thiên hạ đều biết, chỉ nghe hắt nói:

- Là Thanh thần Thủ tiết đao.

Thang lão thái gia nghe mà giật mình chấn động, khép hai mắt lại, hai dòng lệ đục trào ra.

Vốn vào cuối những năm Khai Nguyên, Thiên Bảo đời Đường, An Lộc Sơn làm phản ở Phạm Dương, kéo binh xuống nam, tây tiến Đồng Quan, hai anh em Nhan Cảo Khanh và Nhan Chân Khanh khởi binh cần vương,

người người hô hào hưởng ứng, có công hiệu triệu cần vương, thăng chức ngự sử đại phu, giữ được đất mười sáu quận lại với Đường thất. Sau thành Thường Sơn bị phá, An Lộc Sơn bắt được, từng đối đại lễ độ với ông ta, mắng rằng: “Sao nhà ngươi lại phản ta?” Cảo Khanh chính khí bùng bùng, quát lớn: “Ta trừ giặc cho nước, hận không thể chém ngươi!” An Lộc Sơn giận giữ, sai đưa Nhan Cảo Khanh và con trai Nhan Đản, cháu trai Nhan Hủ cùng đi xử tử.

Nhan Chân Khanh chính là em trai của Cảo Khanh, viết nên một bài biểu hai, lại trong một nhà trung liệt, làm quan tới chức Thái tử Thái sư. Huyền Tông từng than khắp hai mươi bốn châu quân không tìm được một trung thần, mừng mà nói: “Trẫm không biết Chân Khanh làm việc nên mới nói như thế!” Lý Hi Liệt binh biến, tể tướng Lữ Kỳ kiêng kị Chân Khanh cương chính thanh liêm, muốn mượn đao trừ đi, bèn kiến nghị Chân Khanh tới Hứa Châu chiêu dụ. Lý Hi Liệt bắt giữ Chân Khanh, ép theo làm loạn, Chân Khanh mắng rằng: “Ngươi có biết người chửi An Lộc Sơn mà chết, Nhan Cảo Khanh không? Chính là anh trai ta đó. Ta nay tuổi gần tám mươi, làm đến chức Thái sư, biết thủ tiết mà chết, há lại bị ép dụ?”, cuối cùng bị hại. Nhan Chân Khanh tên tự là Thanh Thần, câu “Thanh thần Thủ tiết đao” này là Đức Tông sai đúc để tưởng nhớ lòng trung thành của ông ta.

Thang lão thái gia biết mình bỏ mạng dưới thanh đao đó, mặt lệ ròng ròng, Thang lão đầu đau đớn nói:

- Cha, bang chủ đãi nhà họ Thang ta ơn trọng, người sao phải khổ mà làm như vậy...

Thang lão thái gia gắng sức động môi, cười khổ nói:

- Con trai, ta làm như vậy, đúng là táng tận lương tâm, mặt người dạ thú... Nhưng nhà Mộ Dung... Mộ Dung thế gia với tổ tiên nhà ta, có ơn cứu mạng, có đức tái sinh... Có ơn, sao thế không báo...

Thang lão đầu khóc:

- Nhưng mà bang chủ cũng có ơn với nhà chúng ta...

Thang lão thái gia u ám nói:

- Đó là chuyện về... về sau...

Nói đến đây, ánh mắt tán loạn, đã sắp không sống nổi nữa.

Lý Trầm Chu đỡ lấy tay ông ta, chậm rãi nói từng tiếng một:

- Ông yên tâm mà đi. Chuyện hôm nay sẽ không truy cứu người nhà ông.

Thang lão thái gia nghe xong câu này mới coi như bình tâm, liền tắt thở. Thang lão đầu kêu trời gọi đất, gào khóc thê thảm, Lý Trầm Chu vỗ vỗ vai ông ta, đứng dậy. Lúc này khói bụi đã tan hết, người trong bang đã sớm từ lúc sự việc phát sinh, không hoảng không loạn rời khỏi trường. Trên đài chỉ còn lại mấy người: Lý Trầm Chu, Triệu Thu Túc, Liễu Tuy Phong, Cúc Tú Sơn, Thang lão đầu đang khóc lóc, cùng với thi thể của Thang lão thái gia, Cát tiên sinh, “Lan Lăng vương”. Sân khấu quanh quẽ trống vắng.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Hẳn thật sự là Mộ Dung Nhược Dung?

Người áo xanh gật đầu, bước tới gần, tháo mặt nạ “Lan Lăng vương” xuống, để lộ ra một gương mặt vô cùng thanh tú.

Lý Trầm Chu quan sát một lúc, nói:

- Tướng mạo rất giống như lời đồn đại, nhưng giống cũng chưa đủ khẳng định đúng là hẳn.

Nói đoạn quay sang nhìn người áo xanh, giống như chờ hẳn trả lời.

- Là hẳn.

Người áo xanh đáp:

- Mộ Dung thế gia có tam tuyệt, ngân châm kim lữ phát huyết thủ, lấy đạo của người trả lại cho người.

Hắn vừa nói vừa từ từ mở bàn tay ra, các ngón trỏ, giữa, vô danh, út lần lượt kẹp lấy mấy mũi kim nhỏ dài năm tấc, tỏa ra ánh sáng lấp lóe dưới ánh mặt trời.

Lý Trầm Chu gật đầu:

- Là “Mộ Dung ngân châm”.

Người áo sanh cười nhẹ nói:

- Đệ thiếu chút nữa thì cũng không tiếp nổi rồi.

Lý Trầm Chu bật cười:

- Đến cả Giang Nam Liễu Ngũ cũng thiếu chút nữa không tiếp nổi thì đương nhiên phải là Mộ Dung thần châm rồi.

Người áo xanh nói:

- Nếu đã là Mộ Dung thần châm, người này nếu không phải Mộ Dung Thế Tình thì là Mộ Dung Ngược Dung hoặc Mộ Dung Tiểu ý rồi.

Liễu Ngũ áo xanh cười cười lại tiếp:

- Mộ Dung Tiểu Ý là nữ, Mộ Dung Thế Tình... Nếu như lão ta tới, sợ rằng kẻ chết sẽ là đệ.

Lý Trầm Chu gật đầu, nói:

- Vậy thì hẳn đúng là Mộ Dung Ngược Dung rồi.

Trầm ngâm một thoáng, lại nói:

- Đáng tiếc. Mộ Dung Ngược Dung kinh tài tuyệt diệu, uy chấn trời nam, hôm nay lại bỏ mạng ở đây.

Lý Trầm Chu nhìn thi thể dưới đất, lại than một câu:

- Đáng tiếc.

Cúc Tú Sơn bỗng hỏi:

- Bang chủ, bọn chúng ẩn nấp trong bang nhiều năm như vậy chỉ là vì một đòan vừa này?

Lý Trầm Chu đáp:

- Người xưa vì ơn một bữa cơm mà không tiếc nuốt than vẽ mặt, đốt tóc hủy dung(***), chỉ đợi một đòan, muốn thành công không thể tránh khỏi hy sinh. Chỉ tiếc hai đòan quyết hết tâm chí này của bọn họ thật sự chẳng được đến đâu, toàn quân đều diệt, không khỏi khiến người ta tiếc nuối.

Liễu Ngũ, Liễu Tỳ Phong bỗng hỏi:

- Lão đại làm sao nhìn ra được bọn chúng muốn ra tay?

Lý Trầm Chu phát tay:

- Kỳ thực cũng chẳng có gì, “Lan Lăng vương” do Mộ Dung Nhược Dung biểu diễn, kỹ nghệ rất cao, lại thêm một thân võ công cho dù giả trang thế nào cũng không thể che giấu nổi. Tú Sơn lúc đó đưa đầu người giấu thuốc nổ cho ta, ta hỏi thì biết thuốc nổ cần phải đánh mạnh vào mới phát nổ, những phục binh này hiển nhiên đều là để giết ta...

Lý Trầm Chu cười cười, lại nói:

- Bọn chúng không nên tìm người công phu khinh thân cao như vậy ra để diễn các vai động tác thường xuyên thế này... Chỉ không biết, người sắp đặt diễn kịch trước nay luôn cẩn thận, không nay sao lại để người ta lén vào trong mà cũng không biết!

Vốn trong Quyền Lực bang, mỗi tổ nhân sự đều được phân chia cực kỳ chặt chẽ, tiếp đãi có người chuyên tiếp đãi, tra xét có người chuyên tra xét, thậm chí theo dõi cũng có người chuyên theo dõi, giết người có người chuyên giết người. Ví như đầu bếp, chẳng những tài nghệ cao minh mà còn giỏi nhận biết độc dược, cho nên dù có người muốn hạ độc trong đó cũng hoàn toàn không dễ dàng, còn như hôm nay không ngờ lại có người giả mạo vai diễn “Lan Lăng vương” đi lên, quả thật là vốn không thể xảy ra.

Lúc này có một người chạy tới, hai tay dâng lên Lý Trầm Chu một phong thư dán kín. Lý Trầm Chu mở ra xem, nói:

- Người đóng vai “Lan Lăng vương” lúc đầu A Hốt Lô, ba ngày trước đã bị người ta thắt cổ chết... Vậy là xong rồi, không còn gì để tra xét nữa.

Hóa ra khi “Lan Lăng vương” vừa phát động, cục thế vừa có biến đổi, trong bang đã lập tức có người khẩn cấp điều tra chi tiết “Lan Lăng vương”, nhưng lại phát hiện “Lan Lăng vương” ban đầu A Hốt Lô đã bị giết từ mấy ngày trước.

Liễu Tỳ Phong ung dung nói:

- Chuyện thảng trước lão đại sai “Đồ Long Đồ Hồ” điều tra, không biết đã có tin tức gì rồi?

Lý Trầm Chu đáp:

- Đồ Long Đồ Hồ chết rồi.

Liễu Tuy Phong ngạc nhiên hỏi:

- Đã chết rồi?

Đồ Long Đồ Hồ là con của Thiên Thủ nhân ma Đồ Cồn trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu Nhân ma, hai người võ công hung ác bá đạo, còn trên cả cha mình, bây giờ không ngờ lại đều đã chết, đến cả Liễu Tuy Phong cũng có chút kinh ngạc.

Lý Trầm Chu đáp:

- Không những hai người đó đã chết mà cả “Bất hồi đao” Đổ Lâm chúng ta phải tới năm vùng tại Đường môn trong Xuyên, “Thiết cước Lão lý” làm gian tế tại nhà Mộ Dung cũng đều trước sau gặp họa.

Liễu Tuy Phong lắng nghe, vẻ kinh ngạc càng lúc càng tăng.

Vốn trong những năm gần đây, Quyền Lực bang bị nhóm Tiêu Thu Thủy phản kháng, phá hủy quá nửa, còn lại lại đối chọi với Chu đại thiên vương, thanh danh giảm mạnh, thực lực suy yếu. Trên giang hồ đạo tiêu ma trường, bên lên bên xuống, luôn luôn vận động không ngừng, Quyền Lực bang trước mắt vẫn là Thiên hạ Đệ nhất đại bang, ngoài thế lực Chu đại thiên vương cùng Thần Châu kết nghĩa ra, thật sự cũng không còn thế lực nào có thể sánh ngang được.

Đường môn đất Thục ẩn phục trong xuyên, mấy chục năm nay chỉ phải đệ tử ra hành tẩu giang hồ, tất là nhân tài siêu trác, đang chuẩn bị một phen đại sự chấn động. “Tức Mặc” Mặc gia tự thành tổ chức, kỷ luật cực nghiêm, việc ta ta làm, rất có dã tâm. Một mạch Thần Châu kết nghĩa vốn chuyên đả kích Quyền Lực bang nhất, nhưng Tiêu Thu Thủy cùng Lý Trầm Chu gặp mặt trên Kim Đỉnh Nga Mi, vừa thấy đã như quen biết từ lâu, lại cùng chung chí chống Kim nên ngược lại, triệt tiêu chiến hóa giữa hai bên.

Tiêu Thu Thủy cùng huynh đệ hần thề quyết chí chống Kim, chinh chiến khắp nơi trên chiến trường, Lý Trầm Chu cũng phái người tham chiến, từ đó giành lấy thời cơ dưỡng sức. Bên phía Chu đại thiên vương sao có thể mặc cho Quyền Lực bang khôi phục, cho nên thế công lại càng thêm gấp gáp.

Những năm nay, Bảy đại trưởng lão của Chu đại thiên vương cùng Tứ đại hộ pháp của Quyền Lực bang đều đã tử chiến dưới tay Yến Cuồng Đồ hoặc trong trận núi Nga Mi. Tam anh Tứ cô, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân của Chu đại thiên vương cũng chỉ còn lại Đoạn Môn, Thiểm Điện, Đẳng Lô tam kiếm tẩu cùng với Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ. Về phần Quyền Lực bang thương vong lại càng nặng nề, Bát đại Thiên vương chỉ còn lại có Thủy vương và Dao vương, Thập cửu nhân Ma chỉ còn lại năm người Vô Danh thần ma, Thần Quyền thiên ma, Nhất Động thần ma, Huyết Ảnh ma tăng, Khoái Dao thiên ma, Song sí Nhất sát Tam phượng hoàng chỉ có Lam phượng Hoàng Cao Tự Lan và Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu là còn sống.

Nhưng dù như vậy, Quyền Lực bang vẫn còn ba vị thủ lĩnh Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung và Liễu Tuy Phong, tuy bang uy suy yếu, thế lực giảm sút nhưng về thanh thế võ công không những các bang phái khác không thể đối chọi nổi mà đến cả Chu đại thiên vương đứng cạnh cũng phải ảm đạm thất sắc.

Còn Bất hồi đao Đỗ Lâm là con của Khoái Dao thiên ma Đỗ Tuyệt, đao pháp thực sự là không hề tầm thường, đã sớm nằm vùng tại Đường môn, nhưng lại vô duyên vô cớ bị người ta lật tẩy, giết đi mà vẫn không biết. Thiết cước Lão lý Hệ Dĩ Cố là sư đệ Phi Thoái thiên ma Cố Hoàn Thành, võ công đã tiến gần đến Cố Hoàn Thành, nhưng cũng bị người ta bóc trần, chết trong Mộ Dung thế gia. Liễu Tuy Phong thoáng lộ vẻ lo âu, lại hỏi:

- Thịnh Văn Long thì sao?

Thịnh Văn Long ngoại hiệu “Quyền đả Cước thích”, là con ruột của lão quyền sư Thần Quyền thiên ma Thịnh Giang Bắc, lấy tên giả là “Tông Dĩ

Quyền” ẩn nấp dưới trướng Chu đại thiên vương đã lâu, gần đây lại không thấy có tin tức gì. Lý Trầm Chu lắc đầu đáp:

- Vẫn chưa có tin tức.

Liễu Tỳ Phong buột miệng hỏi:

- Lão đại, huynh xem có nên triệu hồi chị Sư Dung về hay không?

Lý Trầm Chu đáp:

- Sư Dung theo Tiêu Thu Thủy chống kim, ở đây dù có chuyện lớn bằng trời cũng không được làm nàng ấy phân tâm.

Liễu Tỳ Phong cúi đầu:

- Dạ.

Lý Trầm Chu nói:

- Trong lòng đệ đang nghĩ đến chuyện gì, cứ nói thẳng ra đừng ngại.

Liễu Tỳ Phong hơi hơi trầm ngâm rồi nói:

- Theo tình thế gần đây, Chu đại thiên vương, Mộ Dung thế gia đều có dã tâm, hai nhà Đường, Mặc cũng có cử động khác thường, sợ là sẽ sớm sinh chuyện. Lúc này trong bang neo người, lại phân ra chống địch nữa e là bất trí...

Lý Trầm Chu cân nhắc một chút rồi bỗng bật cười sảng khoái:

- Lão ngũ, ngày xưa chúng ta cũng đã từng chỉ có bảy người... Về sau lại càng chỉ còn lại có hai người, cũng chưa từng sợ hãi, hôm nay lại làm sao vậy?

Liễu Tỳ Phong cũng mỉm cười theo nhưng sắc mặt vẫn có chút âu lo.

Lý Trầm Chu trông thấy tất cả, nói:

- Đệ chớ có quá lo lắng. Trước đây Chu đại thiên vương không lật ngã nổi ta, bây giờ cũng không lật ta ngã nổi. Đường môn ẩn giấu thực lực, cũng là nguy hiểm. Con cháu họ Mặc, nghiêm lệ tử thủ, nhưng có Đường môn kiềm chế, không phải quá lo ngại.

Liễu Tỳ Phong nói:

- Nhưng phe phái Tiêu Thu Thủy từng giết không ít người trong bang ta, nếu không nhân lúc này mà diệt đi, để mặc cho phát triển thì sợ là tương lai sẽ thành tai họa.

Lý Trầm Chu trầm tư một chốc, nói:

- Tiêu Thu Thủy hai bàn tay trắng, toàn dựa vào hai chữ tín nghĩa mà giành thiên hạ, cơ ngộ của hắn là tốt, nhưng ta không thể giết hắn. Chuyện hắn đang chống Kim là sự thật sờ sờ, quốc nạn trước mắt, tất cả thù riêng đều phải bỏ xuống. Chúng ta không những không nên làm phân tâm hắn lúc này mà càng nên giúp hắn một tay mới là hợp lẽ. Càng hưởng hồ Tiêu Thu Thủy quả thực là dốc hết toàn lực, giết giặc giúp nước, không hề thừa cơ khoách trương thực lực, chúng giáp kích hắn lúc này tất khiến thiên hạ chê cười, vụn vụn lần không được.

Lý Trầm Chu cười cười, trong mắt lại thoáng hiện vẻ mệt mỏi, như có như không:

- Nếu như là ta nhìn nhầm, ngày sau Tiêu Thu Thủy càng uy phong lắm liệt thì ta cũng chịu nhận thôi.

Liễu Tỳ Phong cau mày không nói. Lý Trầm Chu giỏi xem sắc mặt, lập tức hỏi:

- Thế nào, đệ còn có gì muốn nói nữa à?

Liễu Tỳ Phong đáp:

- Dạ.

Lý Trầm Chu nói:

- Cứ nói đừng ngại.

Liễu Tỳ Phong do dự hồi lâu, Lý Trầm Chu hiểu đây tất là chuyện cực kỳ khó mở lời, bèn gọi:

- Lão ngô.

Liễu Tỳ Phong thoáng run rẩy, đáp:

- Có.

Lý Trầm Chu càng nhìn ra được trong lòng hấn đang ôm đầy tâm sự,
liền nói:

- Lão ngũ, đệ cùng ta lăn lộn giang hồ mấy chục năm, khi Sư Dung còn chưa tới đệ đã có mặt rồi, có gì mà không thể nói nữa, trừ phi là đệ không coi ta là ca ca nữa.

Liễu Tùy Phong sợ sệt nói:

- Lão đại nói như vậy thật là hại chết tiểu đệ, chỉ là... Chỉ là chuyện này... Chuyện này có liên quan tới Sư Dung tử...

Sắc mặt Lý Trầm Chu vụt trầm xuống, nói:

- Là nàng ấy cũng có thể nói thẳng! Đừng có lằng nhằng như đàn bà nữa thế, dùng đàng cái gì!

Liễu Tùy Phong rùng mình, cuối cùng cũng lên tiếng:

- ... Đệ nghe người ngoài đồn đại... Sư Dung tử mấy năm gần đây theo Tiêu thiếu tướng quân đánh đông dẹp tây... Giống như tình lữ... Chỉ sợ bọn họ... bọn họ đã...

Mấy câu này nói ra, đến cả Triệu Thu Tức và Cúc Tú Sơn cũng cùng biến sắc. Chỉ thấy Lý Trầm Chu yên lặng hồi lâu, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, rồi bỗng bật cười ha hả.

Cười lớn một trận, thấy sắc mặt Liễu Tùy Phong có chút thấp thỏm, liền dịu giọng nói:

- Lão ngũ, người giang hồ nhiều mồm lắm chuyện, có cái gì mà không nói được? Đệ cũng là người từng qua sóng to gió lớn, sau ngay cả điểm ấy cũng không nhìn qua được?

Liễu Tùy Phong ngật ngừng, cuối cùng vẫn không nhịn được phải nói:

- Nhưng gần đây chuyện này lan truyền đến mức ly kỳ, sợ là không phải tin đồn vô căn cứ...

Hấn nói nhưng biết Lý Trầm Chu sẽ không tin tưởng, không khỏi thấy hơi kích động, một đường gân xanh nổi lên trước trán, nói:

- Lão đại, vẫn nên điều tra thì tốt hơn, tránh phải bị nhục mà còn không biết.

Lý Trầm Chu bỗng lắc mình, tới bên cạnh Liễu Tỳ Phong, giơ tay lên, mọi người đều kinh hãi. Lý Trầm Chu ra tay cực nhanh, tay đã đặt lên vai Liễu Tỳ Phong, nhưng Liễu Tỳ Phong lại chẳng hề chớp mắt lấy một lần. Lý Trầm Chu vỗ vỗ vai hắn, Triệu Thu Túc cùng Cúc Tú Sơn mới dám thở phào một hơi.

Lý Trầm Chu nói:

- Đệ nhắc nhở rất hay. Có điều, thứ nhất, Tiêu Thu Thủy không phải là người như vậy. Thứ hai, ta tin tưởng Sư Dung. Thứ ba... Cho dù bọn họ ở chốn chiến trường vào sinh ra tử, làm chuyện cầu thả đó, cũng là tương nhu dĩ mật (****), chỉ cần tâm không thay đổi, có làm những chuyện ấy ta cũng không ngại.

Tiếp đó y đưa tay đè nặng lên vai Liễu Tỳ Phong, hai mắt như một thanh kiếm trui rèn sắc bén, nhìn thẳng vào hắn, nghiêm giọng hỏi:

- Đệ đã hiểu chưa?

Liễu Tỳ Phong cắn cắn môi dưới, cách hồi lâu sau mới đáp:

- Hiểu.

Lý Trầm Chu bỏ tay xuống, thở ra một tiếng, nói:

- Các người ra ngoài cả đi.

Triệu Thu Túc, Cúc Tú Sơn, Liễu Tỳ Phong cùng Thang lão đầu tử lập tức nhanh chóng xử lý thi thể dưới đất, đi ra bên ngoài.

Khi Lý bang chủ nói “ra ngoài cả đi”, không ai có thể lại bên cạnh y, không một ai có thể.

(*) Một thể loại tạp kịch thịnh hành vào đời Đổng, thường có trống(cổ) đánh theo tiết tấu, bao hàm nhiều hình thái, thể chế diễn xướng

(**) Một món ăn ở vùng Vân Nam, làm bằng gạo

<http://baike.baidu.com/picview/184929/184929/0/346bd85cab16c27dfbf2c0ca.html#albumindex=0&picindex=0>

(***) Chuyện Dự Nhượng thời Xuân Thu, làm môn hạ trong phủ Trí Bá, sau Trí Bá bị Triệu Tương Tử giết, Dự Nhượng quyết chí báo thù, từng bôi mỡ cây lên mặt để thay hình dạng, nuốt than để đổi giọng nói, giả làm người ăn mày tìm cách ám sát Triệu Tương Tử. Tư Mã Thiên chép chuyện Dự Nhượng vào phần "Thích khách" trong Sử Ký, đặt ngang hàng với Tào Mạt, Chuyên Chư, Nhiếp Chính, Kinh Kha.

(****) Tương nhu dĩ mật, lấy ý trong câu "Tuyền hạc, ngư tương dữ xử vu lục, tương ha dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất như tương vong vu giang hồ." của Trang Tử, có nghĩa là "nước suối khô kiệt, bầy cá hà hơi nhau cho ẩm, lấy nước bọt bôi mình để cùng sống sót", sau để chỉ người trong cảnh nguy khốn cứu trợ lẫn nhau.

Ôn tiên sinh đặt tên từng phần trong bộ này là vậy thì để vậy
:fallingasleep::fallingasleep:

Lý Trầm Chu đợi bọn họ đi ra ngoài hết, mình thì vẫn đứng nguyên tại chỗ. Chỗ này là nơi y lắc mình đến võ vai Liễu Tuyền Phong, hiện tại Liễu Tuyền Phong đã không còn nữa. Vừa rồi trong khoảnh khắc thân hình y di động, nếu như Liễu Tuyền Phong tránh né, nói không chừng y sẽ thực sự ra tay. Nhưng Liễu Tuyền Phong thậm chí không chớp mắt lấy một lần, cho nên y cũng không xuất thủ.

Từ trước tới nay, chưa hề có ai dám nói xấu Triệu Sư Dung trước mặt y, không có một người nào. Từ khi y và Triệu Sư Dung quen biết tới nay, trong võ lâm đều phải công nhận là “chỉ nguyện làm uyên ương, không cần thành tiên”. Triệu Sư Dung không những võ công, mưu trí, tổ chức, làm việc đều tài năng hơn người mà xưa nay còn rất biết địa vị của mình, không vì tài nghệ của bản thân mà có điều quá đáng, chỉ một lòng vun đắp cho bá nghiệp của Lý Trầm Chu. Ở cùng với Triệu Sư Dung, chắc chắn sẽ không xa cách với huynh đệ, sẽ không chìm đắm trong mỹ sắc, sẽ không làm tiêu mòn đi tráng chí. Triệu Sư Dung không những là vợ yêu của y mà còn như em gái, lại càng là trợ thủ tốt của y.

Triệu Sư Dung chưa bao giờ làm chuyện gì sai lầm, cho nên không có ai có thể nói xấu nàng.

Thật lâu sau Lý Trầm Chu mới chậm rãi cất bước. Khi y rời khỏi chỗ đứng lúc trước, trên sàn đá xanh đã lưu lại hai vết chân rất sâu, chìm ngập xuống dưới.

Những lời vừa nãy đã làm nổi lên ba đào vạn trượng trong lòng y, nhưng y không chút biểu lộ, cố đè nén nó xuống, chân khí chuyển xuống dưới chân, đập sâu vào tận lòng đá xanh.

... Sư Dung, rút cuộc là có phải như vậy không?

Trong đầu y như hiện lên dáng vẻ kiêu khí tung hoành, có phong thái vương giả của Tiêu Thu Thủy, lại nhớ tới gương mặt cười nói dịu dàng của Triệu Sư Dung. Y lắc đầu thật mạnh, trong lòng như có tiếng gào thét:

“Không phải vậy, không phải vậy...”

... Nếu thật sự như vậy, Sư Dung, nàng không cần giấu ta.

Khoảng sân này nằm sâu hẻo hút, Lý Trầm Chu thông thả bước qua bên sân khấu, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từng hàng từng dãy ghế trống không, người đều đã đi cả, chỉ để lại giấy vãi, hạt dưa, linh tin vương đầy đất. Y nhìn mà trong lòng trống vắng như đánh mất điều gì đó, tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Y càng đi sâu vào trong, cây cỏ hoa lá càng lúc càng dày. Y bước đi trên con đường vắng lặng, đi tới một chốn từng bụi từng đám cúc vàng nở ken dày, hơi ngừng lại một chút, nhớ tới ngày xưa, Triệu Sư Dung từng ở đây, vui đùa với y. Nơi này không được y cho phép, không ai được tiến vào, cũng không ai có thể tiến vào nổi. Y cùng nàng cười đùa, ở dưới bóng cây, quần quít thân mật. Rồi Triệu Sư Dung quay người lại, đặt tay lên trán, tóc vương đầy lá có, ngơ ngẩn xuất thần.

Lúc ấy ánh hoàng hôn chiếu rọi một màu vàng rực, treo lơ lửng nơi cuối biển trời xa xăm, làm ánh lên màu hồng nhạt bên má nàng. Lý Trầm Chu càng nhìn càng yêu, buột miệng nói:

- Nàng thật đẹp.

Triệu Sư Dung chỉ ngơ ngẩn nhìn về phía xa, Lý Trầm Chu cũng dõi mắt nhìn theo, Triệu Sư Dung xò tay đón ánh chiều muộn, nói:

- Chàng xem, hoa thật đẹp.

Lý Trầm Chu chỉ thấy những bông hoa bìm bìm trong bóng tịch dương ánh lên một màu hồng thắm, lại nhìn gương mặt trông nghiêng, hai gò má cao của Triệu Sư Dung, so với hoa còn mềm mại, cân xứng hơn, trong lòng yêu thương vô hạn, cúi xuống hôn nhẹ một cái. Triệu Sư Dung khẽ mỉm cười, hai người lại muốn ôm lấy nhau, bỗng thấy trên giàn hoa có một đôi sẻ vàng, nháy nhót chuyền tới, xò cánh bay chuyền bên nhau một vòng, rồi lại chấp chới đuổi nhau trở về, lẫn vào giữa khóm hoa, ríu ra, ríu rít, vô cùng gần bó.

Triệu Sư Dung mỉm cười ngọt ngào, nói:

- Chàng là nó, thiếp là nó, bọn nó là hai người chúng ta.

Lý Trầm Chu cười:

- Hai tên quý lấp lấp chúng ta...

Nói đoạn thò tay thọc lét nàng, ôm lấy nàng lăn tròn trên đám cỏ.

Đúng lúc này chợt có một con chim nhỏ mỹ lệ, mỏ đỏ lông xanh, bay tới, con sẻ vàng mái liền bay lên, sấp vào bên con chim mỏ đỏ kia, bắt đầu cùng chuyền càn lên xuống, líu lo không ngớt, về sau càng lúc càng thân mật. Con chim trống đậu ở một bên, bộ dạng vô cùng ủ rũ. Triệu Sư Dung thấy vậy, bĩu môi nói:

- Thiếp không phải loại như nó.

Đang nói, con chim sẻ trống đột nhiên bay lên, bổ nhào thẳng xuống đất, đầu đập vào đá, não tương bắn ra, không ngờ lại tự tử. Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung đều giật mình kinh ngạc, chẳng ngờ con sẻ trống lại cường cường đến mức ấy, cùng không kịp ngăn cản. Con sẻ mái đã cùng con chim mỏ đỏ kia bay đi mất rồi.

Lý Trầm Chu vụt nổi giận, thâm nghĩ: con chim này trời sinh lại bạc tình như vậy, không bằng giết đi! Lập tức nhặt một viên sỏi, nói:

- Để ta giết nó đi.

Triệu Sư Dung nghiêng đầu hỏi:

- Giết con nào? Con sẻ mái hay là con chim mỏ đỏ?

Lý Trầm Chu nhìn Triệu Sư Dung dưới ánh tà dương, gương mặt đỏ hồng như màu sắc đẹp nhất của ngày thu, lại nhu hòa vô hạn, giống như si ngốc, ngần ra một chốc rồi mới nói:

- Giết cả hai con.

Nhưng trong lúc nói, cả hai con chim đều đã bay đi mất rồi, chỉ còn lại xác con sẻ vàng trống.

Bây giờ Lý Trầm Chu nhớ lại chuyện đó, trong lòng bỗng thấy ảm đạm.

Hiện tại y đã đi tới dưới một gốc cây tử đàn trong khu vườn, đập mạnh ba cái, liền nghe có tiếng két két, ở một gốc cây lá bạc cực lớn cách đó không xa, phần rễ từ từ tách ra, để lộ một miệng hang lớn, bên trong có một bóng người áo đỏ yếu điệu, khẽ nhún mình nhảy ra ngoài.

Người đó đẹp như hoa đào, má hạnh hàm xuân, chính là Tống Minh Châu áo đỏ. Tống Minh Châu trong trận trên núi Đan Hà xảo chiến Biệt nhân lưu lệ tha thương Thiệu Lưu Lệ, đánh trọng thương lão ta nhưng bản thân cũng bị rơi xuống cực sâu, có một đoạn túc duyên với Tiêu Thu Thủy.

Nàng ta vẫn áo đỏ kinh trang, thắt lưng đen, giày vải đen, hai mắt sáng như minh châu.

Tống Minh Châu nhảy lên khỏi hang, nói:

- Tống Minh Châu bá kiến bang chủ.

Lý Trầm Chu câu đầu tiên liền hỏi:

- Tiểu Lam đã về chưa?

Tống Minh Châu ngần người, vội đáp:

- Vẫn chưa.

Rồi lại như nhớ ra, nói:

- Nhưng theo tin tức Trường thiên Ngũ kiếm chuyển về từ Cù Đường thì Cao tử tử chắc sẽ nhanh chóng về tới.

Lý Trầm Chu khẽ “ừm” một tiếng, lại hỏi:

- Người cũng biết Tiêu Thu Thủy, hẳn là người thế nào?

Tống Minh Châu lại ngần ra, không ngờ là Lý Trầm Chu lại hỏi đến chuyện này. Lý Trầm Chu thấy nàng ta có chút nghi hoặc, liền nói:

- Người từng bị trưởng lão Thiệu Lưu Lệ của Chu đại thiên vương đánh rơi xuống vách núi, bị ép uống Âm Cực tiên đan, Tiêu Thu Thủy cũng bị ép uống Dương Cực tiên đan, nhưng hai người các người đều giữ lễ đến cùng, chuyện đó ta biết cả rồi. Điều ta hỏi là, Tiêu Thu Thủy làm người, sức tiết chế, khả năng kìm nén bản thân như thế nào?

Tống Minh Châu vô cùng kinh ngạc, chuyện đó chỉ giữa nàng và Tiêu Thu Thủy, Lý Trầm Chu làm sao mà biết được? Nàng lập tức không dám ngần ngừ nữa, nói:

- Chuyện trên núi Đan Hà, đến cuối cùng vẫn không làm hỏng danh tiết, đương nhiên là có phần trùng hợp, khi rơi xuống lại rơi trúng vào đám Thảo Trùng, nhưng từ đầu đến cuối, người kìm nén được không phải là tôi mà là hẳn.

Tống Minh Châu rục rờ như lửa, nói đến đây, dưới ánh mắt thấu suốt của Lý Trầm Chu cũng không khỏi cảm thấy có chút mất mát.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Vậy trong lòng người có hận Tiêu Thu Thủy hay không?

Tống Minh Châu cắn cắn môi, đáp:

- Hận.

Rồi lại lắc đầu:

- Không hận.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Tại sao lại hận? Tại sao lại không hận?

Tam phượng hoàng vốn thuộc về tổng quản Liễu Tuy Phong, Lý Trầm Chu rất ít khi nhẹ nhàng dịu giọng với họ. Liễu Ngũ thì không thể, Liễu Ngũ cả đời không bao giờ nghiêm mặt nặng lời với phụ nữ, nếu như hắn không thích người phụ nữ nào, hắn thà rằng giết cô ta đi chứ cũng không trách mắng cô ta.

Tống Minh châu ngược mắt nhìn, hàng mi dài khe khẽ chớp động. Nàng không hiểu tại sao hôm nay Lý bang chủ lại đột nhiên hỏi mình những chuyện này, nhưng cảm thấy người trước mắt cũng thân thiết như trường bối, khiến nàng không thể không thổ lộ ra tất cả.

- Tôi cũng không biết. Chỉ cảm thấy lúc đó hắn không nên quá câu nệ cổ hủ, trong lòng lại rất cảm tạ sự lễ tiết của hắn.

Tống Minh Châu thản nhiên nói:

- Tôi từ nhỏ đã lăn lộn giang hồ, cũng trải qua không ít chua cay, người võ lâm không sợ tôi như rắn rết thì lại có ý đồ thị phi... Người giống như Tiêu Thu Thủy thật sự là rất ít. Hắn... giống như không phải là người.

Lý Trầm Chu nhướn mày, mỉm cười:

- Ồ?

Tống Minh Châu vội đáp:

- Giống như là không phải một con người thật sự, tôi luôn nghĩ người sống sờ sờ thì phải có thất tình lục dục.

Lý Trầm Chu nói:

- Cũng có thể là hắn vì Đường Phương...

Tống Minh Châu cắn môi, lại nói:

- Nếu là vì Đường Phương thì lại càng không nên như vậy... Ở vào tình huống đó thì có gì để mà trách móc được. Tiêu Thu Thủy và Đường Phương là tình nhân nổi tiếng giang hồ, nhưng xa cách tận chân trời góc bể, thủy chung không thể ở cùng với nhau, chuyện đó tôi cũng biết... Tôi chưa từng gặp Đường Phương cô nương, giang hồ hiệp lữ, lòng dạ tuyệt không

thể hẹp hòi như vậy, mà bản thân tôi cũng không tự tác đa tình đến mức nghĩ mình có thể thay thế... Chỉ là, ôi, Tiêu Thu Thủy thật sự không phải là người!

Lý Trầm Chu cười hỏi:

- Hoặc là sợ người không nguyện ý?

Tống Minh Châu ngẩng đầu nhìn Lý Trầm Chu, khóe miệng nở một nụ cười ngọt ngào:

- Tôi sẽ không nguyện ý sao?

Lý Trầm Chu tránh ánh mắt nàng, nói:

- Cũng có thể là sợ Liễu Ngũ biết được?

Tống Minh Châu bật cười khanh khách, cười đến run hết cả người:

- Bang chủ, hãnh đến cả râu hùm của ngài mà cũng dám vuốt thì còn sợ chuyện gì nữa đây?

Lý Trầm Chu gật gật đầu, lại hỏi:

- Vậy còn người? Người có sợ không?

Tống Minh Châu ngăn người, hỏi:

- Sợ cái gì?

Lý Trầm Chu đáp:

- Sợ Liễu Ngũ biết được.

Tống Minh Châu cúi đầu, thấp giọng nói:

- Ngài ấy không biết.

Lý Trầm Chu cười lớn:

- Người nghĩ hãnh sẽ không biết sao?

Tống Minh Châu ngơ ngác ngẩng đầu, chỉ thấy Lý Trầm Chu cười nói:

- Chuyện đến cả ta cũng biết, có rất ít điều mà hãnh không biết.

Tống Minh Châu vụt biến sắc, Lý Trầm Chu nói tiếp:

- Liễu Ngũ là người thế nào, người cũng đã biết rồi.

Tống Minh Châu mím chặt môi, gật đầu. Cách đây khá lâu, còn có hai con “phượng hoàng” khác, Kim phượng hoàng Lãnh Tiểu Khanh vì không nghe lời hăn mà bị Liễu Ngũ đột nhiên ra lệnh bắt lại, lột sạch quần áo, phê phán trước mặt mọi người sau đó chìm nước đến chết. Hỏa phượng hoàng Thủy Nhu Tâm do phải lòng Trác Phi Phàm phái Võ Đang, hai người càng lúc càng thân mật, không nghe Liễu Ngũ nhắc nhở, Liễu Tuy Phong đốt một mồi lửa, thiêu cháy dung nhan Thủy Nhu Tâm, Thủy Nhu Tâm phản uất tự sát.

Mỗi lần Tống Minh Châu nhớ tới những chuyện đó, mái tóc ướn rờng, hai gò má trắng bệch của Lãnh Tiểu Khanh khi bị chìm chết... Khuôn mặt bị đốt cháy, tiếng cười điên loạn của Thủy Nhu Tâm... là lại thảm hoảng sợ.

Lý Trầm Chu mỉm cười lại bỏ thêm một câu:

- Liễu Ngũ không giết người, rất có khả năng là vì trong lúc ở trên núi Đan Hà, người không hề làm chuyện gì có lỗi với hăn.

Tống Minh châu nghe vậy không khỏi gật đầu, Lý Trầm Chu lại nói:

- Nhưng tính khí của Liễu Ngũ người cũng biết rồi, hăn lúc nào cũng có thể quay ngoắt mọi thái độ... Chuyện hôm nay hăn không tức giận, ngày mai hăn nghĩ lại, không chừng sẽ lại đột ngột nổi giận.

Tống Minh Châu lại bắt đầu thấp thỏm bất an, Lý Trầm Chu nói tiếp:

- Nhưng nếu như ta tới nói chuyện, có lẽ hăn sẽ ngại mặt ta, sẽ không làm gì cả...

Nói đến đây liền ngừng lại không tiếp tục nữa.

Tống Minh Châu run rẩy hỏi:

- Ngài... Ngài muốn tôi phải thế nào?

Lý Trầm Chu nghiêm mặt đáp:

- Ta không cần người thế nào cả. Trên hết, người là người của Liễu Ngũ, những chuyện ta hỏi, người đều có thể không cần đáp. Nhưng hiện tại người có chuyện cần cầu ta, ta có thể nói chuyện với Liễu Ngũ, có điều, trước hết người phải trả lời ta một vấn đề, làm một chuyện.

Tống Minh Châu cân nhắc một lúc rồi dứt khoát nói:

- Bang chủ, ngài có chuyện gì muốn hỏi, tôi tuyệt không giấu giếm.

Lý Trầm Chu cười nhẹ:

- Đáng tiếc chuyện ta hỏi lại là chuyện của Liễu Ngũ. Giả sử...

Lý Trầm Chu ngừng lại một chút rồi dần từng tiếng một:

- Giả sử Liễu Ngũ muốn người giết ta, người có giết hay không?

Sắc mặt Tống Minh Châu nhất thời không cách nào bình thường lại được. Câu hỏi này bao gồm ba mục: Thứ nhất, Liễu Tùy Phong có sai Tống Minh Châu giết y hay không? Thứ hai, Liễu Ngũ có từng nảy ra ý định giết Lý Trầm Chu hay không? Thứ ba, nếu như có, Tống Minh châu có giết hay không?

Thần sắc Tống Minh Châu biến đổi liên tục, Lý Trầm Chu vẫn nhìn thẳng vào nàng, tỉ mỉ quan sát nàng. Tống Minh châu hít sâu một hơi, đáp:

- Ngũ tổng quản từng nhắc đến chuyện này.

Lý Trầm Chu nhướn mày, hỏi:

- Từng nhắc đến chuyện giết ta?

Tống Minh Châu yên lặng gật đầu, sắc mặt cũng khôi phục lại màu hồng nhuận, nói:

- Dạ. Ngũ tổng quản nói, nếu như có một ngày, ngài ấy muốn tôi giết ngài, từ giây phút đó, tôi có thể giết ngài ấy rồi.

Lý Trầm Chu nhíu mày:

- Tại sao?

Tống Minh Châu nhìn thẳng vào y, đáp:

- Ngài ấy nói, bởi vì lúc đó ngài ấy đã không còn là người nữa.

Lý Trầm Chu trầm mặc hồi lâu, khẽ thở dài một tiếng. Tiếng thở dài của hắn phiêu hốt như lá rụng:

- Người đã từng nghe đến câu chuyện “Lão Bá” chưa?

Tống Minh Châu lắc đầu, Lý Trầm Chu nói:

- Đó là câu chuyện của một vị tài tử. “Lão Bá” là lãnh tụ bang hội, ông ta tranh bá với “Vạn Bằng bang”, ban đầu chiếm thượng phong, về sau con trai, trở thủ đắc lực đều bị ám sát chết. Ông ta giả vờ bị đánh đến không cách nào trả đòn, kỳ thực âm thầm bồi dưỡng một đòn toàn lực cuối cùng, muốn đánh hạ “Vạn Bằng bảo”. Những người có thể tin tưởng trong bang chết hết chỉ còn lại một mình “Lục Hương Xuyên”. Trước khi xuất kích ông ta giao lại tất cả trong bang cho hãn, không ngờ sau khi trao lại xong thì lập tức bị Lục Hương Xuyên ám toán. Hóa ra kẻ địch đáng sợ nhất không phải đối thủ mà là bằng hữu.

Lý Trầm Chu kể tới đây, ánh mắt lại hiện lên một vẻ trống vắng, nhìn sang Tống Minh châu, nói:

- Ta hôm nay cũng có thể tính là đã tiếp cận đến mức độ đó, cho nên ta không thể sơ suất nữa, cho dù là bằng hữu tốt nhất cũng phải lưu ý một chút.

Tống Minh Châu lông mày chớp động, đột nhiên hỏi một câu:

- Bang chủ cảm thấy Ngũ tổng quản có điều hiềm nghi?

Lý Trầm Chu không đáp mà hỏi ngược lại:

- Liễu Ngũ có biết chuyện ta thường tìm các người tán gẫu không?

Tống Minh Châu cúi đầu đáp:

- Tôi không biết ngài ấy có biết hay không.

Lý Trầm Chu mỉm cười, bình thản nhìn trời:

- Hãn nên biết.

Tống Minh Châu nghĩ ngợi một chốc rồi hỏi:

- Vậy thì ngài... Ngài muốn tôi làm chuyện gì?

Lý Trầm Chu nhẹ giọng đáp:

- Giết ta.

Tống Minh Châu cả kinh, sợ hãi kêu:

- Cái gì?

Lý Trầm Chu thản nhiên cười, nói:

- Đúng. Chính là giết ta.

Tống Minh Châu lùi lại hai bước, vẫn không dám tin là Lý Trầm Chu đang nói thật:

- Ngài muốn, muốn tôi giết ngài...

Lý Trầm Chu mỉm cười, chọt rút ra một cây đoản đao lấp lánh ánh vàng, nói:

- Đúng, người mau giết ta đi.

Tống Minh Châu kinh hãi hết mức, sợ sệt hỏi:

- Tại... Tại sao...

Lý Trầm Chu đáp:

- Bởi vì dùng thanh đao này giết ta thì giết không nổi. Nếu thật sự có người dùng đao giết ta thì ta đã chết rồi.

Lý Trầm Chu thấy bộ dạng Tống Minh Châu nghi hoặc, lo lắng, biết là nàng ta vẫn chưa hiểu, liền cười, nói:

- Ta gọi hai người tới, người sẽ hiểu ra thôi.

Nói đoạn vỗ tay hai cái. Hai tiếng vỗ vang lên, có hai người từ sau một gốc cây ngô đồng cao lớn bước ra. Một người toàn thân áo lam kinh trang, vóc dáng cao ráo khỏe khoắn, giống như đại tướng quân thiết kỵ phong vân, nhưng lại là một nữ tử thanh nhã tú lệ.

Tống Minh Châu kêu lên ngạc nhiên:

- Cao tỷ tỷ!

Nữ tử đó chính là Lam phượng hoàng Cao Tự Lan, người bên cạnh nàng ta dùng vải đen che mặt, trông thân hình cũng rất quen thuộc.

Tống Minh Châu không nhận được hỏi:

- Tỷ... Tỷ đã trở về rồi?

Cao Tự Lan gật đầu, Lý Trầm Chu nói:

- Cô ta đã về từ ba ngày trước.

Đoạn quay sang phía Cao Tự Lan, nói:

- Người kể lại thực hư những gì Thịnh Văn Long đã thăm dò được cho cô ấy biết.

- Rồi.

Cao Tự Lan ứng tiếng đáp, quay sang phía Tống Minh Châu, nói:

- Thịnh Văn Long ẩn nấp bên phía Chu đại thiên vương đã hơn ba năm, nhưng lại đột nhiên bị vạch trần thân phận, hẩn trốn ra được, nhưng Đỗ Lâm và Lão lý đều đã chết. Khi hẩn trốn thoát ra đã chỉ còn lại một hơi thở, ta tới tiếp ứng hẩn chậm mất một bước, hẩn đã bị người ta giết chết, chỉ kịp nói lại với ta mấy câu...

Tống Minh Châu tròn mắt lắng nghe, nàng biết “mấy câu” này tất có liên quan rất lớn. Những lời dùng tính mạng đổi lại, thông thường đều cực kỳ quý giá. Quả nhiên Cao Tự Lan kể:

- Thịnh Văn Long nói: Ba phe Chu đại thiên vương, Mộ Dung thế gia, Đường môn đều đã phái sát thủ, muốn ở trong bang nội ứng ngoại hợp, giết chết... Bang chủ.

Hai chữ “Bang chủ” này vốn chính là “Lý Trầm Chu”, Cao Tự Lan kể lại trước mặt Lý Trầm Chu, cho dù đổi chữ cũng là có kiêng kỵ. Lý Trầm Chu tiếp lời:

- Hôm nay lúc xem kịch đã có một nhóm sát thủ tới.

Cao Tự Lan không biết chuyện đó, à lên một tiếng. Lý Trầm Chu nói:

- Người tới thuộc Mộ Dung thế gia, hơn nữa còn đều là cao thủ hạng nhất.

Cao Tự Lan hỏi:

- Là Mộ Dung Tiểu Ý?

Lý Trầm Chu lắc đầu:

- Không phải, là Mộ Dung Nhược Dung.

Cao Tự Lan mày kiếm nương lên, lại hỏi:

- Để hãn chạy thoát rồi?

Lý Trầm Chu lắc đầu, cười đáp:

- Không một tên nào chạy thoát nổi.

Cao Tự Lan lại nhú mày:

- Mộ Dung Nhược Dung?

Lý Trầm Chu nói:

- Cũng chết rồi. Bị Liễu Ngũ tự tay giết.

Tống Minh Châu mắt hạnh trợn trừng, hỏi:

- Cho nên ngài nghi ngờ Liễu Ngũ giết người diệt khẩu?

Lý Trầm Chu lắc đầu đáp:

- Dưới tay Liễu Ngũ trước nay rất ít có người sống sót, chuyện đó không thể nghi ngờ hãn. Nhưng còn có sát thủ của Đường môn và Chu đại thiên vương sắp tới... Chờ bọn chúng ra tay trước, không bằng ta chết trước thì hay hơn.

Tống Minh Châu vẫn không hiểu, Lý Trầm Chu hỏi:

- Sau khi ta chết, quyền lực cao nhất trong bang sẽ rơi vào tay ai?

Tống Minh Châu không cần suy nghĩ, đáp:

- Chị Sư Dung.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Nhưng nếu như Sư Dung đang ở Hà Bắc gian khổ tác chiến thì sao?

Tống Minh Châu ngẫm nghĩ một thoáng, đáp:

- Vậy theo lý nên do Ngũ công tử đảm nhận.

Lý Trầm Chu nói:

- Sau khi ta chết, bang chủ sẽ là hãn, người của Chu đại thiên vương và Đường môn, cùng với đám nội gián chưa bị ai biết, nếu muốn tiêu diệt

Quyền Lực bang thì phải giết được Liễu Ngũ trước.

Hai mắt Tống Minh Châu vụt sáng lên:

- Tôi hiểu rồi, nếu không có ai giết Ngũ công tử thì Ngũ công tử chính là nội gián

Liễu Tỳ Phong xếp hàng thứ năm trong thất hùng lập bang năm xưa, tuổi trẻ tiêu sái, giữ chức tổng quản cho nên được gọi là “Ngũ công tử” hoặc “Liễu tổng quản”.

Lý Trầm Chu cười cười, không trực tiếp đáp lời, Tống Minh Châu không nhin được lại hỏi:

- Nếu như nội gián không phải công tử Liễu Ngũ thì sao?

Cao Tự Lan mỉm cười:

- Vậy thì tình cảnh Ngũ công tử sẽ rất nguy hiểm rồi.

Tống Minh Châu nôn nóng:

- Đúng thế.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Tình cảnh Liễu Ngũ tại sao lại nguy hiểm?

Tống Minh Châu ngẩn ra, lập tức đáp:

- Bởi vì có kẻ muốn giết ngài ấy.

Lý Trầm Chu nói:

- Cho nên chỉ cần bảo vệ hãn hoặc có thể nói là giám sát hãn, không cần biết thế nào, kẻ ám sát sớm muộn cũng sẽ xuất hiện.

Tống Minh Châu giật mình:

- Tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi...

Lại kêu lên thất thanh:

- Nhưng mà... Nhưng mà ngài... Ngài làm sao mà chết được?

Lý Trầm Chu đáp:

- Cho nên mới cần người giết ta.

Tống Minh Châu lại bắt đầu mơ hồ. Lý Trầm Chu nói:

- Người giết ta xong.

Y chỉ vào người che mặt, tiếp đó tự chỉ vào mình, chậm rãi nói:

- Anh linh của ta mới có thể đi theo bảo vệ hoặc là giám sát Liễu Ngũ.

Cao Tự Lan kéo vải che mặt người kia xuống. Dung mạo người đó không ngờ lại giống Lý Trầm Chu như đúc, chỉ là ánh mắt si ngốc, miệng nở một nụ cười ngờ nghệch. Tống Minh Châu chưa bao giờ thấy trên đời lại có hai người tương tự nhau như thế, nhưng tinh thần khí chất lại khác nhau một trời một vực.

Lý Trầm Chu từ từ nói:

- Chỗ hấn không giống, sau khi chết rồi không ai có thể nhìn ra được nữa.

Biểu cảm trên mặt người chết đều là cứng đờ, hoặc có thể nói là không có biểu cảm. Nói tóm lại, một người sau khi đã chết liền mất đi tri giác, năng lực, võ công, cho đến cảm thụ cùng tất cả mọi thứ khác.

Nhưng người thực sự có võ công, tài năng, phán đoán, mẫn cảm, trí tuệ vẫn đang ẩn nấp trong bang, giám sát tất cả trong bóng tối.

Bấy giờ Tống Minh Châu mới hiểu dụng ý của Lý Trầm Chu.

Chỉ nghe Lý Trầm Chu nói:

- Người này trời sinh ngu đần, dung mạo tương tự như ta, khi ta vừa làm bang chủ đã bắt đầu nuôi dưỡng hấn, nuôi hấn rất lâu, ẩn giấu rất kỹ, hấn muốn cái gì thì cho hấn cái ấy, một đời không lo ăn, không lo ở, không lo tiêu pha. Dung mạo hấn có gì không ổn liền giúp hấn chỉnh sửa, đến hôm hấn đã gần như giống hệt ta. Cuộc sống của hấn đã qua đủ mọi hưởng thụ rồi, nhưng ý nghĩa sinh mạng chính là chết vì ta, còn ta thì vì hấn chết mà tiếp tục sống.

Lý Trầm Chu ngừng một chút rồi tiếp:

- Cho nên cần người một đao giết chết ta đi.

Tống Minh Châu trở mặt nói:

- Tôi tại sao phải giết bang chủ?

Lại thấy người giống Lý Trầm Chu kia vẫn không biết cái chết đã ập xuống, vẫn cười hề hề ngốc nghếch, trong lòng không khỏi phát lạnh. Nàng cả đời làm việc tùy hứng, coi mạng người như cỏ rác, thế nên ở trên núi Đan Hà mới vừa ra mặt đã làm trọng thương Ngô Tài, giết chết Lao Cửu, hôm nay trông thấy người nửa đời giống như chưa hề có não này, không biết tại sao lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Lý Trầm Chu nói:

- Lý do người giết “ta” là: Sau chuyện giữa người và Tiêu Thu Thủy trên núi Đan Hà, người giấu lại viên Âm Cực tiên đan kia.

Tống Minh Châu giật lùi một bước, run rẩy hỏi:

- ... Ngài... Ngài làm sao lại biết hết?

Lý Trầm Chu mỉm cười bình tĩnh:

- Ta sao lại không biết? Ta biết người không phải độc chiếm mà giao cho Liễu Ngũ, Liễu Ngũ bảo người, chuyện này không được phô trương, có đúng không?

Tống Minh Châu cúi đầu, hoa dung thâm đạm.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Liễu Ngũ xưa nay phong lưu thành tính, hẳn đã bao lâu không cùng các người rồi.

Tống Minh Châu biết trước mặt vị bang chủ này không thể giấu nổi chuyện gì, cắn chặt môi dưới, đáp:

- Đã hơn một năm rồi.

Lý Trầm Chu gật đầu lẩm bẩm:

- Đó có khả năng là do Âm Cực tiên đan. Liễu Ngũ tuy công lực thâm hậu, trời sinh đỉnh ngộ nhưng uy lực của Âm Cực tiên đan thật sự cũng bắt hắn phải trả giá không ít.

Tống Minh Châu nghe vậy, đầu cúi xuống càng thấp hơn. Lý Trầm Chu
bổ sung:

- Người liền vì lý do đó, sợ tội chống cự, liên kết với Tả Thường Sinh
giết chết ta... Đương nhiên, với công lực của ta, các người rất khó mà dễ
dàng giết được...

Cao Tự Lan tiếp lời:

- Lý bang chủ ngày thường thích đi dạo trong khu rừng này, mỗi lần đều
hay ở đây yên lặng suy tính sách lược ứng phó trong bang, muội và ta liền
ẩn nấp trong cơ quan dưới gốc cây, Tả Thường Sinh giả mang bồ câu đưa
tin vào bầm báo, ba người đồng loạt ra tay, giết chết “bang chủ”. Do bang
chủ võ công cao cường, Tả Thường Sinh cũng bỏ mạng...

Tống Minh Châu hỏi:

- Vậy... Vậy Cao tứ tử tại sao lại muốn giết bang chủ?

Cao Tự Lan vốn là người thứ tư trong Ngũ phượng hoàng. Huyết
phượng hoàng Mạc Diễm Hà là đại tử, Kim phượng hoàng Lãnh Tiểu
Khanh đứng thứ hai, Hỏa phượng hoàng Thủy Nhu Tâm là tam tử, Lam
phượng hoàng Cao Tự Lan đứng thứ tư, Hồng phượng hoàng Tống Minh
Châu là ngũ muội.

Cao Tự Lan bình thản đáp:

- Bởi vì ta báo chỗ mấy người Lương Đẩu bị giam cho Tiêu Thu Thủy
biết, khiến cho Tiêu Thu Thủy đi lên Hoa Sơn, làm hai tộc Thượng Quan,
Phí đấu nhau cùng bại vong, thế lực Tiêu Thu Thủy theo đó mà phát triển.
Ta sợ bang chủ trách tội cho nên ra tay sát thủ.

Tống Minh Châu hít một hơi lạnh, hỏi:

- Vậy còn... Tại sao Tả nhân ma lại muốn giết “bang chủ”?

Cao Tự Lan lạnh lùng đáp:

- Hẳn thật sự muốn giết bang chủ cho nên hẳn chỉ có thể chết thôi.

Tống Minh Châu trợn tròn mắt, kinh ngạc nói:

- Hãn...!

Cao Tự Lan đáp:

- Hãn là người Chu đại thiên vương phái tới năm vùng, cũng đã ẩn nấp được nhiều năm rồi.

Lý Trầm Chu nói:

- Cho nên hãn giết “ta” xong chỉ có thể chết.

Tống Minh Châu cuối cùng cũng hiểu đầu đuôi chuyện này, nhưng nàng vẫn còn một việc muốn hỏi:

- Chúng ta giết chết “bang chủ”, thiên hạ rộng lớn nhưng còn đường nào để đi?

Lý Trầm Chu cười nói:

- Các người đi theo ta, thiên hạ sao lại chỉ còn tuyệt lộ?

Tống Minh Châu vui mừng hơn hở, nói:

- Chúng tôi... Chúng tôi có thể đi theo bang chủ.

Lý Trầm Chu nói:

- Ừm. Cùng làm một vài chuyện trừ đặng khơi trong thay Quyền Lực bang.

Cao Tự Lan bỗng nói:

- Chỉ có điều như vậy, sau này bang chủ ngài sẽ không thể lộ mặt nữa.

Lý Trầm Chu đáp:

- Ta đương nhiên sẽ không lộ mặt. Ta từ nhỏ đã suy nghĩ sau khi chết rồi lại sống lại, có phải tất cả mọi thứ đều sẽ không còn như cũ nữa hay không? Ta ở trên giang hồ đã làm rất nhiều chuyện, thiện có, ác có, có người coi ta là ân công, có người gọi ta là gian tặc, tóm lại vừa là đầu sỏ gây tội, vừa là nhân vật đầy sức nặng... Ta vẫn luôn có một ý tưởng kỳ lạ, muốn biết sau khi ta chết, người trong võ lâm sẽ đánh giá ta như thế nào? Ta chết đi rồi, giang hồ phải chăng sẽ phong ba quỷ quyệt, nhanh chóng lãng quên Lý Trầm Chu này đi, sau không lâu nữa, đến cả thế hệ mới cũng sẽ không còn

biết Lý Trầm Chu ta là ai nữa? Chỉ có ta chết mới có thể thấy được chân tâm, thực sự buông bỏ. Hôm nay hai người phải thay ta hoàn thành tâm nguyện này, chỉ cần có thể thuận lợi tìm ra thủ phạm, ngày sau tất sẽ có thưởng.

Cao Tự Lan và Tống Minh Châu vái xuống:

- Có thể ra sức vì bang chủ, thuộc hạ vui mừng khôn xiết, sao dám tiếp nhận ban thưởng...

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng Lý Trầm Chu lại miên man nghĩ tới một chuyện khác: Sư Dung, trong lòng y như gào thét, cũng chỉ có như vậy mới thử ra được chân tâm của nàng thôi... Nếu như nàng đã thay lòng, cho dù ta tìm ra được kẻ ám sát, bắt được nguyên hung thì cũng khó tái thế làm người, chỉ có vĩnh viễn trầm luân thành quỷ thôi...

Trong lúc y đang suy nghĩ, có một người từ bên ngoài cẩn thận bước vào trong rừng. Người đó áo bào thùng thình, nhưng mặc trên người hắt lại chẳng có chút nào là thông dong. Cao Tự Lan khẽ thở dài, nói:

- Tả Nhất Động trong võ lâm nổi tiếng gian xảo như quỷ, hôm nay lại phải vô duyên vô cớ làm quỷ oan uổng.

Tả Thường Sinh trông thấy Lý Trầm Chu, cuống quít cúi chào. Lý Trầm Chu câu đầu tiên đã hỏi hẵn:

- Chu đại thiên vương khỏe chứ?

Sắc mặt Tả Thường Sinh vụt biến. Hẳn còn chưa kịp đáp lời, Lý Trầm Chu đã lấy trong người ra một con bồ câu đưa thư, đưa sang cho hẵn. Tả Thường Sinh ngơ ngác giơ hai tay nhận lấy, tiếp đó Tống Minh Châu và Cao Tự Lan đồng loạt ra tay.

Phần bụng Nhất Động thần ma vốn là trống không, có một cái lỗ lớn, nhưng lần này ở trên ngực hẵn cũng có thêm hai cái lỗ nữa.

Hồng phượng hoàng mặt đẹp tâm hung, Lam phượng hoàng lạnh lẽo vô tình, Tả Thường Sinh lần này dù có chín cái mạng cũng không chạy thoát

nổi một đòn. Mà dù có chạy thoát được thì cũng có tác dụng gì? Lý Trầm Chu đang ở đây.

Lý Trầm Chu không còn nữa. Khi tin Lý Trầm Chu qua đời truyền ra, toàn bang đều chấn động, có người coi như là ngày tận thế, có người gào khóc giữa trường, không thiết cơn nước, có người đeo khăn trắng, mặc áo tang, có người nước mắt ròng, không lệ nhỏ máu, có người vẫn kiên quyết không chịu tin.

Liễu Ngũ không phải bất kỳ loại nào trong số đó.

Hắn không khóc lóc, chỉ yên lặng trông giữ bên thi thể Lý Trầm Chu suốt ba ngày ròng. Ba ngày sau, có người thấy hắn khấu đầu chín cái, khi đứng lên, trên trán đã tứa máu. Tiếp đó hắn quay sang người đứng bên, ra một mệnh lệnh:

- Đầu hàng Chu đại thiên vương.

Ở giữa hai tỉnh Tứ Xuyên, Hồ Bắc, phần lưu vực “Tam hiệp” của Trường Giang dài bảy trăm dặm, là hiểm địa của tàu thuyền.

Tại nơi đứng đầu Tam hiệp, Địch Đường hiệp, có một con thuyền no gió, xuôi dòng chảy xuống, khi chạy qua bỗng dựng lên một cây huyết kỳ đỏ rực, tiếp đó lại kéo lên một lá cờ trắng nho nhỏ.

Nước sông tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trên một đỉnh núi có người giương cao một ngọn cờ màu đen thêu rồng vàng, lay động trong gió mấy lượt, tin tức này lập tức truyền từ núi này sang núi khác, từ khe này qua khe khác, tới tận đến Địch Đường hiệp.

Tại Địch Đường hiệp có một sơn trại nằm vắt qua qua mấy ngọn núi, kéo dài tận hơn mười dặm, một thốt ngựa đang phi nước đại, người trên yên cơ hồ nép sát vào lưng ngựa, tạo thành một đường thẳng, tay cầm một ngọn cờ đen lớn thêu rồng vàng, lao vào trong sơn trại, vó ngựa làm bắn trung lên từng đợt bụi vàng.

Bụi đất còn chưa lắng xuống, người đó đã ghì cương nhảy xuống đất, hai gã đại hán nhanh như tên bắn, lao tới nghênh tiếp, cùng kỵ sĩ ghé tai trao đổi mấy câu, trên mặt hai người đều lộ vẻ vui mừng, quay mình chạy vào trong trại. Đại hán mang cờ lúc này mới bước tới chỗ thùng gỗ đựng nước, múc một gáo dội lên mặt mình, giảm bớt hơi nóng hừng hực trên người sau một đoạn đường phi gấp.

Hai gã đại hán lao đi vội vã, vượt qua mấy trạm gác, đến chỗ một khu trại uy nghiêm dựng bằng gỗ khối đen xì như sắt thì dừng lại. Một đại hán cao gầy tinh hăn bước ra, hai đại hán kia ghé lại gần, nói nhỏ mấy tiếng, trên mặt đại hán cao gầy lập tức lộ vẻ mừng rỡ, ánh mắt nhìn hai người vẻ khen ngợi, vỗ vỗ mạnh vai họ, đoạn quay người đi vào trong.

Hắn không biết đã qua bao nhiêu cánh cửa, bao nhiêu hành lang, bao nhiêu lối rẽ, chợt dừng lại trước một cánh cửa đen, cẩn thận rón rén, cung kính tới gần. Một văn sĩ mình mặc áo trắng, tay phe phẩy quạt, thần sắc lạnh lùng bước ra.

Người bộ dạng cao gầy kia cũng ghé tới nói nhỏ mấy câu, trên mặt văn sĩ lập tức lộ vẻ không thể tin được, bộ dạng ung dung bình đạm cũng vụt bay biến, lại truy hỏi mấy câu, trầm tư một thoáng rồi phất tay ra hiệu cho hán tử kia rời đi nhưng trên mặt đã không dấu nổi vẻ cuồng hi.

Văn sĩ đó lại trầm ngâm một chút rồi đóng gấp quạt lại, thong thả bước vào sau cửa. Đi qua cửa thì tới một đại điện vô cùng rộng rãi, thật giống như bình nguyên, trong đại điện chẳng hề có bài trí gì, ở đằng xa là một chiếc bàn đá dài hơn ba mươi trượng, ở cuối bàn chỉ có một cái ghế, phía sau ghế có một tấm bình phong.

Trên bình phong vẽ hình một con rồng vàng đang muốn bay lên tận chín tầng trời, nhe nanh múa vuốt.

Đại điện này cực kỳ to lớn, không có cửa cũng chẳng có lối rẽ, lại càng không có trần vòm, ánh mặt trời từ trên không trực tiếp chiếu rọi xuống dưới, không có thứ gì có thể ở trên đại điện này, ngoài mặt trời, mặt trăng, sao, mây, thỉnh thoảng là nước mưa và chim chóc.

Khi văn sĩ kia bước vào, bước chân do không kiềm nén nỗi vui mừng mà hơi nhanh hơn một chút. Do đại điện quá rộng lớn nên chiếc bài dài kia cũng không khiến người ta cảm thấy là quá dài.

Văn sĩ lại biết khi anh hào thiên hạ tới đây tụ họp, tất cả đều phải đứng, chỉ có một người duy nhất ngồi ở đầu kia chiếc bàn là có tư cách ngồi xuống chiếc ghế duy nhất đó, mà lại còn là ngồi nghe những người khác báo cáo, điều này đối với những người thành thực báo cáo kia mà nói, đã là một vinh dự mà họ tha thiết mơ tưởng rồi.

Nhưng văn sĩ thật sự không cách nào áp chế sự hưng phấn trong lòng, ông ta bước tới gần thêm một bước, vẻ mừng rỡ trên mặt lại tăng thêm một phần. Ông ta đang vội đi, bỗng nghe một giọng nói vang lên, đến từ trên đầu. Thanh âm này ông ta biết rõ, là người ở sau bình phong nói:

- Có chuyện gì?

Văn sĩ nghe mà chột trong lòng khẽ run, vội nói:

- Bẩm báo Thiên vương, có chuyện mừng muốn báo.

Văn sĩ đó chính là Nhu Thủy thần quân Ung Hi Vũ, ông ta là một trong hai viên đại tướng dưới tay Chu đại thiên vương, thanh âm đó lại lạnh lùng nói:

- Người vì một tin tức mà khi bước đi đã sơ suất quá mức. Trong năm mươi hai bước người đi tới đây, có ít nhất bốn mươi bảy lần có thể cho người ta một đòn đặc thủ, thực sự là sơ suất đến cực độ!

Ung Hi Vũ nghe vậy không khỏi toát mồ hôi lạnh, hoảng sợ không thôi, giọng nói đó mới hỏi:

- Là chuyện gì? Tới gần bẩm báo.

Lúc này có một lão nhân trắng kiện từ sau bình phong bước ra, thân mặc trường bào màu xám, tay chấp sau lưng, chính là Chu Thuận Thủy.

Ung Hi Vũ cuống quýt bước lên một bước, chấp tay vái xuống.

- Khấu kiến Thiên vương.

Chu Thuận Thủy phát tay:

- Nói đi.

Ung Hi Vũ lập tức nói:

- Lý Trầm Chu chết rồi.

Chu Thuận Thủy ngẩng phắt đầu lên, hai mắt như điện chớp, khiến cho Ung Hi Vũ giật mình chấn động. Ánh mắt Chu Thuận Thủy đảo nhanh qua một vòng, hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi:

- Tin tức có chính xác không?

Ung Hi Vũ cúi đầu nói:

- Xác thực.

Chu Thuận Thủy thần sắc không đổi nhưng trong đáy mắt cuối cùng cũng lóe lên một tia mừng rỡ. Lão từ từ đứng dậy, tuy thân hình không quá cao lớn nhưng vô cùng tráng kiện, lão vừa đứng lên, Ung Hi Vũ liền lập tức lùi sang một bên.

Chu Thuận Thủy đứng lên, miệng lẩm bẩm không thành tiếng, đi đi lại lại. Ung Hi Vũ biết Chu đại thiên vương khi gặp chuyện thường hay đi lại trầm tư, càng không dám quấy nhiễu. Chu Thuận Thủy đi một vòng rồi liền vào sau trong bình phong.

Nhưng khi lão từ bên kia bình phong bước ra thì đã có quyết định. Lão ra lệnh ngắn gọn:

- Liễu Ngũ tất đến đầu hàng, nhưng kỳ thực là giả bộ. Lệnh cho ba mươi sáu phân đà, bảy mươi hai thủy đạo giả ý nhận hàng, chuẩn bị toàn diện chiến đấu.

.....

Khi tin tức truyền tới người nhà họ Mặc, con cháu Mặc gia đang theo đại tướng Lưu Chú cùng hội binh tại Thuận Xương quyết chiến. Đâu đâu cũng là con cháu họ Mặc đang lau kiếm mài đao, ánh đao phản chiếu lên mặt người họ Mặc lấp lánh hàn quang.

Mặc Dạ Vũ nghe xong tin tức chí nói một câu:

- Phái mười tinh nhuệ tới phúng viếng, nếu chưa chết, chém thêm một đao vào linh cữu, nếu chết rồi, giết hết những người bên cạnh quan tài hãn.

Đại đệ tử Mặc gia Mặc Tối không hề lên tiếng nhưng Mặc Dạ Vũ giống như đã nhìn ra điều trong lòng hãn muốn hỏi.

- Nếu Lý Trầm Chu chưa chết, tất đang chờ chúng ta tới, chúng ta không thể không tới. Nếu Lý Trầm Chu chết rồi, thủ hạ hãn tất không kiềm chế được, sẽ tấn công chúng ta, chúng ta cũng không thể không tới.

Mặc Dạ Vũ nói xong, bước ra dưới ánh trăng sáng vắng vặc, ngẩng đầu nhắm mắt trầm tư. Bóng ông ta đổ dài trên đất, áo choàng bằng lụa bạc như một cánh chim lớn, phủ lên người ông ta, từ phía sau nhìn lại, hai hàng mi dài đến gần mép râu, vàng trán phản chiếu ánh trăng tỏa ra một màu trắng bạc.

Mặc Tối lặng lẽ lùi ra, không nói thêm một tiếng nào.

Hãn biết khi Mặc Dạ Vũ gặp việc lớn thường thích một mình đứng dưới trời cao trầm tư, không cho phép người khác quấy nhiễu.

Đường môn Đường Quân Thu là tổng liên lạc giữa Đường môn đất Thục và thế tục hồng trần, vì thế tất cả đệ tử Đường môn khi muốn ra ngoài xông pha giang hồ đều phải để ông ta thẩm tra trước hoặc là phải thông qua thử thách của ông ta.

Ông ta là người đứng thứ hai trong hàng con cháu đời hai của Đường môn, tọa trấn Trung Châu, tuy ở nơi xa nhưng vẫn luôn là “yết hầu” của Đường môn, những người muốn tới Đường môn, không cần biết là người trong võ lâm, không cần biết là quan lại, thương nhân, tất cả đều phải thông qua thế lực của ông ta. Trong Đường môn, ông ta có thể tính là nhân vật đứng đầu quản lý ngoại vụ, cùng với lão đại Đường Nghiêu Thuấn quản lý nội vụ, đều là người nắm đại quyền, so với lão tam Đường Đăng Chi, lão ngũ Đường Quân Thương chuyên huấn luyện cao thủ và sát thủ thì có thể nói là mỗi người một vẻ, đều có sở trường riêng.

Thế nhưng một loạt hảo thủ do Đường môn nội bảo phái ra gần đây, hết lượt này tới lượt khác, như Đường Đại, Đường Bằng, Đường Nhu, Đường

Mãnh... đều có đi không về, thậm chí cả Đường Phì trong “Đường môn tam thiếu” cũng thất bại cáo chung. Người phái đi lần này đã là nhân vật số một trong tay lão ngũ Đường Quân Thương...

Đường Tống.

Đường Tống tới địa bàn ông ta, chuyện này đến cả Đường Quân Thu cũng không dám chậm trễ. Cao thủ Đường môn một khi đã tới chấp pháp thì sẽ lục thân bất nhận, thậm chí có thể đại nghĩa diệt thân.

Đường Quân Thu biết bên ngoài đã có chuyện, hảo thủ do Đường gia bảo âm thầm huấn luyện mười năm nay đã lần lượt được phái đi, có nhiệm vụ quan trọng cần hoàn thành, hai thủ hạ quan trọng của ông ta, Đường Bản Bản và Đường Thổ Thổ cũng đang khoanh tay chờ lệnh.

Ông ta thông báo cái tin chấn động nhất, nhưng cũng có lợi nhất với Đường môn cho trong mấy năm gần đây cho thanh niên áo trắng trước mặt.

Thanh niên đó lại không hề động dung.

Hắn trầm ngâm một lúc, khẽ hớp một ngụm trà. Lúc này đã là tiết thu, khí trời se lạnh, hắn lại hơi phe phẩy chiếc quạt, tiếp đó ngâm nga một điệu hát. Đường Quân Thu vẫn một mực chờ đợi, chờ đến hồi lâu, thanh niên đó không ngờ lại giống như ngủ gật, tay vẫn còn khe khẽ phe phẩy quạt lúc có lúc dừng.

Đường Quân Thu cảm thấy một chút gió lành lạnh, từ cây quạt kia thổi qua góc áo thanh niên kia rồi truyền tới. Đường Quân Thu cảm thấy một cơn phấn nộ không tên.

Nếu không phải, nếu không phải ông biết người này chính là Đường Tống... Người trong Đường gia nội bảo đang giở trò quỷ gì đây, kẻ sau lại càng kiêu ngạo hơn kẻ trước? Lần trước một tên Đường Bằng từ đó đi ra, vừa ngạo vừa mạn, ra ngoài không phải vẫn bị Quyền Lực bang giết mất đó sao!

... Chẳng lẽ những kẻ đó thật sự nghĩ mình đã già rồi?

Nhưng mình vì Đường môn phấn đấu, khổ sở mấy chục năm, có tình thế nào mà còn chưa từng thấy qua? Bày mưu tính cánh, xung phong hãm trận, có công lao hãn mã nào mà từng chưa lập? Không ngờ lại để cái tên nhóc chưa ráo máu đầu do đám “Nội đường” đó huấn luyện ra coi thường!

... Nhưng giận giữ thì giận giữ, nổi nóng là không thể được.

... Mình mấy năm gần đây ham nữ sắc, Đường lão thái thái đã rất không hài lòng, Đường Tống là hồng nhân bên cạnh Đường lão thái thái, lại càng không thể đắc tội.

Nghĩ tới Đường lão thái thái, ông ta không khỏi cảm thấy cả người phát lạnh, khẽ rùng mình một cái.

Lúc này Đường Tống đột nhiên hỏi:

- Ông lạnh à?

Đường Quân Thu cười đáp:

- Ban ngày ban mặt, không lạnh.

Mi mắt Đường Tống tách ra một khe hẹp, lại hỏi:

- Không lạnh tại sao ông lại rùng mình?

Đường Quân Thu lập tức bốc hỏa, nhưng liền cảm thấy ánh mắt Đường Tống từ sau khe hở cực hẹp kia lại giống như điện chớp đang nhìn chăm chăm vào ông ta. Đường Quân Thu không ngờ lại vẫn có thể kìm nén được, thầm nghĩ mình dù sao cũng là bá phụ của hắn, lăn lộn giang hồ cũng nhiều hơn hắn, hắn dám làm gì chứ? Lập tức cười nói:

- Ta rùng mình một cái thôi, thập lục thiếu cũng muốn tra hỏi đầu đuôi sao?

Đường Tống lười biếng đáp:

- Nhị bá phụ phát run, ta không muốn hỏi. Có điều nếu nhị bá phụ vì nghĩ tới lão thái thái mà phát run thì sợ là lão thái thái sẽ không thích...

Đường Tống mỉm cười biếng nhác:

- Đường Chu ở trong bảo, chính là vì năm mơ bỗng giận giữ hét lên “lão thái thái” nên bị Đường Lão Áp xử tử, ông có biết chuyện đó không.

Đường Quân Thu đã biến sắc rồi. Đường lão thái thái chính là người có quyền lực lớn nhất Đường môn hiện nay, cũng là người phụ nữ có quyền lực nhất trong võ lâm hiện tại, Đường Lão Áp là nô bộc thân cận của bà ta. Sắc mặt Đường Quân Thu biến nhanh, hồi phục cũng nhanh, ông ta không ngờ lại cười a a vẻ ngốc nghếch, nói:

- Phải, phải, thập lục thiếu nhắc nhở rất đúng, ta già lão thành vô dụng rồi, nên học tập nhiều hơn... Chỉ không biết...

Ông ta nói tới đây, cố ý không tiếp tục nữa, chờ Đường Tống truy hỏi.

Ai ngờ tên nhóc con mới hai mươi mấy tuổi đầu này vậy mà lại chẳng hề nóng vội chút nào, không thèm hỏi lấy một câu, tiếp tục thông thả uống trà, rồi lại ngả mình xuống, bắt đầu nhắm mắt lại. Đường Quân Thu chửi thầm một câu: “Gặp quỷ rồi!” Chỉ có thể nói thẳng ra:

- Về cái chết của Lý Trầm Chu, không biết thập lục thiếu có tính toán gì không?

Nhãn cầu Đường Tống khẽ dịch chuyển, hơi hột hỏi:

- Ông thì sao? Ông có ý kiến gì không?

“Ý kiến? Tên nhóc này tự mình không có chủ kiến nên muốn thăm dò nông sâu ta đây! Được, cho người xem!”

- Lý Trầm Chu chết, Liễu Tuy Phong không thể phục chúng, võ công lại không bằng người, chính là cơ hội tốt để lập tức tiêu diệt.

Đường Tống lúc này mới từ từ, nhưng hoàn toàn mở hai mắt ra, hần đưa tay ngừng trọng nâng chén trà đến bên môi, khẽ hớp một ngụm, ngậm trà trong miệng, giống như đang cẩn thận thưởng thức, một lúc sau mới nuốt xuống, nói:

- Tin tức này không giống tin chính thức của Quyền Lực bang. Lần trước ta bảo ông giết quân năm vùng “Bất hồi đao” của Quyền Lực bang, đã giết chưa?

Đường Bản Bản ở bên cạnh lập tức đáp:

- Giết rồi.

Lúc hắn nói, hai bàn tay buông thõng hai bên siết lại thật chặt. Hắn luyện Ưng trảo công suốt ba mươi năm, lúc nào cũng có thể phóng tới bóp chết kẻ địch, còn hữu hiệu hơn cả ám khí, Đỗ Lâm chính là chết dưới một đôi Ưng trảo thủ của hắn. Hắn trước nay luôn cảm thấy rất tự mãn.

Đường Tổng quát nhẹ một câu:

- Ta không hỏi ngươi!

Đường Bản Bản cúi đầu nói:

- Dạ

Đường Quân Thu vội vàng nói:

- Là Đường Bản Bản giết chết hắn.

Đường Tổng nói:

- Ông có biết y giết vô cùng kém không? Nếu không phải lúc hắn lao ra ngoài cửa sổ chịu phải một đòn của ta, bên sườn phải trúng một mũi mộc miên châm thì sợ là đã sớm để hắn chạy thoát rồi.

Đường Bản Bản nghe mà toàn thân phát run, hóa ra khi hắn giết Đỗ Lâm đã cẩn thận quan sát xem xung quanh có ai không, nhưng lại để Bất hồi đao Đỗ Lâm cảnh giác, nhảy ra ngoài chạy trốn, bỗng lại hơi ngừng lại một chút trước cửa sổ, để cho mình một đòn đặc thủ. Xong việc mới phát hiện, huyết Khí Hải của Đỗ Lâm có một mũi châm bạc, lại không biết là ai ra tay xuất quỷ nhập thần như vậy, hóa ra là thập lục thiếu.

Đường Thổ Thổ thấy huynh đệ kết nghĩa của mình mặt như tro tàn, toàn thân phát run, không biết lý do tại sao nhưng cũng cảm thấy bất an. Đường Quân Thu mang theo hai người này đã lâu, vừa trông tình hình trong lòng đã hiểu ra được tám chín phần, lập tức hòa giải:

- A Bản tại Đường gia bảo từng đánh hạ thành Thạch Đầu rồng năm hổ phục, lúc trẻ từng tại lâu Tảo Hiệp núi Thanh Lương, cứu tôn ông của thập

lục thiếu... Một dải cơ nghiệm của Yến Tử Phàn đều có thể nói là do y đánh về...

Đường Quân Thu nói nhiều như vậy là muốn mượn những công tích đó để bảo vệ vị trí cho Đường Bản Bản. Đường Bản Bản dưới trướng ông ta, giỏi đoán ý người, mỹ nữ mấy năm gần đây quá nửa là do hấn câu kết với tham quan ô lại nên mới có thể cung ứng liên tục không dứt như thế. Cái tên Đường Thổ Thổ kia thì ngu ngốc hơn nhiều, đến cả một câu nịnh hót cũng không biết nói. Đường Tống nghe vậy, à lên một tiếng, nhìn Đường Bản Bản mỉm cười nói:

- Mấy năm gần đây người đã vất vả rồi. Người tại “ngoại vi” Đường môn giữ chức vụ gì?

Đường Tống dụ giọng hỏi vậy.

Đường Bản Bản được thương thành sợ, đáp:

- Là Tả thứ sử Tuần sử của nhị đại gia...

Đường Tống cười nói:

- Rất tốt, bây giờ phong người làm Chánh Tư mã...

Đường Bản Bản mừng rỡ quá đỗi, đang muốn cảm tạ thì Đường Tống đã nói tiếp:

- Sắc phong thụ hiệu “Bản tán công”

Hấn nói xong câu đó, sắc mặt Đường Quân Thu lập tức biến đổi. Sắc mặt Đường Bản Bản lại chẳng hề thay đổi. Hấn đã chết. Thi thể hấn đang từ từ đổ xuống. Đường Thổ Thổ đứng bên cạnh đã hoàn toàn ngây ngốc, mặt vàng như đất.

Đường Tống lại cười nói:

- Người rất tốt, vừa không tham lam, lại không háo sắc, càng không nịnh bợ ton hót, lão thái thái rất coi trọng người... Vị trí của hấn do người kiêm quản.

Trên trán Đường Quân Thu thấp thoáng mồ hôi. Đường Tống lại nhấp một ngụm trà, khi uống trà, ánh mắt hấn nheo lại cực hẹp, không biết là

đang quan sát người khác hay là đang thưởng thức tư vị của trà.

Đường Tống bỗng cười nói:

- Chuyện lần này của Quyền Lực bang tuyệt không thể đơn giản như vậy. Nếu chúng muốn chúng ta biết Lý Trầm Chu đã chết, chúng ta coi như không để ý tới, lấy bất biến ứng vạn biến... Càng hưởng hồ.

Hắn cười cười, ung dung nhàn nhã nói:

- Nghe nói trong Quyền Lực bang đã có người lợi hại nhất của Đường gia chúng ta, nắm giữ tất cả...

Đường Quân Thu vội đáp:

- Phải.

Hơi ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Đường Tống lại khẽ phe phẩy quạt thưởng trà. Đường Quân Thu đột nhiên phát hiện, khi gã thanh niên này uống trà, phẩy quạt, ánh mắt luôn nheo thành một đường chỉ, hiển nhiên là đều đang suy nghĩ, cũng không biết tại sao, một luồng hơi lạnh chợt từ gót chân chạy thẳng lên tới tận tim.

Đường gia một trăm mấy chục năm trước cũng có một nhân vật trẻ tuổi, âm độc mà lợi hại, tên là Đường Ngọc. Câu chuyện của y đã được tiền bối võ hiệp ghi chép lại vô cùng đặc sắc, khiến người ta đọc mà cũng phải thấy run sợ. Năm xưa Đường gia bảo đấu với “Hỏa phượng đường”, chết không ít người, nhưng thực lực của Đường gia bảo vẫn vững vàng không suy sụp.

Một trăm mấy chục năm sau, ba cao thủ trẻ tuổi của Đường môn, ngoài Đường Phì trọng thương không biết đã đi đâu ra, Đường Tống và Đường Tuyệt đều là nhân vật khiến người ta nghe danh mà biến sắc. Đường Tống lạnh lùng tàn độc, lục thân bất nhận, bề ngoài lại ôn văn nho nhã. Đường Tuyệt tối tuyệt, tuyệt đến ngay cả Đường môn cũng không có mấy người biết hẳn tuyệt như thế nào.

.....

Mộ Dung Thế Tình đã đến lúc tuổi già, trung niên vợ mất, người thương yêu nhất chỉ còn lại hai người con trai, gái.

Con trai ông ta Mộ Dung Nhược Dung, phong lưu tuấn nhã, tại năng sớm bộc lộ, ngộ tính cực cao, hơn nữa với đàn hát thi thư đều có tâm đắc. Hần trời sinh tuấn tú, giọng hát lại hay, không những ẩn hiện có phong thái của cha mình mà trong kịch nghệ vũ đạo cũng có chút thành tựu.

Nếu như nhất định phải tìm ra nhược điểm thì Mộ Dung Nhược Dung chỉ có một nhược điểm:

Tâm cao khí ngạo!

“Ám sát Lý Trầm Chu”, ý nghĩ này là của bản thân Mộ Dung Nhược Dung, Mộ Dung Thế Tình không hề biết. Nếu như Mộ Dung Thế Tình biết, chắc chắn sẽ không để cho hắn đi. Ông ta rất yêu thương đứa con thông minh lanh lợi này, lại càng không muốn hi sinh số “phục binh” đã ẩn nấp trong Quyền Lực bang suốt mấy chục năm.

... Lý Trầm Chu há lại lại là kẻ dễ dàng ám sát được như vậy...

Nhưng Mộ Dung Nhược Dung vẫn đi ám sát y. Mộ Dung Thế Gia kết thù với Quyền Lực bang bắt đầu từ lúc Mộ Dung Anh bị giết. Mộ Dung Anh sở dĩ bị giết là vì sau trận chiến giữa với nhóm Tiêu Thu Thủy ở Ô Giang, Quyền Lực bang tưởng nhầm có người của Mộ Dung thế gia đối địch. Một đại thế gia và một đại bang phái với đã hình thành thế cục đối lập rõ ràng, còn nói gì đến lúc có loại ác nhân gây họa như vậy! Chuyện này dẫn đến về sau Mộ Dung Anh Hùng bị Hồng Môn trận của Nam Cung thế gia giết chết, mà Nam Cung thế gia lại do Quyền Lực bang sai bảo. Mộ Dung Nhược Dung tuổi trẻ khí thịnh, muốn gây dựng nên một phen sự nghiệp, vì thế một mình tới Quyền Lực bang ám toán Lý Trầm Chu, phá vây không thành, bị Liễu Tuyền Phong giết chết. Mộ Dung Nhược Dung cũng không thể trở về Cô Tô được nữa.

Mộ Dung Thế Tình nghe tin con trai bị giết trước, ba ngày sau mới có tin Lý Trầm Chu chết truyền tới.

Mộ Dung Thế Tình lúc đó đang ở trên tiệc rượu nghe tin con trai độc nhất bỏ mạng. Ông ta trào ra hai giọt nước mắt, nhỏ xuống chén rượu sắc như pha lê, qua chớp mắt lại nâng cười nó như cũ, vô cùng thoải mái,

không hề có chút bi thường nào cả. Hôm sau ông tới chùa Hàn Sơn gặp một vị lão tăng bàn chuyện, liền đó tới chùa Linh Nham Hồ Khâu, vân du một ngày, đến ngày thứ ba cùng một đám danh nho bác học, võ lâm bắc đẩu mở đại yến bên đình Thương Lăng Tô Châu, tiệc tới nửa chừng thì nghe tin Lý Trầm Chu qua đời.

Mộ Dung Thế Tình vỗ bàn khóc lớn ba tiếng, hát lên một khúc bi thương:

Chiêu chiêu tố minh nguyệt, huy quang chúc ngã sàng.

Ưu nhân bất năng mị, cảnh cảnh dạ hà trường.

Vi phong xuy khuê thát, la duy tự phiêu dương.

Lãm y duệ trường đài, tỷ lý hạ cao đường.

Đông tây an sở chi? Bồi hồi dĩ bàng hoàng.

Xuân điệu phiên nam phi, phiên phiên độc cao tường.

Bi thanh mệnh trù thất, ai minh thương ngã tràng.

Cảm vật hoài sở tư, khắp thế hốt triêm thường.

Trữ lập thổ cao ngâm, thư phần tố khung thương.

(*) Bài "Thương ca hành" một bài ca đời nhà Hán.

Ông vừa ngâm nga bi xướng vừa bước ra giữa đình, gạt lệ nói:

- Ô hô! Trầm Chu đã chết, Thế Tình sao phục sinh! Lý Trầm Chu đi mất rồi, thiên hạ khó tìm địch thủ! Các người ngày mai hãy cùng ta tới Kim Lăng bái tế hần.

Từ đó trẻ đi liền không rượu không tiệc, toàn thân héo khô, cực ít nói cười.

Mộ Dung Tiểu Ý là ái nữ duy nhất của Mộ Dung Thế Tình. Nàng đã sớm sắp xếp gọn hành trang, sai phái chọn người, chỉ chờ cha mình hạ lệnh xuống là có thể lập tức xuất phát. Nàng tuổi gần cập kê, thuần chân vô tà, xinh đẹp tuyệt luân, cầm kỳ thi thư họa, không gì không tinh thông. Càng lạnh lợi hơn là nàng giỏi quan sát phán đoán cha mình lúc vui lúc mừng, lúc

nhớ lúc mong, cho nên nàng biết quyết định “tới Kim Lăng” của cha mình đã sớm được tính toán chuẩn bị từ trong lúc du lịch, yến tiệc, vui chơi, uống rượu, náo nhiệt ba ngày trước rồi.

“Tới Kim Lăng” không hẳn là một lần phúng viếng, mà là một lần “hành động”... Một lần tổng hành động của Mộ Dung thế gia với Quyền Lực bang.

Bộ hai: Tịch mịch.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Theo Lưu Chú liên tiếp thắng lợi, Nhạc Phi cũng đánh bại Ngột Truật ở Yến Thành, hơn nữa còn tiến binh ép tới trấn Chu Tiên cách Phái Kinh bốn mươi lăm dặm. Trong trận đó Nhạc Phi dùng trường đao cán mây đại phá “Quải tử mã” của Kim Ngột Truật, khiến cho “Thiết phù đồ” tung hoành khắp chốn từ khi nam xâm tới nay, bị giết đến thây phơi đầy nội, mảnh giáp không còn.

Nhạc Phi theo trận này mà uy chấn hoa di, binh chỉ được thắng không được bại, từ câu nói của ông với chính con trai Nhạc Vân “Trận này tất thắng rồi trở về, nếu không chém đầu người trước” là có thể thấy. Thủ hạ trong quân ông là Vương Cương, dẫn năm mươi kỵ binh xuất trận nghênh địch, Vương Cương dũng mãnh đi đầu, chém tướng Kim Lý Đóa Quý Đồng rồi mới lui. Quân Kim từng từng dùng đại trận như thủy triều, khói bụi ngập trời mà vây giết đến, Nhạc Phi thân tiên sĩ tốt, giục ngựa xuất trận, giương cung mà bắn, liên tiếp giết mấy tướng, sĩ khí Nhạc quân tăng mạnh, không ai không lấy một địch trăm, không gì ngăn nổi.

Kiều tướng Nhạc gia quân Dương Tái Hưng, một thương một ngựa xông vào giữa quân địch tìm kiếm Ngột Truật không thấy, thương đâm mấy trăm người rồi về. Lại dẫn binh mấy chục người gặp phục binh quân Kim ở sông Tiểu Thương Lâm Dĩnh, Dương Tái Hưng rơi vào trận địch, lúc đó Tiêu Thu Thủy dẫn một nhóm dân binh cùng nghĩa quân võ lâm ba trăm người tới cứu, chỉ khổ quân Kim số lượng gấp cả trăm lần. Dương Tái Hưng thân trong vòng vây, tả xung hữu đột như vào chốn không người, giết cho quân Kim người ngã ngựa đổ, không ai cản nổi, nhưng nhân mã quân Kim tăng mạnh, bao vây trùng trùng, Dương Tái Hưng một thương một

ngựa giết quân Kim hơn hai nghìn người, trăm Vạn hộ, Thiên hộ, Bách hộ trưởng hơn trăm tên, anh dũng chiến tử. Nhóm Tiêu Thu Thủy cũng phần dũng tác chiến nhưng không cách nào cứu viện, ngược lại còn bị bao vây, cả đoàn người chiến đấu gian khổ, thương tích đầm đìa, trải tận phong sương, các hào kiệt võ lâm trung can nghĩa đảm có người chết trận, có người bỏ chạy, có người bị thương rút lui nhưng không có một ai bị bắt sống hoặc đầu hàng.

Tiêu Thu Thủy bị thương bỏ chạy đến Mạc Sầu Hồ từng ôm vết thương trước ngực, nói một câu”

- “Người như chúng ta, chỉ có sống hoặc chết, không có sống trộm hay sợ chết.

Nói dứt lời máu tươi đã trào ra từ kẽ tay, người cũng rơi phịch xuống ngựa.

Khi Tiêu Thu Thủy ngã xuống ở Mạc Sầu Hồ, Nhạc Phi cũng trong một ngày nhận được liên tiếp mười hai đạo kim bài triệu hồi về kinh, lúc đó hai phía Hàn Thế Trung, Trương Tuấn cũng đều phải rút về. Nhạc Phi vốn có thể “tướng bên ngoài có lúc không cần nghe lệnh vua”, dọc đường cũng có các bậc anh hùng hiệp nghĩa khuyên bảo, nhân dân nghe tin lại càng thất vọng cùng cực, diu già dắt trẻ, đông đúc nghìn nghìn theo đại quân khởi hành. Có khổ dân không nơi giải bày, không ngờ còn chặn trước đầu ngựa Nhạc Phi, khóc lóc thảm thiết:

- Chúng tôi mang hương đội đỉnh, vận lương nghênh đón quân triều đình, người Kim biết cả. Hôm nay tướng công bỏ đi, chúng tôi chẳng còn đường sống nữa rồi.

Nhạc Phi chỉ biết ngẩng mặt lên trời thở dài, quay đầu về đông than:

- Thần mười năm công lao hủy trong một chốc, không phải thần không xứng chức, đều là Tần Cối lừa dối bệ hạ vậy!

Nhạc Phi cuối cùng cũng trở về vào tháng bảy năm Thiệu Hưng thứ mười, một tháng sau Kim Ngột Truật hủy ước nam xâm. Nhạc Phi hiểu rõ bị Tần Cối ghen ghét, dụng binh động chúng, khôi phục cương thổ, hôm

nay giành được, ngày sau lại mất, dưỡng khấu tàn dân, chỉ làm chuyện vô bổ vì thế cố xin từ bỏ binh quyền. Nhưng lúc đó quân Kim chưa bình hai đường xâm nhập, quân từ Xuyên Thiểm Hoài Tây báo gấp, Nhạc Phi một ngày nhận mười mấy lần chiếu chỉ, viện đông cứu tây, mệt mỏi khổ cực, chẳng ngờ những bản ngự trát đó ngày sau đều trở thành cái cớ để Tần Cối gian thần vu cáo Nhạc Phi rút binh mưu phản. Bây giờ đã tháng mười, phủ Lâm An chốn chốn phù hoa, đêm đêm ca xướng, hoan lạc tìm vui, xưng thần cống nạp, chỉ có lòng cầu hòa, nào đâu có chí khôi phục? Trước Mạc Sầu Hồ, sâu càng sâu. Một người áo gai ngơ ngẩn ngồi bên Mạc Sầu Hồ, tịch dương ánh chiếu, nước hồ trong vắt thanh u, mặt hồ sóng nước lãng đãng, trên bờ ẩn ước truyền tới tiếng thiếu nữ hái sen nhẹ nhàng. Có vài ba truyền thuyết liên quan đến “Mạc Sầu”, trong đó theo Đường thư nhạc chí ghi chép: “Mạc sầu lạc giả, xuất phát từ khúc nhạc Thạch Thành. Thạch Thành có thiếu nữ tên Mạc Sầu, giỏi nhạc ca dao Thạch Thành, trong lời hát có tiếng vọng sâu, vì thế mà thành bài ca.” Cổ kim nhạc lục cũng viết: “Nhạc Mạc Sầu còn gọi là man nhạc, có mười sáu người múa, tám người chơi nhạc.” Ở đây nói, Mạc Sầu là thiếu nữ giỏi ca hát ở Thạch Thành.

Theo một truyền thuyết khác thì là “Mạc Sầu, người Dĩnh Châu, Thạch Thành”, theo như lời trong khúc nhạc Mạc Sầu, Nhạc phủ Thanh thương Tây khúc: “Mạc Sầu tại hà xử? Mạc Sầu Thạch Thành tây, đỉnh tử đả lưỡng tương, tá tống Mạc Sầu lai. Văn hoan hạ Dương Châu, tương tống Sở sơn đầu, trì thủ bảo yêu khán, giang thủy đoạn bất lưu.” Mạc Sầu ở đây là thiếu nữ Mạc Sầu ở Thạch Thành nước Sở.

Còn có một truyền thuyết nữa là theo Hà trung chi thủy ca của Lương Vũ Đế Tiêu Diễn: “Hà trung chi thủy hương đông lưu, Lạc Dương nữ nhân danh Mạc Sầu.” Mạc Sầu ở đây thiếu nữ Lạc Dương.

Rút cuộc thì Mạc Sầu là ai, ai là Mạc Sầu? Đã không còn ai tìm hiểu nữa, ở thế giới bà sa, nơi bích thủy tiếp thiên, liễu duệ sinh tư này chính là Mạc Sầu Hồ.

Lúc này ráng tà đỏ sẫm, gió mát vi vu, làm sóng nước ánh lên ngàn điểm vàng óng. Tiếng ca theo gió từ đằng xa truyền tới:

- Mạc Sầu tại hà xử? Mạc Sầu tại Hán Đường; Hán Đường bất khả vãn,
Mạc Sầu mạc bất sầu.

Tiếng ca tuy nhỏ nhưng cao vút gai người, như gió thu vượt đỉnh núi cao, lại mang theo chút u sầu, lưu đãng chốn nhân gian. Người áo gai ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy mấy chiếc thuyền nhỏ nhẹ nhàng lướt tới, trên thuyền tay áo phấp phới, uyển chuyển dịu dàng.

Bấy giờ có mấy người bộ dạng như quan lại, đã uống say đến bảy tám phần, vừa hát hò vừa cười nói huyên náo, đang đi lần theo đường mòn bên tiểu đình Mạc Sầu Hồ, nghênh ngang bước tới, một người “khắc” một tiếng, nhổ một bãi đờm xuống hồ.

Chỉ nghe có kẻ cười cợt nhả, nói:

- Mấy cô bé kia không biết đang hát tình ca gì, chúng ta tới tìm mấy đứa vui vẻ một chút.

Viên quan đi ở giữa nụ cười đầy vẻ dâm tà:

- Ở đây so với kim phẫn trong cung, tư vị hoàn toàn khác biệt nha...

Hai tên cùng bật cười suồng sã, thị vệ cùng đám ton hót nịnh bợ xung quanh cũng nhanh nhẩu cười lớn tài bồi.

Quan viên đó mũi ửng mào rậm, cao hơn người khác một cái đầu, nhưng trong mắt mười phần tà dâm, xung quanh đều là quan Tống. Nơi tiên phương giành giật từng tấc đất, máu loang vạ dẫm, sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than, hậu phương lại chủ nghị hòa, gặp đám quan lại nước Kim tới thì hạ mình ton hót, không tiếc bắt dân nữ nhà Tống dâng lên cho chúng hưởng lạc, so với cảnh tàn sát gian dâm nơi chiến hỏa lan tràn thì cũng là một nỗi bi thương khác.

Một tên thị vệ thấy người Kim kia có ý với mấy thiếu nữ hái sen, mọi hươ tay hô lớn:

- Này, này, tới đây, tới đây...

Những thiếu nữ kia như không nghe thấy, tiếp tục ca hát. Người Kim kia nấc rượu một cái, ngồi xồm xuống đất, tiểu tiện ngay bên hồ, mặt khác người dâm dăng:

- Các người nghe, nghe xem...

Tiếng ca của các thiếu nữ dưới hồ du dương động lòng, hóa ra là do một thiếu nữ hát, những người khác dìu dặt hòa theo, bóng thuyền dập dờn đan xen giữa sóng nước, vạt áo phấp phới, tiếng ca vấn vít, có thể nói là thanh u chí cực.

Lúc này người Kim kia lại “ợ” một tiếng, nôn ra ồng ộc. Quan Tống vội tới nâng đỡ, kết quả là bị nôn ra ô uế đầy người, quan Tống nhú nhú mày nhưng cũng không dám tránh né. Lại nghe tiếng hát ngân lên:

- ... Hữu sở tư, nãi tại Mạc Sâu Hồ. Hà dụng vấn di quân, song châu đại mội tâm, dụng ngọc thiêu liễu chi. Văn quân hữu tha tâm, lạp tạp tời thiêu chi! Đương phong dương kỳ hôi. Tòng kim dĩ vãng, vật phục tương tư!

Tương tư dữ quân tuyệt. Hữu sở tư!

Đám Kim, Tống kia tiếp tục cười đùa, nôn mửa, bỗng nghe có người quát lên:

- Yên lặng!

Tất cả ngẩn ra, thật sự không ra được ở Phủ Lâm An này lại có ai to gan như vậy, không ngờ lại dám quát bảo Kim triều Xu mật sứ cùng quan lại cao cấp của “Tử hoàng đế” dừng hành nhạc? Đám người nhìn lại, chỉ thấy một người áo gai đang nhú mày ngồi bên hồ. Một tên thị vệ vung đao quát:

- Người là cỏ rác núi nào mà dám đến đây hô to gọi nhỏ. Không mở mắt ra mà nhìn xem, nhà người...

Còn chưa nói dứt lời đã bụp một tiếng, bị đánh bay xuống hồ, mới được nửa đường lại bị người đó vung tay bắt được, chỉ nghe người đó lẩm bẫm nói:

- Không thể làm bẩn nước hồ.

Lai tung người kéo tên thị vệ đó lên, vận lực ném đi, chỉ nghe đánh vù, không biết là đã bay tới tận đâu, bụp một tiếng, cũng không biết là rơi xuống chỗ nào.

Mấy tên thị vệ, quan viên còn lại đều cao giọng quát tháo, rút đao tới chém, người kia mỗi tay một tên, trong khoảnh khắc đã ném bay cả chín tên thị vệ đi đâu không rõ, sau khi rơi xuống đất liền không còn âm thanh gì nữa, chỉ còn lại sứ giả Kim triều cùng quan viên Tổng triều kia, viên quan nhà Tống đã sợ đến hồn bay phách lạc, té đái vãi phân!

Người áo gai mỗi tay ném một tên, đến lúc ngẩng lên thấy hai người bọn chúng, bỗng nói:

- Giết các người chỉ cần tay ta.

Sứ giả Kim triều quát lớn, bước lên một bước, tay khom trao đánh xuống, không ngờ lại là Đại lực Ưng trao thủ!

Người áo gai phất tay, đã hóa giải thế tới, người Kim biết đây lúc sống chết trước mắt, đánh loạn đánh cuồng, liều mạng chiến đấu, quan viên triều Tống thì lại quỳ dưới đất cầu xin liên tục. Nhưng mặc cho người Kim kia tấn công thế nào, người áo gai chỉ giơ tay nhắc chân là đã dễ dàng hóa giải, tiếp tục nghiêng tai lắng nghe tiếng ca trong vắt.

Bỗng có một sợi vải màu xanh lục bắn tới, quấn trúng vào cổ người Kim kia. Người Kim vung tay muốn kéo nhưng dây vải vụt thít lại, người Kim hai mắt trợn trừng, lưỡi thè ra ngoài, lập tức nghẹt thở mất mạng.

Dây vải đó lại quấn qua, tròng vào cổ viên quan Tống. Viên quan hét lên:

- Cứu mạng...

Tiếng kêu được nửa chừng thì tắt lịm. Chỉ nghe một giọng nói trong trẻo, tao nhã, cười nói:

- Cậu sợ giết bọn chúng làm bẩn hai tay, vậy ta giết bọn chúng thay cậu, thế nào?

Tiếng nói chưa dứt, dưới gốc liễu đã có thêm một nữ tử mặc cùng trang, soạn một tiếng, dây vải như li miêu, chui lọt về trong ống tay áo nàng.

Người áo gai mỉm cười có chút mỏi mệt, tiếp tục ngưng thần lắng nghe.

Nữ tử mặc cung trang ưu nhã kia hỏi:

- Tiêu huynh đệ, cậu đang nghe gì vậy?

Người áo gai bàng hoàng đáp:

- Chị nghe, chị nghe, có phải là giống tiếng hát của Đường Phương không...

Nữ tử đó ngỡ ngàng một thoáng, ánh mắt vụt sáng lên, nhưng trong mắt lại có chút ưu thương, lại có chút thấu hiểu, càng mang một chút thương tiếc, mỉm cười dịu dàng nói:

- Ta làm sao biết được, ta còn chưa có phúc như cậu được nghe tiếng hát của Đường cô nương...

Tiếng nói không ngờ lại thoáng vẻ chua xót.

Người áo gai đó chính là Tiêu Thu Thủy, người tung vải giết địch chính là Triệu Sư Dung. Hai người họ cùng Lý Hắc, Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Hồng Hoa, Ngô Tài trong Lương Quảng thập hổ, cùng với Trần Kiến Quý, hòa thượng Đại Đỗ, Thiết Tinh Nguyệt, Khâu Nam Cố, Lâm công tử, Lương Đẩu, Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Lý chiến đấu khắp nơi, trải mọi gian khó. Ngô Tài không tiếc thân mình xâm nhập vào trận doanh quân Kim làm nội gián, không may bị Lâm công tử hiểu lầm, truy sát năm trăm dặm, cuối cùng tại Biện Kinh đại bản doanh quân địch ngộ sát Ngô Tài, Lâm công tử cùng từ đó mà mai danh ẩn tích.

Đại hiệp Lương Đẩu cùng hai người Hận bất tương Phùng, Biệt li lương kiếm Mạnh Tương Phùng, Thiên nhai phân thủ, Tương kiến bảo đao Khổng Biệt Ly, lần lượt gia nhập vào hai phái Trương Hiến, Vương Quý. Trương Hiến, Vương Quý bị Tần Cối buộc tội mưu phản bắt giữ, thân chịu khổ hình. Trương Hiến đến chết không chịu khuất phục, Vương Quý thì bị ép làm chứng giả, sau việc đó liền không nghe tin tức hai người Mạnh Tương Phùng, Khổng Biệt Ly nữa. Còn về Lương Đẩu, có người đồn ông nguyên

là công khanh truyền đời, nhưng vì phản kháng quân Kim mà bị giải trừ binh quyền, đi theo Hàn Thế Trung vì cố gắng bảo vệ Nhạc Phi mà bị gian tướng coi như gai trong mắt, dằm trong tim, đóng cửa từ khách, tuyệt không bàn chiến sự, hai người thường cười lừa mang rượu, ngao du Tây Hồ cho qua ngày tháng.

Lúc này Mộ Dung Cung đã tử chiến, mấy người Đinh sắt Lý Hắc, Kim đao Hồ Phúc, Tạp Hạc Thi Nguyệt, Đầu sắt Hồng Hoa, Diêm Vương thân thủ Trần Kiến Quý, hòa thượng Đại Đổ, Vua rằm Thiết Tinh Nguyệt, Mồm sắt Khâu Nam Cố vẫn theo Tiêu Thu Thủy, hơn nữa còn được Tiêu Thu Thủy truyền thụ các loại võ công của Thiếu Lâm, Võ Đang, Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương mà võ công tăng lên mấy lần. Võ công Tiêu Thu Thủy hiện tại đã vượt xa ngày trước, trong trận đánh lôi đài Tương Dương, hẳn được ba viên Vô Cực tiên đan cùng tám đại cao thủ dốc lòng truyền thụ, võ công đã ẩn ước có thể ổn thắng Song sí Nhất sát Tam phượng hoàng thủ hạ Liễu Tùy Phong, đến nay cộng thêm Thiếu Võ chân kinh cùng Vong Tình thiên thư do Tam Tài kiếm khách truyền thụ, võ công đã trên cả mấy người Thiên Chính Thiếu Lâm, Thái Thiện Võ Đang. Lúc này Triệu Sư Dung bên bờ Mạc Sâu Hồ, đã cùng Tiêu Thu Thủy chính chiến nhiều năm. Trong đời nàng cũng đã trải qua không biết bao nhiêu trận đánh, gặp qua bao nhiêu việc đời, nam tử thế gian từng gặp gỡ cũng nhiều không đếm hết. Nhưng nàng cùng Tiêu Thu Thủy đánh đông dẹp tây, ban đầu là nhận lệnh của Lý Trầm Chu, mặt khác cũng là đồng tình với nghĩa quân, nhưng một đường chính chiến không ngờ lại không tự rút ra được, hơn nữa còn càng lúc càng lún sâu hơn... Năm xưa khi nàng ở cùng với Lý Trầm Chu cũng là như vậy. Nàng vốn thông minh lanh lợi, ung dung cao nhã, xinh đẹp không gì sánh được, ngoài ra với âm nhạc, vũ đạo đều cực kỳ có thiên phú, xuất thân trong thế gia vương hầu, có thể nói là vô âu vô lo. Chỉ là trong một ngày mùa hạ, nàng bỗng nảy ra một ý tưởng kỳ lạ, cảm thấy việc ở nhà thêu thùa may vá, chờ đợi hôn sự đang đến gần với con trai độc nhất của Tế tướng... thực sự là một chuyện nhàm chán, vì thế nàng quyết định chạy trốn ra giang hồ...

Chẳng ngờ lại gặp phải Lý Trầm Chu. Nàng gặp Lý Trầm Chu, cũng là giữa ngàn người vạn người, chỉ cần gặp mặt một lần là cả đời không quên. Nàng từ bỏ vinh hoa phú quý gia đình, cùng cả vị hôn phu đang si mê chờ đợi, cùng Lý Trầm Chu xông qua giang hồ. Nàng thích ứng rất nhanh, huynh đệ của Lý Trầm Chu vừa kính trọng nàng, vừa thương yêu nàng, lại cũng sợ hãi nàng, nghe lời nàng. Sự nghiệp Lý Trầm Chu càng thận buồm xuôi gió. Nhưng trong đó cũng có vô số chuyện giang hồ phong ba quỷ quyết, nhân nhân quả quả, ám toán ác độc, đảo điên âm hiểm, cũng có những lúc tráng chí khó thành, lạc lõng vô kế nhưng cuối cùng cũng đều yên ổn vượt qua. Đến khi cơ nghiệp Quyền Lực bang đã yên ổn thì năm tháng thoi đưa, nàng và Lý Trầm Chu đã không còn là tình nhân trẻ trung nữa, tùy là một đôi tình lữ như thần tiên mà vô lâm vẫn truyền tụng nhưng nàng biết, âm nhạc của nàng, vũ đạo của nàng, sự nghiệp của nàng đều lần lượt trôi đi theo dòng tháng năm rồi. Nhang nàng vẫn đi cùng Lý Trầm Chu như thế, cũng cảm thấy rất thỏa mãn. Ngoài Liễu Ngũ Liễu Tùy Phong ra, mấy người Đào Nhị, Cung Tam, Mạch Tứ, Tiến Lục, Thương Thất, cứ lần lượt từng người, không phải phản bội thì là tử chiến, trước sau rời xa y, cũng rời xa luôn nhân thế. Thuộc hạ của Lý Trầm Chu, không cần biến là Bát đại Thiên vương, hay là Cửu thiên Thập địa, Thập cửu Nhân ma, cho đến đệ tử phân đả của Thập cửu Nhân ma, tất cả đều lần lượt ra... Chỉ có nàng vẫn vậy, nàng ở bên cạnh y, vẫn luôn ở bên cạnh y, chưa từng ruồng bỏ y, chung quy sẽ khiến cho Lý Trầm Chu có một ngày cảm thấy, khi nàng vì lý do nào đó mà không có mặt, sẽ cảm thấy kinh ngạc, sẽ cảm thấy không chịu đựng nổi đả kích này...

...Tất nhiên là nàng sẽ không bao giờ làm như vậy. Nhưng nàng sẽ nghĩ như vậy. Nghĩ như vậy sẽ khiến nàng muốn khiến cho mình quan trọng khi ở bên Lý Trầm Chu, mà còn gì quan trọng hơn là địa vị của nàng ở trong Quyền Lực bang? Vì thế trong Quyền Lực bang nàng bắt đầu hỏi đến rất nhiều chuyện... Thường phạt trong bang bang có được nghiêm minh rành rọt không? Trong bang có vì ngày càng lớn mạnh mà binh kiêu tướng loạn không? Tác phong đệ tử trong bang có vì văn dốt võ dát mà khiến người

trong võ lâm coi như rác rưởi không? Triệu Sư Dung dần dần quan tâm đến tất cả những điều đó. Cho nên người trong võ lâm đều biết, bên cạnh Lý Trầm Chu có hai nhân vật rất tài giỏi, không thể trêu vào được... Chính là Triệu Sư Dung và Liễu Tuyền Phong. Nhưng năm tháng của nàng đã trôi qua mất rồi, những chuyện nàng yêu thích muốn hoàn thành cũng đã trôi qua mất rồi... Cho đến khi nàng gặp Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy chỉ là một người bên Mạc Sầu Hồ dưỡng thương, tưởng nhớ đến Đường Phương. Nhưng khi nàng cùng hãn giết quân Kim, vì không để quân Kim hỏa thiêu một thôn trang, một nhóm mình đánh đến toàn thân nhuộm máu. Lý Trầm Chu cả đời giết người, thân không vương một chút máu. Lý Trầm Chu bình tĩnh ung dung, vô bi hi, Còn Tiêu Thu Thủy thì đại bi đại hi. Nhưng nàng luôn cảm thấy, mình và Lý Trầm Chu là một đám người đạo cốt tiên phong trên trời cao, không nên được phải hạ phàm để gặp một cuồi có máu có thịt như thế. Nàng mấy năm nay cùng các huynh đệ mặc giáp chiến đấu, đã nảy sinh tình cảm sâu sắc với những người này. Ngay chính bản thân nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, tại sao lại thích ứng nhanh như vậy, tại sao lại lãng quên như vậy... Nàng thậm chí còn hận tại sao mình lại như vậy. Tiêu Thu Thủy hoài niệm Đường Phương, vẫn luôn nhung nhớ trong lòng, không ngày nàng quên. Còn nàng và Lý Trầm Chu, phảng phất như cao tình vong tình, lại không viết kỳ thực là vô tình.

Cùng chiến đấu với Tiêu Thu Thủy, đó là cảm giác lớn lao mãnh liệt, là đang sống, là chảy máu, là cao giọng nói cười, là hoa tay múa chân. Triệu Sư Dung từng nghĩ, Đường Phương thấy Tiêu Thu Thủy cùng mọi người đánh đông dẹp tây, không biết sẽ có cảm thấy tức giận hay không? Nếu như có thì Đường Phương thật quá không hiểu Tiêu Thu Thủy rồi. Ai cũng biết, chỉ có Đường Phương mới có thể khiến Tiêu Thu Thủy thực sự cảm thấy vui sướng. Còn bản thân nàng thì sao? Chẳng lẽ chỉ là một nữ tử hỗ trợ một người đàn ông củng cố cơ nghiệp xong, lại đi giúp đỡ một thanh niên khác quật khởi lên sao? Bản thân nàng với Lý Trầm Chu, phải chăng cũng là như vậy?

... Thế nhưng tại sao lại nghĩ đến những chuyện này, nghĩ đến mình, nghĩ đến Lý Trầm Chu, Tiêu Thu Thủy, Đường Phương, tất cả là để làm gì?

Lúc này tiếng ca vẫn du dương truyền lại, Tiêu Thu Thủy đang toàn tâm toàn ý hoài niệm Đường Phương, cũng không chú ý tới biến hóa trong tình cảm của Triệu Sư Dung. Trong lòng hăn bây giờ chỉ có một suy nghĩ quay cuồng: “Ta phải vào trong Thục, ta phải tới Đường môn đất Thục tìm đường Phương.” Tiêu Thu Thủy có lẽ là vì gió nổi, cũng có lẽ là vì liễu bay, cũng có lẽ là vì tiếng ca quen thuộc... mà nảy ra suy nghĩ phải đi tìm Đường Phương. Hăn đứng dậy, đi đi, lại lại, Triệu Sư Dung biết hăn đang suy nghĩ. Đôi mắt đen tuyền như đêm của Triệu Sư Dung dõi theo bước chân Tiêu Thu Thủy qua lại, chỉ thấy hăn lúc thì vui vẻ mừng rỡ, thoát cái lại buồn bã ủ ê, Triệu Sư Dung nhẹ giọng hỏi:

- Cậu muốn vào trong Thục?

Tiêu Thu Thủy vụt đứng lại, gãi gãi đầu, cười khan hỏi:

- Làm sao chị biết được?

Triệu Sư Dung khẽ vịn vào một cành cây, nói:

- Cậu lúc thì chợt vui, lúc lại chợt buồn, nếu nghĩ đến quốc gia đại sự thì chẳng có gì đáng vui, nếu như nghĩ tình đồng cá nhân, cậu trước nay không lo lắng... Không phải nghĩ tới Đường cô nương thì còn ai vào đây nữa!

Tiêu Thu Thủy bối rối đáp:

- Phải. Tôi muốn vào trong Xuyên.

Triệu Sư Dung chờ hăn nói tiếp, quả nhiên Tiêu Thu Thủy lặp ba lần bấp tiếp tục:

- Nhưng mà không biết là... Nàng có chịu gặp tôi không... Quy củ Đường môn lại nghiêm khắc như vậy

Sắt mặt lại vụt hiện lên vẻ kiên nghị, chợt hỏi:

- Chị thì sao? Triệu tỷ tỷ, có muốn về gặp Lý bang chủ một chuyến không?

Triệu Sư Dung trong lòng chua xót, thầm nghĩ: “Bản thân chàng thì sao? Chàng cũng không tới gặp ta!” Vẫn gượng cười nói:

- Huynh ấy bận nhiều việc. Hai chúng ta đều tự làm theo ý mình, không can thiệp lẫn nhau, lâu cũng quen rồi.

Tiêu Thu Thủy phúi phúi bùn đất trên quần áo, nói:

- Bây giờ tôi đi.

Triệu Sư Dung khẽ giật mình, hỏi:

- Bây giờ cậu đi luôn?

Tiêu Thu Thủy ánh mắt tỏa sáng, đáp:

- Hảo tử tử, đa tạ chị nói với tôi những chuyện đó. Bây giờ tôi sẽ lập tức xuất phát!

Triệu Sư Dung hai mắt dõi xuống đất, nói:

- Cậu nghe xong là đi luôn?

Tiêu Thu Thủy kiên nghị đáp:

- Phải.

Triệu Sư Dung nói:

- Một khắc cũng không chờ được?

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao phải chờ đợi?

Triệu Sư Dung ngần ngừ một thoáng rồi bỗng ngẩng đầu, hít sâu một hơi, sóng mắt lưu chuyển, mỉm cười ừm ừm:

- Ít nhất cũng phải chờ tới đêm nay, ta bày một bầu rượu, cậu cùng mấy huynh đệ Thiết Tinh Nguyệt, Đại Đổ gặp nhau tạm biệt.

Tiêu Thu Thủy thoáng suy nghĩ, lập tức hiện lên gương mặt của cả nhóm huynh đệ cùng vào sinh ra tử, trong lòng cũng thấy luyến tiếc, đáp:

- Như vậy cũng được, chỉ là làm phiền tử tử rồi... Làm phiền, đa tạ...

Triệu Sư Dung cười nhẹ, điều nàng đang nghĩ lúc này là ba năm trước, dưới lôi đài dốc Trường Bản, Chu Thuận Thủy muốn giết Tiêu Thu Thủy, mình dùng sát khí ép tới sau lưng Chu Thuận Thủy khiến lão không dám ra tay, xong việc Tiêu Thu Thủy cũng nói một tiếng đa tạ... Ba năm chinh chiến đã qua, chẳng lẽ vẫn toàn là những lời khách khí đó sao?

Tiêu Thu Thủy như không hề nhận thấy. Tiếng nhu hòa trong trẻo như sóng nước trên mặt hồ, càng lúc càng lan xa.

Trời không sao, có trăng.

Bờ hồ dương liễu.

Thiếp mời.

Khách: Vua rằm, Mồm sắt, Đầu sắt, Đinh sắt, Tạt hạc, Hảo nhân, Đại Đổ, Kiến Quý.

Giờ: Tối nay.

Địa điểm: Bên hồ.

Làm gì: Tiễn Tiêu đại ca.

Kim Lăng Triệu Sư Dung kính mời.

(ai không đi là con cháu nhà rùa đen)

Kỳ thực cho dù Triệu Sư Dung không bỏ thêm câu cuối cùng thì chỗ có đồ ăn, có rượu uống, có Tiêu Thu Thủy, đám người này cũng sẽ đến, càng huống hồ là cho thêm câu cuối nữa!

Có món ăn còn chưa bưng lên đến nơi, người ngồi quanh bàn đã sớm nuốt nước bọt không biết bao lần.

Ba mùi hương thật khác nhau của món “Tam ti” bốc lên nức mũi, lại thêm vị tươi của ốc hương, lưỡi dê xào càng khiến người ta thèm nhỏ dãi. Đối với Quảng Đông tam hồ mà nói, thứ khiến họ chú tâm nhất vẫn là bát “canh rắn” kia, nhưng chỉ có thể trợn mắt nhìn, chảy nước miếng, bởi vì hai người Đinh sắt Lý Hắc cùng Trần Kiến Quý thủy chung vẫn không thấy xuất hiện. Mọi người thật sự là đói lắm rồi, trăng thanh gió mát, sóng nước

rì rào cũng chẳng ai có tâm mà thưởng ngoạn. Thiết Tinh Nguyệt nuốt nước bọt đánh ực một cái, trong lòng thầm nghĩ:

“Mẹ nó chứ, tên da đen với Trần Kiến Quý chẳng lẽ là thầm trốn riêng với nhau à?”

Khâu Nam Cố càng đói tới mức kinh khủng, mắt thấy đã chờ đến hơn nửa canh giờ, thức ăn đều nguội cả rồi mà Lý Hắc và Trần Kiến Quý vẫn chưa tới. Hắc vươn mũi ra hít một hơi thật sâu, ai mà biết thức ăn mà Triệu Sư Dung nấu thật không thể ngửi suông được, một cú hít hơi này lại càng bụng đói thêm, nước miếng chảy tí tách cả ra bàn. Thi Nguyệt nhú mày, tránh ra nói:

- Cậu thật nên đeo cái yếm vào!

Khâu Nam Cố thật sự đói không chịu nổi nữa rồi, vỗ bàn đánh chát một cái, hô lên:

- Rõ ràng là đói bụng lại còn ra vẻ ăn no rồi, tôi không làm nổi! Mặc kệ nó, ăn trước tính sau.

Mọi người đều nâng đũa lên, đang chuẩn bị gắp, nhìn sang phía Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy mỉm cười lắc đầu, nhưng sang thờ nguyệt trời tây, mặt thoáng vẻ lo âu. Mọi người trước nay luôn tuân theo nhất cử nhất động của đại ca, chỉ có thể mau chóng bỏ đũa xuống. Tiêu Thu Thủy nhú mày, thấp giọng nói:

- Thật là kỳ lạ. Lý Hắc và Trần Kiến Quý sao còn chưa tới? Trần Kiến Quý có chuyện nào nhiệt tụ hội sao có thể không đến được? Lý Hắc trước nay nói lời giữ lời, thích chơi thích đùa, càng không thể vắng mặt được

Hắn nói đến đây, lại khẳng định thêm một câu:

- Bọn họ không thể nào không tới.

Lúc này Triệu Sư Dung bưng thức ăn đi ra, mùi hương bốc lên nghi ngút khiến cho tất cả đều ứa nước miếng, hòa thượng Đại Đổ ghéech mũi ngửi ngửi, nhảy dựng cả lên:

- Là “Long sắt chưng hòa trung”, ăn ngon ăn ngon.

Triệu Sư Dung cười nói:

- Còn có “Lão miêu đôn chung”, đều là những món người Lĩnh Nam các cậu thích ăn nhất...

Nói tới đây, liếc thấy sắc mặt Tiêu Thu Thủy có chút lo âu, lại thấy hai chiếc ghế để không, trong lòng đã hiểu đến tám phần, hỏi:

- Sao rồi, Đậ đen và Kiến Quý còn chưa về à?

Lời còn chưa dứt, bên ngoài bỗng có tiếng hét lớn cùng mấy tiếng binh khí giao kích.

Chỉ thấy một người áo trắng như tuyết nhưng tay áo đến khuỷu là cụt, quần tới gối là hết, giống như bị người ta cắt đi mất, vô cùng quái dị, người đó cao lớn uy mãnh, mỗi lần xuất một kiếm là lại hét lớn một tiếng, kiếm trong tay lúc tối lúc sáng, khi tối hiện màu đỏ sẫm, khi sáng đỏ tươi như máu.

Người đó cầm một thanh cổ kiếm, lực đấu hai người, chính là Lý Hắc và Trần Kiến Quý, bên cạnh còn có một người mình mặc trường bào màu lam, mặt không chút biểu tình chấp tay đứng bên quan chiến.

Thiết Tinh Nguyệt trông thấy tình cảnh như vậy, lập tức nổi giận, quát lớn:

- Tặc tử, hóa ra là tên tinh tinh lớn nhà mi hại đại gia ta không có cơm ăn, đại gia ta...

Bước lên muốn chia một chân giao đấu, Triệu Sư Dung khẽ nhún mình, phóng tới trước mặt Thiết Tinh Nguyệt ngăn hẳn lại, hạ giọng nói:

- Xem trước rồi tính.

Chỉ nghe vút vút mấy tiếng, huyết kiếm của người cao lớn chém ra, Trần Kiến Quý tay không đỡ lấy một đòn của đối phương, đối thủ không ngờ lại dùng thân kiếm phát ra chưởng lực “phách không”, Trần Kiến Quý không kịp thu thế, bịch bịch bịch, rồi lại bịch bịch bịch liên tiếp lùi lại sáu bước, nhưng vẫn không giữ vững chân được, không tự chủ lại lùi thêm một bước nữa, lưng đập sầm vào một gốc cây lên, quả lê rơi xuống ào ào như

mưa đổ. Cùng lúc này, Lý Hắc âm thầm di chuyển, đã lên tới sau lưng người kia, vung tay chộp thẳng vào huyệt Thần Đạo trên lưng người đó.

Người kia hét lớn một tiếng, quay mình lại, dưới ánh trăng sáng bạc, mấy người Triệu Sư Dung trong lòng đều giật nảy. Người đó cao lớn như trâu nhưng lại là một ông lão râu tóc bạc trắng. Ông lão quay người, tay Lý Hắc bắt trúng vào ngực ông ta, kéo về không được, người đó vung kiếm chém xuống.

Thi Nguyệt trông thấy rõ ràng, không khỏi kêu lên kinh hãi. Ai ngờ kiếm chém tới nửa đường, ông lão đột nhiên ngừng lại, nhìn chằm chằm vào Lý Hắc, lắc lắc đầu, rồi lại lắc lắc đầu, lẩm bẩm:

- Không được.

Đoạn phát tay, nói:

- Không được, người không có binh khí, thẳng người cũng chẳng tính là anh hùng.

Bỗng tự tháo một thanh trường kiếm đeo sau lưng, tung sang phía Lý Hắc quát:

- Kiếm này với người đen trắng xứng đôi, người lấy nó mà đấu đi!

Lý Hắc đón kiếm vào tay, rút trường kiếm ra. Thanh kiếm này dài hơn gấp đôi so với các kiếm khác, tới tận hơn bảy thước, thân kiếm trắng ngần, có khắc mấy chữ. Lý Hắc trợn to đôi mắt hạt đậu, đảo qua một vòng, lập tức ngẩn ra, nói:

- Bạch trư vương tử kiếm?

Triệu Sư Dung và Tiêu Thu Thủy đưa mắt trao đổi, thanh Bạch trư vương tử kiếm này là bảo kiếm của danh gia rèn kiếm Bạch Chu năm xưa. Bạch Chu tuy là thợ rèn nhưng kiếm pháp tự thành một nhà, võ công cực cao, tự xưng kiếm thuật vô song, tính tình cô độc trúc trắc, làm người cổ quái hoạt kê, lại thích mặc trường bào màu trắng, tự cho là thanh cao nho nhã, bộ dạng ưa phô trương, cho nên nên bị người ta gọi là “Bạch trư vương

tử”, bảo kiếm thành danh của ông ta cũng bị kéo theo gọi là Bạch trư vương tử kiếm.

Vị đại sư Bạch Chu này về sau lại gặp một kiếm khách khác cũng thích mặc áo trắng, là Lận Tuấn Long chưởng môn Thanh Thành kiếm phái ngoại hiệu Thiên thủ Kiếm viên. Lận Tuấn Long tuổi tác cũng tương đương nhưng võ công đi theo đường linh hoạt phiêu hốt. Ông ta tuy cao tuổi nhưng khi đã ra tay thì mười gã thanh niên trẻ tuổi cũng không nhanh chóng bằng một mình lão nhân gia ông.

Võ lâm Tam đại kiếm phái là Hoán Hoa kiếm phái, Thiết Y kiếm phái, Thương Lãng kiếm phái. Hoán Hoa kiếm phái nhà họ Tiêu đã bị Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương hủy diệt, Thiết Y kiếm phái Ứng Khi Thiên bị Thái Thiện chân nhân Võ Đang giết chết, Thương Lãng kiếm phái thì là coi rỗi của Quyền Lực bang.

Trong những kiếm phái nổi danh khác có Thập Tự kiếm phái, Hoa Sơn kiếm phái, Nam Hải kiếm phái, Chung Nam kiếm phái, Thiên Sơn kiếm phái. Thập Tự kiếm phái Tôn Thiên Đình bị Chu đại thiên vương giết chết, Hoa Sơn kiếm phái Quảng Đẩu Tử cũng chết dưới đao Nam Cung Vô Thương. Hải Nam kiếm phái quy phục Quyền Lực bang, Đặng Ngọc Bình trở thành Nhân vương, bại chết ở Hồng Môn, Thiên Sơn kiếm phái Vu Sơn Nhân cùng Lô Tiểu Hiệp một người thoái ẩn giang hồ, một người bị Tiêu Thu Thủy giết, Chung Nam kiếm phái gần đây đã suy sụp. Kiếm phái đã hết, chỉ còn lại kiếm thủ thành danh.

Trong Quảng Tây tam sơn, Cổ Quân Sơn, Đổ Nguyệt Sơn, Khuất Hàn Sơn lần lượt tử vong. Trong Thất đại danh kiếm, Tiêu Tây Lô, Tân Hồ Khâu, Khúc Kiếm Trì, Đặng Ngọc Bình, Khổng Dương Tân đều đã bỏ mạng, chỉ còn Khang Xuất Ngư, Mạnh Tương Phùng. Còn về Thần Châu tam kiếm trước thời Thất đại danh kiếm, Tứ chỉ khoái kiếm Tề công tử, Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, Chưởng thượng danh kiếm Tiêu Đông Quảng đều đã qua đời. Đời sau Thất đại danh kiếm, Đao Kiếm bất phân Lâm công tử, Thiên Lang kiếm Tiêu Dịch Nhân, Hắc Bạch song kiếm Tiêu

Khai Nhận, hai người sau đều đã chết, Lâm công tử cũng tiêu thanh biệt tích, lang bạt võ lâm.

Cứ như vậy chỉ còn lại Thương Lãng kiếm phái, Hoa Sơn kiếm phái ẩn ước thành thế giăng co, chỉ là mấy năm nay võ lâm biến động, nhưng môn phái may mắn còn tồn tại uy danh thực lực đều kém xa ngày trước. Danh tiếng Hoa Sơn, Chung Nam, Thương Lãng thật sự còn kém xa Tam đại kiếm phái năm xưa. Lận Tuấn Long nguyên xuất từ Thanh Thành nhưng kiếm pháp tự tạo thành đường riêng. Lận Tuấn Long có thể nói là đã trải tận cay đắng giang hồ nhưng vẫn là một vị lão kiếm khách uy phong hào sảng, chẳng lẽ người áo trắng này chính là ông ta?

Lý Hắc đón lấy trường kiếm, đấu vài chiêu với huyết kiếm của ông lão, chỉ thấy hai luồng sáng một đỏ một trắng như hai con phi long bay lượn vô cùng đẹp mắt. Lý Hắc đánh một lúc, chửi ầm lên:

- Luận kiếm pháp ta đánh không lại lão, không công bằng, không công bằng.

Lận Tuấn Long vừa đánh vừa nói:

- Cái gì mà không công bằng! Ta đã đưa kiếm cho người rồi còn gì!

Ông ta tuy miệng nói, tay ra chiêu lại không chút hàm hồ, như có ngàn kiếm vạn kiếm đâm về phía Lý Hắc. Lý Hắc đã được coi là một người cực kỳ linh hoạt rồi nhưng vẫn bị ông già chân tay nhanh nhẹn như khỉ này tiên tiếp tấn công, đến mức một hơi khí cũng không thở ra được. Nhưng hăn lanh lợi cổ quái, giả trang muốn nói chuyện, Thiên thủ Kiếm viên liền ra tay chậm lại chút, muốn đợi hăn nói xong rồi tiếp tục tấn công, chẳng ngờ Lý Hắc bỗng thò chân ngoắc một cái, hất Lận Tuấn Long loạng choạng, thiếu chút nữa thì ngã phịch xuống đất. Lý Hắc cười hề hề nói:

- Ta đâu có luyện kiếm, lão đưa kiếm cho ta thì có tác dụng gì?

Lận Tuấn Long tức tối kêu lên oai oái, giơ kiếm muốn đuổi chém Lý Hắc. Võ công Lý Hắc vốn không bằng Lận Tuấn Long nhưng hai năm nay theo Tiêu Thu Thủy cũng học được không ít bản sự, Lận Tuấn Long thực sự

cũng chẳng làm gì được hẳn, hai người đuổi đuổi đánh đánh, Trần Kiến
Quý ở bên cạnh cao giọng nói:

- Ê, lão già, đưa Huyết tiên Tần Hoài kiếm của lão sang đây, ta muốn so
đấu kiếm pháp với lão!

Lận Tuần Long ánh mắt sáng bừng lên:

- Tốt lắm! Người biết dùng kiếm, cho người thì đã làm sao, ta dùng
Trung Châu di hận kiếm đấu với người!

Triệu Sư Dung nghe những lời này càng khẳng định ông lão oai phong
lẫm liệt này chính là Thiên thủ Kiếm viên. Nguyên lai Thiên thủ Kiếm viên
Lận Tuần Long một người ba kiếm, dương danh giang hồ, thanh kiếm thứ
nhất chính là Bạch trư vương tử kiếm của Ngân kiếm danh tượng Bạch
Chu, thanh kiếm thứ hai gọi là Huyết tiên Tần Hoài kiếm. Một mạch Chung
Nam kiếm phái suy sụp vốn chính là do một tay vị Thiên thủ Kiếm viên
này gây ra. Lão chưởng môn Chung Nam kiếm phái cùng môn hạ năm đại
cao thủ làm ma cho hồ, đầu nhập Quyền Lực bang, Lận Tuần Long thấy
không vừa mắt liền chỉ tên khiêu chiến. Trong trận đánh ở Tần Hoài, ông ta
lấy một địch năm, máu nhuộm sông Tần Hoài, từ ấy trên giang hồ không
còn bốn chữ Chung Nam kiếm phái nữa. Lúc đó ông ta sử dụng một thanh
trường kiếm trác tuyệt, ẩn hiện màu đỏ máu, liên tiếp đánh bại sáu cao thủ
Chung Nam kiếm phái, việc xong ông ta thấy có chút đắc ý, bèn gọi thanh
kiếm này là Huyết tiên Tần Hoài kiếm. Thanh kiếm thứ ba, nằm trong tay
ông ta thân kiếm ngay thẳng, đôi lúc phát ra ánh vàng nhàn nhạt. Kiếm này
nhìn qua thì bình phàm không chút kỳ lạ, nhưng lại là thanh kiếm mà bản
thân Lận Tuần Long quý trọng nhất. Vốn thanh kiếm này là khi ông ta còn
trẻ tham gia một bang hội, lão đại trong bang đối với ông ta ơn sâu nghĩa
nặng, đặc biệt ban tặng, chỉ là về sau ông ta dốc lòng tu luyện kiếm pháp,
dần xa cách với lão đại cùng các huynh đệ tỷ muội kết nghĩa trong bang.
Đến khi ông ta trở về thì bang hội đã tan thành mây khói, cảnh vật hoàn
toàn thay đổi, huynh đệ ngày trước người chết người ly tán chẳng còn gì
nữa. Ông ta trong lòng đau đớn, vì thế gọi thanh kiếm này là Trung Châu di
hận kiếm.

Ông ta bình sinh thích nhất là đấu kiếm với người khác, vốn đang đánh với Lý Hắc, thấy thân pháp hần linh hoạt, so với mình thật không thua kém gì, trong lòng mừng rỡ, đáng tiếc Lý Hắc không hiểu kiếm pháp, cứ đấu như vậy chung quy cũng không có gì thú vị, nay nghe Trần Kiến Quý chỉ tên khiêu chiến, mừng còn chẳng kịp, thấy nàng ta tay không có kiếm liền giao Huyết tiên Tần Hoài kiếm sang, chuẩn bị quyết đấu.

Trần Kiến Quý bắt lấy trường kiếm, cười lạnh một tiếng, vung kiếm đâm tới. Nhất kiếm này phi thường lãng lệ, phá không sinh phong, Lận Tuấn Long không dám coi thường, tiếp lấy một kiếm, trong lòng lại rất thất vọng, biết kiếm phong Trần Kiến Quý tuy bá đạo nhưng lại không phải kiếm pháp chính tông, mà là vận quyền công vào trong kiếm phong.

Trần Kiến Quý đấu với ông ta mười bảy, mười tám chiêu, đánh không thắng nổi, mà kiếm chiêu từng học lại không nhiều, nhanh chóng tài cùng chiêu cạn, bị đánh cho tối tăm mặt mũi, nhưng Lận Tuấn Long cứ cố chấp muốn đấu kiếm, trong lòng chột nẩy ý, dừng kiếm hô lên:

- Lão già, luận kiếm pháp ta đánh không lại lão, hôm nay coi như lão xứng đáng gặp hoa. Chưa tính Tiêu đại ca, ở đây còn có một vị kiếm khách hạng nhất đang chờ đánh cho lão mất sạch mặt mũi!

Trần Kiến Quý nói đánh là đánh, bảo dừng là dừng, Lận Tuấn Long đang đấu đến hăng máu, thiếu chút nữa thì không thu thế lại kịp, đang định mở miệng mắng chửi, bỗng nghe Trần Kiến Quý nói vậy liền mừng rỡ hỏi:

- Hần ở đâu?

Trần Kiến Quý hừ giọng:

- Thôi bỏ đi, người đó danh tiếng vang động cả nửa vùng trời, hôm nay trong tay hần không có kiếm nếu không sẽ dạy cho lão một bài học, lão đừng nên gặp hần thì hơn.

Lận Tuấn Long nghe mà lửa giận bùng bùng, lại cực kỳ tò mò, mắng:

- Ăn nói quàng xiên! Hần đang ở đâu? Ta không đấu với hần một trận thì không mang họ Lận.

Trần Kiến Quý nguýt mắt nhìn, nói:

- Lão thật sự dám sao?

Lận Tuấn Long ưỡn ngực, oai phong có thừa, nhìn mọi người quát:

- Có gì không dám!

- Tốt.

Trần Kiến Quý đưa tay chỉ, nói:

- Chính là hăn!

Người nàng ta chỉ chính là hòa thượng Đại Đổ, lần này không những khiến mọi người ngẩn ra mà chính ngay hòa thượng Đại Đổ cũng không dám tin, Trần Kiến Quý vẩy là lại chỉ vào ông ta. Ông ta không khỏi chỉ chỉ vào mũi mình, lại chỉ chỉ vào kiếm trong tay Trần Kiến Quý, ánh mắt đầy vẻ mơ hồ.

Trần Kiến Quý lại gật mạnh đầu khẳng định. Hòa thượng Đại Đổ thiếu chút nữa thì vọt miệng chửi một câu: “Kiến quý! (gặp quý)”. Từ trong bụng mẹ chui ra đến nay, ông ta ngoài dùng tay đoạt lấy kiếm trong tay kẻ địch ra, chưa từng đụng đến một thanh kiếm ào cả, bây giờ lại thành cái gì mà “cao thủ dùng kiếm hạng nhất” theo lời Trần Kiến Quý... Tại sao chính ta cũng không biết vậy! Hòa thượng Đại Đổ thấy Lận Tuấn Long bộ dạng như bắt được bảo bối, tiến về phía mình, vội vung chưởng che người, quát:

- Trần Kiến Quý chết tiệt, ta đâu có...

Trần Kiến Quý chặn lời:

- Hăn không biết công phu quyền cước, đương nhiên không phải là đối thủ của ngài rồi.

Lận Tuấn Long thấy gã hòa thượng đầu trọc bụng to kia bày thế ra lại là chưởng pháp, không khỏi nhú mày, nhưng nghe Trần Kiến Quý nói như vậy, trong lòng lập tức vui vẻ, ném kiếm trong tay song chỗ hòa thượng Đại Đổ, nói:

- Ở đây ta có kiếm, người tiếp lấy!

Hòa thượng Đại Đổ đầu óc mờ mịt, chỉ biết đón lấy, liền nghe Trần Kiến Quý cười nói:

- Ê, lão mặt ngựa, kiếm pháp của ta cũng không tệ, lão đánh bại ta trước rồi tới đấu với hòa thượng kia!

Lận Tuấn Long cười lớn:

- Dùng kiếm pháp đánh bại tên nhãi con người thì có gì là khó!

Trần Kiến Quý bộ dạng ung dung không sợ hãi:

- Không khó thì mời ra chiêu đi.

Lận Tuấn Long quát:

- Hãy xem đây!

Đưa tay ra sau lưng rồi không khỏi ngẩn ra, hóa ra ba thanh kiếm của ông ta đều đã biến mất rồi. Định thần nghĩ lại, điểm qua từng cái một, mới nhớ ra là ba thanh kiếm của mình, Huyết tiên Tần Hoài kiếm rơi vào tay Trần Kiến Quý, Bạch trư Vương tử kiếm đang nằm trong tay Lý Hắc, Trung Châu di hận kiếm cũng đang trong tay hòa thượng Đại Đổ, mình thì biến thành không có kiếm. Lận Tuấn Long lần này kinh hãi không phải thường, đang muốn kêu ầm lên thì Trần Kiến Quý bỗng nhảy vọt tới, vung kiếm lên, tay trái bắt kiếm quyết, nói:

- Lão muốn so kiếm à? Được rồi! Đến đây!

Lận Tuấn Long tức đến xì khói, kêu lên:

- Ta không có kiếm!

Trần Kiến Quý cười hì hì đáp:

- Không có kiếm à? Vậy tay không đoạt về!

Kỳ thực Lận Tuấn Long kiếm pháp tuy tốt, ngành công phu lại không bằng hòa thượng Đại Đổ, quyền cước chiêu thức cũng không bằng Trần Kiến Quý, thân pháp kinh hoạt cũng khó hơn được Đinh sắt Lý Hắc, làm thế nào dùng một đôi tay trần mà đoạt kiếm về được? Lập tức giận giữ giẫm chân bình bịch, quát lên:

- Đoạt thì đoạt, có gì mà khó đâu!

Hai chưởng giao lại, định gượng xông tới thi triển không thủ đoạt bạch nhận, bỗng nghe có người nói:

- A Quý, đừng làm loạn nữa.

Trần Kiến Quý lập tức giật mình, ngoan ngoan cúi đầu. Lận Tuấn Long quay đầu lại, chỉ thấy một thanh nhiên mi như núi xa, mắt như trăng sáng, tuy không giấu nổi vẻ phong sương nhưng ánh mắt lại mang vẻ tán thưởng thín ông ta.

Lận Tuấn Long đang sắp sửa chửi ầm lên thì chợt trông thấy người này, tất cả những lời muốn nói lập tức chui ngược về quá nửa, hỏi:

- Người là ai?

Người đó cười đáp:

- Tiêu Thu Thủy

Ánh mắt Lận Tuấn Long sáng lên:

- Người là Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Thu Thủy mỉm cười:

- Ta là Tiêu Thu Thủy.

Hắn hơi ngừng một chút, lại tiếp:

- Ngài chính là Thiên thủ Kiếm viên lão tiền bối?

Lận Tuấn Long thấy đối phương lễ độ như vậy thì liền ngẩn ra, Lý Hắc bỗng xen vào:

- Lão già vô lối này với chúng ta vốn nước sông không phạm nước giếng. Hôm nay có một người áo xanh tới cầu kiến đại ca, lão già này ở bên cạnh nghe thấy tên anh liền chạy tới đòi so kiếm, tôi nghe thấy thế thì giận quá, nói: Lão muốn tỷ võ với đại ca ta, trước tiên phải thắng được ta! Ai mà biết, lão già này lại không chịu đấu võ, không chịu so nội công, so quyền cước, so khinh công, so ám khí, chỉ đòi so kiếm thuật.... Hắc hắc hắc, nếu không thì, hừ hừ...

Lận Tuấn Long tức đến nhảy dựng cả lên, chỉ mặt Lý Hắc nói:

- Hắc hắc hắc, người đen (hắc) như vậy còn dám kêu “hắc hắc hắc”. Các người chơi xấu, không dám so kiếm, người không dám cũng bắt người phải dám.

Tiêu Thu Thủy quát nhẹ:

- Đâu đen, lần sau không được vô lễ như vậy nữa.

Vốn Lận Tuấn Long tuy nóng nảy lỗ mang nhưng trong võ lâm cũng coi là nổi tiếng một vùng, khá có hiệp danh, nhất là hai phái Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương đều uy bức lợi dụ, ông ta đều cứng rắn không theo, cũng tính là rất có cốt khí.

Lận Tuấn Long nhìn Tiêu Thu Thủy, đánh giá một chốc rồi nói:

- Ờ, được, xem ra người còn biết ăn nói. Tất cả đều bảo người là người kiếm pháp tinh thông nhất, kiếm thuật cao cường nhất trong danh môn các phái thiên hạ còn lại hiện nay, tới đây tới đấy, chúng ta đấu thử, người thắng ta cũng gọi người là “đại ca”.

Trần Kiến Quỷ cười ha hả:

- Được nhé, lão già, đòi gọi đại ca là tự lão nói ra đấy, xong việc đừng bảo bọn ta dùng lời lẽ chèn ép lão, dụ lão vào tròng!

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Lận lão tiên bối kiếm thuật vô song, trận này không cần đấu nữa, ta thừa nhận tiên bối kiếm pháp đệ nhất là được.

Lận Tuấn Long ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Tốt lắm, tốt lắm. Nếu người đã biết vậy thì cũng đỡ công lão nhân gia ta phải ra tay...

Ai biết Tạt hạc Thì Nguyệt lại xen vào:

- Phì! Đúng là mặt dày, Tiêu đại ca nhường lão một cánh tay cũng đánh bại được lão!

Lận Tuấn Long giận giữ không kìm nổi, quát:

- Nếu hãn có thể nhường ta một tay mà không bại, ta, ta sẽ...

Thiệt Tinh Nguyệt lại “Xì” một tiếng rõ to, ngắt lời:

- Ăn nói quàng xiên, khoe khoang vô lối, hại người ta đói cả nửa ngày trời rồi còn ở đây nói mát, đúng loại nhát gan!

Lận Tuấn Long nghe thực muốn uất nghẹn, nói:

- Được, được, được, nếu như ta thua, ta cùng ba thanh kiếm này sẽ cả đời đi theo các người, gặp nước xuống nước, gặp lửa vào lửa!

Mọi người nghe vậy đều ồ lên. Tiêu Thu Thủy trong lòng bất nhẫn, cười nói:

- Như vậy cũng được, nếu Lận lão tiên bối giao đấu với ta, ta sẽ dùng kiếm pháp đối phó, có điều không dùng tay, cũng không dùng chân...

Lận Tuấn Long nghe mà chẳng biết nên khóc hay nên cười. Ban đầu ông ta nghĩ nếu đối phương dùng quyền cước thì sợ là chỉ có hư danh, không ngờ hãn lại dùng kiếm, hơn nữa còn không giơ tay, không nhắc chân, trong lòng thầm nghĩ:

“Được, như vậy là tự người nói ra, ta bại dưới tay người tất đi theo người cả đời, vĩnh viễn không oán thán.”

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Rất tốt.

Đoạn ôm quyền ra hiệu, tự đứng vào thế dưới, dáng vẻ cung cần mời tiên bối xuất chiêu chỉ dạy. Kỳ thực hãn đề ra điều kiện như vậy là vì cảm thấy mình thân mang tuyệt học do tám đại cao thủ Võ Đang, Thiếu Lâm, Quyền Lực bang, Chu đại thiên vương truyền thụ, cộng thêm Vô Cực tiên đan, sự dạy bảo từ Hoán Hoa kiếm phái, Đổ Nguyệt Sơn, Lương Đẩu, lại được Thiếu Võ chân kinh hỗ trợ, muốn thắng Lận Tuấn Long thật sự không có gì khó khăn, chỉ là thắng như thế thực vô vị, bản thân hãn cũng có ý thử nghiệm thực lực của Vong Tinh thiên thể, vì thế quyết ý thử thách bản thân, không dùng tay chân, nghênh chiến Lận Tuấn Long.

Lận Tuấn Long thầm nghĩ:

“Hôm nay không cho người biết chút lợi hại thì đúng là khiến người ta coi thường.”

Lúc này ba người Trần Kiến Quý, hòa thượng Đại Đổ, Lý Hắc đã trả kiếm lại cho ông ta. Lận Tuấn Long cắm hai kiếm vào trong vỏ, tay cầm Trung Châu di hận kiếm, đột ngột bước lên ba bước.

Ba bước này vừa nhanh vừa gấp, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Tiêu Thu Thủy.

Kiếm trong tay ông ta vốn dài ba thước, sau khi tiến lên khoảng cách với Tiêu Thu Thủy cũng vừa khéo chưa tới ba thước, chính là điểm tốt nhất để phát huy kiếm pháp.

Lận Tuấn Long dù sao cũng là danh gia kiếm thuật hạng nhất, chưa ra tay đã thanh thế ép người, vừa ra tay là khiến người ta không thể tránh né.

Nhưng trong sát na ông ta chân đã bước ra, trường kiếm trong tay chưa kịp phát chiêu, Tiêu Thu Thủy khẽ mỉm cười, đột nhiên bước lên một bước.

Cứ như vậy, tình cảnh biết thành kiếm dài, người gần, thế xông của Lận Tuấn Long hơi khựng lại, để giữ ổn khoảng cách chỉ có thể lùi lại một bước.

Ông ta lùi về, Tiêu Thu Thủy lại tiến lên một bước, cùng lúc với bước lùi của ông ta, lần này hẳn đã đối thẳng mặt với Lận Tuấn Long.

Lận Tuấn Long bất đắc dĩ chỉ có thể lại lùi thêm một bước, Tiêu Thu Thủy tức khắc tiến lên thêm một bước, cứ một tiến một lùi, Lận Tuấn Long chưa xuất nổi một kiếm đã bị ép lùi lại ba bước liên tiếp.

Lận Tuấn Long lại lùi thêm một bước, có ý muốn kéo giãn cự li, Tiêu Thu Thủy cũng tự động tiến thêm một bước, khiến cho trường kiếm Lận Tuấn Long không thể phát huy được, chẳng ngờ bước lùi này của Lận Tuấn Long hóa ra lại là giả.

Ông ta không lùi mà tiến, tiến nhanh lên một bước, thân hình ông ta cao lớn, một chiêu này cũng ngang với đứng mặt đối mặt chặn hết trước người Tiêu Thu Thủy, tay cong lại, đâm ngược một kiếm vào sau tim Tiêu Thu Thủy.

Một chiêu này cũng khá có danh tiếng, gọi là “Hồi thiên pháp thuật. Lận Tuấn Long thấy Tiêu Thu Thủy còn chưa ra tay đã ép mình lùi lại ba bước, trên trán cũng mướt mồ hôi. Vốn ấn tượng của Lận Tuấn Long với Tiêu Thu Thủy cũng không xấu, không muốn sát thương hẳn, nhưng bây giờ đã không còn dám khinh địch nữa, chỉ có thể dốc toàn, lấy thân hình cao lớn của mình chặn cứng đường đi của Tiêu Thu Thủy, mặt khác lợi dùng hẳn không thể ra tay ra chân, mới dùng tuyệt chiêu này!

Đúng trong khoảnh khắc đó, Tiêu Thu Thủy đột nhiên biến mất.

Một trận gió lướt qua.

Dương liễu phát phơ.

Sắc liễu xanh xanh.

Tiêu Thu Thủy đã tới trên ngọn liễu.

Một chặn một kích không hướng để chạy, không đất để tránh, không nơi để chạy, vậy mà lại chỉ như cơn gió thổi qua, không vây giữ nổi Tiêu Thu Thủy.

Lận Tuấn Long không kịp thu kiếm thế lại, đâm trúng vào ngực mình.

Kiếm chỉ mới đâm vào một phân, Tiêu Thu Thủy vung tay, một tua liễu phá không bắn ra, đập trúng vào người Lận Tuấn Long. Lận Tuấn Long bị chấn động cổ tay tê dại, chân lực lập tức tiêu tan, mũi kiếm cũng ngừng lại không đâm tiếp xuống nữa.

Lận Tuấn Long ngã ra giữa trường.

Triệu Sư Dung đứng bên cạnh cười hỏi:

- Ông sử dụng binh khí gì?

Lận Tuấn Long chỉ có thể đáp:

- Kiếm.

Triệu Sư Dung mỉm cười trong tréo:

- Ông sử dụng võ công gì?

Lận Tuấn Long đành phải đáp:

- Là kiếm pháp.

Triệu Sư Dung cười hì hì, nói:

- Tiêu huynh đệ dùng kiếm của ông và kiếm pháp của ông để chiến thắng ông, hơn nữa còn không động một tay một chân... Như vậy có tinh không?

Triệu Sư Dung nói xong, sắc mặt chợt có chút bất định.

Nguyên nhân vì sao thì rất khó nói, chỉ là trong lòng Triệu Sư Dung có một cảm giác, khi nàng nói giúp Tiêu Thu Thủy như vậy thì đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng rút cuộc là không ổn ở chỗ nào thì nhất thời không nói ra được.

Triệu Sư Dung bỗng quay sang phía người mặc áo trường bào màu xanh đang đứng một bên.

Người đó mặt không chút biểu tình, thần sắc cứng đờ, thoáng nhìn qua thật giống như một bức tượng.

Người đó mặc một tấm áo nhung màu xanh rộng thùng thình, ngay cả thân hình gầy hay béo cũng không nhận ra được, ánh mắt cũng không nhìn sang bên này, thậm chí không nhìn sang bên kia. Hắn giống như không hề quan tâm đến tất cả những chuyện đang xảy ra, dù có việc lớn bằng trời hắn cũng không nhìn nhiều thêm một cái.

... Hắn là ai?

Sắc mặt Lận Tuấn Long lúc xanh, lúc trắng, lúc thì xám, lúc lại đỏ, rồi bỗng gào lên:

- Không tính! Không tính! Đây là ta nhất thời thất thủ..

Tiêu Thu Thủy bước lên một bước, khiêm tốn nói:

- Lận lão tiền bối nếu còn muốn ban chiêu, vẫn bối xin được chỉ giáo.

Lận Tuấn Long cảm Trung Châu di hận kiếm xuống đất, rút phất Huyết tiên Tần Hoài kiếm ra, chỉ thấy kiếm như lưới máu trùng trùng, đột sau tiếp đột trước bủa vây lấy Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy thấy Lận Tuấn Long không trả lời nữa, biết ông ta đã dốc toàn lực. Một trận gió lướt qua, kiếm cắt qua gió, tạo thành khí lưu kịch liệt cắt phá cơ thể, Tiêu Thu Thủy nhẹ như lá rơi, đã bay tới sau lưng Lận Tuấn Long.

... Bộ pháp Tiêu Thu Thủy chính là dùng quyết “Phong lưu” đánh bại Lận Tuấn Long.

Vốn kỹ pháp ghi lại trong Vong Tình thiên thư có tổng cộng mười lăm quyết, là “Thiên ý, Địa thế, Quân vương, Thân tư, Sư giáo, Kim đoạn, Mộc ngoan, Thủy thệ, Hỏa duyên, Thổ yếm, Nhật minh, Nguyệt ánh, Phong lưu, Vân ế, Ngã vô” mười lăm pháp môn, đạo pháp thuận tự nhiên, mượn sức mọi chuyện mọi vật trong đại tự nhiên, dùng hợp mọi tình mọi thái của thiên địa nhân vào trong võ công để đả kích kẻ địch. Phong lưu chính là là một quyết trong số đó.

Tiêu Thu Thủy dùng quyết Phong lưu, mượn gió lướt qua, khiến Lận Tuấn Long thiếu chút nữa thì tự đâm vào mình.

Lần này Tiêu Thu Thủy “lướt” đến sau lưng Lận Tuấn Long, sau lưng Lận Tuấn Long bỗng như có thêm một cánh tay, Bạch trư vương tử kiếm đâm nhanh vào chín tử huyết, ba mươi sáu yếu huyết, bảy mươi hai đại huyết của Tiêu Thu Thủy.

Chỉ thấy kiếm quang chói mắt sinh hoa, ánh trắng chiếu lên thân kiếm sáng rực như mặt trời, một thanh kiếm khác thì càng lúc càng đỏ, đỏ đến như sắt nung, ánh trắng sao lại sáng lạn, huyền ảo như vậy?

Khi Thiên thủ Kiếm viên Lận Tuấn Long tỉnh ngộ ra thì đã không còn kịp nữa rồi.

Tiêu Thu Thủy đã biến mất.

Tiêu Thu Thủy đang ở đâu? Lận Tuấn Long đã không còn tâm trí đâu mà chú ý tới nữa. Huyết kiếm tay trái ông ta đã đánh ra không kịp được, bạch kiếm tay phải cũng liên tục chiêu sau tiếp chiêu trước, không cách nào dừng lại, giống như một con quay cứ xoay tròn dưới đất, không thể tạm dừng.

Lận Tấn Long phát hiện mình đã không tìm thấy đối thủ nữa, nhưng bản thân lại không cách nào chấm dứt kiếm chiêu, ông ta chỉ có thể đưa huyết kiếm tay trái và bạch kiếm tay phải đón đỡ lẫn nhau, phát ra tiếng “leng keng” dày đặc, trên trán mồ hôi kết lại từng giọt to bằng hạt đậu, thật đúng là “càng đánh càng rối, không ứng phó nổi.”

Đến cuối cùng Thiên thủ Kiếm viên càng đánh càng nhanh, chỉ thấy ánh đỏ ánh trắng đan xen thành một mảng, “choang” một tiếng, hai luồng sáng trắng đỏ bắn vụt ra xa, một thanh cắm vào trong bụi hoa, một thanh cắm vào cành cây ngô đồng. Hương đêm thoang thoảng, trăng sáng vắng vặc, tĩnh lặng vô thanh. Tiêu Thu Thủy đứng dưới trăng, ánh trăng phủ lên vai hắt như một tấm áo choàng mềm mại. Vừa rồi chính là Nguyệt ảnh quyết của hắn.

Một trận gió mát thổi qua, Lận Tuấn Long mới biết y phục sau lưng mình đã ướt đầm. Khi hai kiếm ông ta không ngừng va chạm, trong lòng cũng rất rõ ràng, nếu Tiêu Thu Thủy ở bên ra chiêu tàn độc thì dù có mười vị Thiên thủ Kiếm viên cũng chỉ có đường chết, không cần biết là Tiêu Thu Thủy lấy đầu húc hay dùng bất kỳ biện pháp nào đi nữa, đều có thể dễ dàng lấy mạng ông ta. Trong đêm trăng yên tĩnh, Lận Tuấn Long bỗng thấy rùng mình ớn lạnh, vụt nghĩ tới hải chữ: “Yêu pháp!”... Chẳng lẽ là yêu pháp? Nhưng trong thiên hạ nào có yêu pháp nào “chính khí” như vậy? Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy cung kính nói:

- Lận lão tiên bối, còn cần thử nữa không?

Lận Tuấn Long hét lớn một tiếng, thân hình phóng lên cao, xoay ba vòng, chuyển ba lượt trên không trung.

Ba thanh kiếm phân thành ba luồng sáng vàng, đỏ, trắng, đâm thẳng vào Tiêu Thu Thủy.

Người cũng theo sau kiếm mang, bổ nhào xuống.

Quyền cước tuy không phải sở trường của ông ta nhưng cũng phải liều một phen.

Chiêu này là một tuyệt chiêu của ông ta dùng khi liều mạng: “Phong trần tam hiệp.”

Ba thanh kiếm phân làm ba hướng, bắn về phía Tiêu Thu Thủy, nếu Tiêu Thu Thủy lùi lại thì chỉ có một đường lùi.

Ông ta ở ngay trên đường lui đó, chặn chết Tiêu Thu Thủy!

Kế hoạch và chiêu thức của ông ta đều ổn, nhưng đối với Tiêu Thu Thủy mà nói, đó lại là vô dụng.

Tiêu Thu Thủy không lùi, cũng không đưa tay đỡ.

Hắn nhảy xuống nước.

Hắn vốn không am hiểu thủy tính, nhưng một quyết Thủy thế căn bản không cần giỏi thủy tính.

Bọt nước bắn tung, trước tiên làm ba thanh kiếm lệch mất đột chuẩn, bắn ngược về phía Lận Tuấn Long.

Lận Tuấn Long vốn có thể tránh né, nhưng bọt nước bắn lên cũng che phủ tầm mắt ông ta... Ông ta không nhìn thấy!

Ông ta chỉ thấy bọt nước có đủ màu sắc vừa đỏ vừa trắng vừa vàng, thật đẹp.

Đến lúc này, ba thanh kiếm đã xuyên qua màn nước, bắn thẳng tới trước mặt Lận Tuấn Long.

Lận Tuấn Long ngoại hiệu Thiên thủ Kiếm viên, ra tay tự nhiên là nhanh chóng, dù có ở trong tình cảnh như hiện tại cũng có thể giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc tiếp được hai thanh Huyết tiên Tần Hoài kiếm và Bạch trư vương tử kiếm.

Nhưng Trung Châu di hận kiếm thì không thể đỡ kịp, kiếm bắn thẳng vào cổ họng ông ta, nếu bị đâm trúng, Thiên thủ Kiếm viên sẽ phải chết dưới kiếm của chính mình!

Nhưng đúng lúc đó, Tiêu Thu Thủy đã kịp thời xuất hiện.

Hắn há miệng cắn trúng thân kiếm.

Khi hần căn trúng thân kiếm

Tiêu Thu Thủy chưa nhả Trung Châu di hận kiếm ra, Lận Tuấn Long đã quỳ phục xuống đất, hô lớn:

- Đại ca!

Người mặc áo trường bào màu xanh vẫn không lên tiếng, giống như chuyện xảy ra giữa trường chưởng hề liên quan đến hần. Triệu Sư dung bấy giờ mới phát hiện người này đang đeo mặt nạ, mặt nạ mặt người nhưng không có chút sinh khí, nói không chừng tấm mặt nạ này thật sự là cắt xuống từ mặt một người không còn sự sống. Nghĩ tới đây, ngay cả Triệu Sư Dung thân kinh bách chiến cũng không rõ tại sao, dưới trăng sáng gió nhẹ, khẽ rùng mình mấy cái. Thiên thủ Kiếm viên Lận Tuấn Long từ đó về sau liền đi theo Tiêu Thu Thủy. Tính cách ông ta lại chính hợp với mấy người Lý Hắc, Hồ Phúc, Trần Kiến Quý, đúng là một đám dờ hơi gặp nhau. Tiêu Thu Thủy đương nhiên là cao hứng, nhưng câu tiếp theo của hần liền hồi sang người mặc áo xanh. Có vẻ hần cũng có cảm giác giống Triệu Sư Dung, cảm thấy người áo xanh này rất đặc biệt, còn về có gì đặc biệt, có gì khác thường thì lại không nói ra được. Tiêu Thu Thủy chấp tay, hăng giọng nói:

- Vị huynh đài này, xin mời.

Đương nhiên đây là phế thoại, người áo xanh cũng không để ý nhiều, chỉ hơi gật đầu.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Huynh đài tới gặp tại hạ, không biết là có chuyện gì?

Người đó hơi run lên, thấp giọng nói:

- Ta tới báo cho người biết một chuyện...

Người đó hạ giọng nói chuyện, Tiêu Thu Thủy cảm thấy người này quá là thần bí, nhưng vẫn sinh ra một cảm giác thân thiết, trong lòng không khỏi thầm tính toán: Rút cuộc thì người này là ai... Chỉ là tiếp theo đó, tin tức mà người này nói ra thật sự quá kinh người, khiến cho cảm giác của Tiêu Thu

Thủy lập tức bị gián đoạn, suy nghĩ cũng đột ngột vỡ vụn, làm hấn chợt thấy thiên hạ mênh mông chẳng có nơi nào là thân thuộc.

- Chuyện ta muốn báo cho người biết là, Lý Trầm Chu đã chết.

Nghe xong câu này, suy nghĩ đầu tiên của Tiêu Thu Thủy là: Hấn không muốn sống tiếp nữa.

... Lý Trầm Chu cũng chết rồi, hấn sống còn có ý nghĩa gì nữa? Nhưng trong khoảnh khắc đó, trong đầu hấn lại hiện lên hình ảnh của bao người, các tướng lĩnh sắt đá phogn vân Nhạc nguyên soái, Tông Trạch, Hàn Thế Trung, Lưu Chú... Còn cả Đường Phương, cùng với Triệu Sư Dung.

... Nghĩ tới Đường Phương, hấn liền cảm thấy còn một tia hy vọng phải tiếp tục sống.

... Nghĩ tới Triệu Sư Dung, hấn lại nghĩ tới cái chết của Lý Trầm Chu, người đau đớn nhất là... Triệu Sư Dung? Đúng Triệu Sư Dung!

... Triệu tử tử nghe thấy cái tin này sẽ thế nào?

Khi hấn quay đầu lại phía Triệu Sư Dung, trong khoảnh khắc, hấn như nhớ lại hình ảnh Lý Trầm Chu, ánh mắt ý chí cao xa, mà lại ưu úc mỗi một... Triệu Sư Dung nghe người áo xanh nói vậy, phản ứng đầu tiên của nàng là: Ta không tin.

... Đó không phải là sự thật, ta không tin.

Nàng ngẩng đầu lên, Tiêu Thu Thủy đang quay sang nhìn này. Chỉ một sát na, cô gái này đã trở nên yếu ớt như thế, mong manh không chịu nổi đả kích như thế. “Triệu tử tử” lúc này không ngờ lại giống như cánh hoa tàn phát phơ trước gió.

Triệu Sư Dung ngẩng đầu lên, đối thẳng với ánh mắt ẩn sau tấm mặt nạ của người kia. Đôi mắt đen trắng phân minh, như hồ nước sâu, vừa như dịu dàng lại vừa phảng phất ẩn chứa kiên cường. Người đó cũng thoáng giật mình: Thực là một đôi mắt động lòng...

Triệu Sư Dung nói:

- Ta không tin.

Người áo xanh đáp:

- Tin tức này không thể sai.

Hai mắt Triệu Sư Dung nhìn vào người áo xanh, gương mặt cứng đờ không sinh khí của người áo xanh vẫn trơ cứng không sự sống. Nhưng Triệu Sư Dung lại có một cảm giác, nàng cảm thấy lời người áo xanh nói là sự thật, nhưng nàng lại không thể tin.

... Không thể nào, Lý Trầm Chu sẽ không chết.

... Lý Trầm Chu sao có thể chết được!

Nàng hiểu Lý Trầm Chu. Lý Trầm Chu nhìn qua giống như một người điếm đạ khiên tốn, nhưng lại là một nam tử sống không muốn uổng, chết không muốn tiếc. Sống, y muốn phải kinh thiên động địa, chết, y muốn phải oanh oanh liệt liệt... Đại ca sao có thể lạng lẽ rời khỏi giang hồ, rời khỏi thiếp mà đi như vậy?

Triệu Sư Dung kiên quyết không tin. Nàng cắn chặt môi, không ngừng lặp lại:

- Ta không tin.

Nàng nhớ lại ngày xưa, khi lần đầu tiên gặp Lý Trầm Chu, nàng ở trong một gia tộc lớn, Lý Trầm Chu là một thanh niên lưu lạc, nàng trông thấy y liền vứt bỏ hết thảy, chỉ chờ ngày y quay trở lại.

Nhưng thật lâu sau y vẫn không đến. Nàng vẫn mãi chờ đợi y, hôn phu đến tìm nàng, nàng cũng lạnh lùng từ chối. Quả nhiên đến một buổi chiều, y đã đến, nàng giống như người thiếu phụ bên bờ dương liễu, chờ đợi phu quân từ bao năm tháng, y đã đến, nàng liền vượt qua người thân, bằng hữu, cùng tất cả mọi trời buộc, đi theo y... Sau đó là những ngày tháng lưu lạc giang hồ.

Rất khổ, nhưng, cũng rất hạnh phúc.

Nàng biết y có rất nhiều người phụ nữ khác, nhưng nàng không hề cảm thấy ghen tỵ, bởi vì nàng là một cô gái kiêu ngạo... Cho đến một ngày, nàng phát hiện người còn kiêu ngạo hơn là Lý Trầm Chu, nàng đột nhiên cảm

thấy, sự tồn tại của mình đối với Lý Trầm Chu, có thật sự là rất quan trọng hay không?

Cho nên nàng mới rời xa y, y rất ôn nhu đưa tiễn nàng, nàng biết sau khi nàng đi rồi, y sẽ chỉ còn lại một mình, giữa chốn giang hồ gió mây quỷ quyệt lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng này.

... Mà này y không ngờ lại chết rồi!

... Tại sao lại chết được!

Triệu Sư Dung vẫn nói:

- Ta không tin.

Nàng tin tưởng vững chắc, quay vào trong Thủy Nguyệt hiên, bưng ra một đĩa chân vịt xào mềm đã nấu xong. Mọi người thấy nàng trấn định bước vào, không ai phát ra một âm thanh nào, chỉ thấy trong chốc lát nàng đã bưng một đĩa thức ăn, bình tĩnh bước ra.

Trông nàng trấn định, bình tĩnh như thế, thậm chí bàn tay bưng đồ ăn cũng không rung lấy một lần, nhưng khi nàng đặt đĩa xuống bàn thì chiếc đĩa đột nhiên vỡ nát.

Khi mảnh vỡ bắn ra, mọi người mới biết, Triệu Sư Dung dùng hết tất cả năng lực để khắc chế sự kích động trong lòng, vì thế nội lực truyền tới đầu ngón tay, vô ý đánh vỡ đĩa sứ.

Chiếc đĩa vỡ tan, mảnh sứ cùng thức ăn bắn ra, dưới nội lực của Triệu Sư Dung, những chiếc chân vịt cùng mảnh vỡ đều như ám khí.

Thân thủ Triệu Sư Dung cao cường đến mức nào, nàng giật mình phát hiện ra, hai tay vung nhanh, bắt lại được hết mảnh sứ và thức ăn, nhưng cùng lúc nàng bắt được những thứ đó thì thân hình đã lại đụng vào mấy món ăn đang bày trên bàn.

Thân hình nàng khê động, lại bắt lấy mấy đĩa thức ăn kia, nhưng lại dùng lực quá mạnh, đĩa sứ vỡ nát, bàn ăn đổ nghiêng, Triệu Sư Dung biết không thể cứu vãn được nữa, nàng ngồi dưới đất, không cử động.

Thân thủ Triệu Sư Dung cao cường đến mức nào?

Mà nay nàng chỉ ngồi ngây dưới đất, quay lưng về phía mọi người.
Mọi người từ sau lưng chỉ thấy đôi vai gầy của nàng khe khẽ rung động.

Mọi người lại khựng lại một thoáng, Tiêu Thu Thủy bước tới, nhẹ nhàng nói:

- Triệu tỷ tỷ, chúng ta tới tổng đàn Quyền Lực bang xem thử, có được không?

Triệu Sư Dung không ngẩng lên, chỉ đưa tay ôm mặt, hồi lâu sau mới mở tay ra, giọng nói bình tĩnh đến bất ngờ:

- Chàng sẽ không chết.

Tiêu Thu Thủy đưa tay vỗ vỗ vai Triệu Sư Dung, nhẹ giọng nói:

- Cho nên Triệu tỷ tỷ cũng không phải thương tâm.

Triệu Sư Dung khẽ rụt vai lại, Tiêu Thu Thủy vỗ nhát đầu trúng nàng, nhát sau liền vỗ trượt. Tiêu Thu Thủy hơi ngần ra, trên mặt lập tức nóng bừng. Trong lòng Triệu Sư Dung đã vang lên một lời thề:

“Bang chủ, chàng sẽ không chết, nếu thật sự chàng chết rồi... Thiếp cũng sẽ không có lỗi với chàng, thiếp cũng là một kẻ cố chấp.”

Nàng chợt có một cảm giác chán ghét mãnh liệt. Bình thường Tiêu Thu Thủy đối đãi với nàng như chị em, nàng chỉ cảm thấy Tiêu Thu Thủy với nàng quá là khách sáo. Hôm nay nghe thấy tin dữ, Tiêu Thu Thủy chỉ khe khẽ đụng vào nàng một chút, nàng đã cảm thấy chán ghét.

... Bang chủ, nếu nàng chết rồi, còn có thiếp, tiểu Dung nhi của chàng. Không cần biết là ai giết chàng, thiếp cũng sẽ bắt hãm phải khổ sở hơn chết cả trăm lần.

Triệu Sư Dung vừa nghĩ vừa từ từ đứng dậy. Dưới ánh trăng, nhìn nàng có một vẻ kiên quyết như băng tuyết, như sắt thép. Nàng nói:

- Ta phải trở về một chuyến.

- Chờ đã.

Có người lên tiếng.

Người nói chính là Lý Hắc. Ai cũng biết Triệu Sư Dung nói ra những lời này chắc chắn không thể thay đổi được. Nhưng Lý Hắc là người khá cẩn thận, tỉ mỉ, tinh minh tháo vát trong đám người này, hẳn nói:

- Nếu như Lý bang chủ chết bất thành linh, vậy kẻ có thể giết được y sợ là thực lực, trí tuệ, công lực và thể lực đều mạnh hơn Triệu tử tử cộng thêm mấy người chúng ta ở đây.

Hắn ngừng lại một lúc lâu rồi mới tiếp tục:

- Đi như vậy, không phải báo thù mà là chịu chết.

- Triệu tử tử.

Kim đao Hồ Phúc là người ôn trọng, trầm tĩnh, có năng lực gánh vác, hẳn cũng nói:

- Chị là tử tử của mọi người chúng tôi, báo thù nên để chúng tôi đi cùng chị. Chịu chết, chúng tôi cũng cùng đi theo.

Triệu Sư Dung mỉm cười, không ngờ lại quỳ xuống, ngữ điệu bình thản:

- Nếu như Lý bang chủ chết rồi, cao tình hậu nghĩa của chư vị, tiểu nữ tử ở đây xin thay chồng một lạy...

Nói tới đây đã nước mắt lưng trong nhưng vẫn bình tĩnh nói tiếp:

- Cái chết của tiên phu, ta đương nhiên là phải trở về lo liệu, chư vị không phải người thuộc Quyền Lực bang, không cần phải như thế. Nếu như ta tra ra được thủ phạm mà bản thân không ứng phó nổi thì tất sẽ mời chư vị giúp đỡ, nếu như bất hạnh cũng trúng độc thủ... Chư vị cũng qua đó mà biết thực lực, tiềm lực cùng địa vị của kẻ giết vợ chồng ta.

Thi Nguyệt cũng quỳ xuống, rơi lệ, hỏi:

- Vậy Triệu tử tử muốn một mình ra đi?

Triệu Sư Dung mỉm cười buồn bã, đáp:

- Vốn là phải như vậy.

Trần Kiến Quý run giọng hỏi:

- Tỷ tỷ muốn một mình gánh vác Quyền Lực bang?

Triệu Sư Dung đáp:

- Chàng chết rồi, di chí của chàng , ta phải đảm trách.

Câu này vô cùng kiên quyết, Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trước mắt vụt tối lại, một đám mây bay qua, che phủ ánh trăng. Tiêu Thu Thủy phảng phất như cảm thấy áp lực đè nặng trên vai. Hắn nói:

- Được, chúng ta tiễn Triệu tỷ tỷ một đoạn.

Khâu Nam Cố đột nhiên xen vào:

- Tôi cảm thấy Tiêu đại ca nên đi cùng Triệu tỷ tỷ.

Trần Kiến Quý nhìn hắn, hỏi:

- Tại sao?

Khâu Nam Cố đang chờ người khác hỏi vậy, hắn mới có thể phát huy:

- Chúng ta đi, võ công thấp, chẳng giúp đỡ được gì. Đại ca đi, võ công cao, mưu trí giỏi, chuyện lớn bằng trời cũng gánh vác được.

Tiêu Thu Thủy vốn đã quyết định đi tìm Đường Phương, nghe thế không khỏi có chút do dự.

Mọi người suy nghĩ đều gật đầu khen phải. Thiết Tinh Nguyệt bỗng nói:

- Tôi cảm thấy tôi cũng nên đi một chuyến.

Hắn đang chờ mọi người hỏi lại nhưng chẳng có ai lên tiếng, chỉ bực bội trừng mắt nhìn hắn, hắn chỉ có thể tự mình lấp bấp nói tiếp:

- Hắc hắc, nếu thiết Tinh Nguyệt tôi không đi, chẳng may có người đến tìm Tiêu đại ca, Triệu tỷ tỷ... Chuyện này à, là đi mắng chửi, không phải đánh nhau, không có Vua rắm tôi, Tiêu đại ca, Triệu tỷ tỷ biết làm thế nào?

Khâu Nam Cố ở bên xen vào:

- Nói bừa! Nếu là đi mắng chửi, có Mồm sắt tôi đây, phải đi, tôi là người đầu tiên nên đi.

Trần Kiến Quý thích nhất là góp trò, chỉ sợ không có phần của mình, kêu lên:

- Đừng vội, đừng vội! Muốn đi tất cả mọi người cùng đi!

Lận Tuấn Long vừa mới gia nhập vào nhóm này, có chút mơ hồ không hiểu nhưng cũng nói:

- Đi đâu? Tính cả ta một phần được không?

Người áo xanh bỗng lên tiếng:

- Không được.

Thiết Tinh Nguyệt tức giận hỏi:

- Tại sao lại không được?

Trần Kiến Quý trừng mắt nhìn, hung hăng nói:

- Người có tư cách gì mà bảo không được?

Người áo xanh đáp:

- Tất cả cùng đi chỉ làm đánh cỏ động rắn, nghe nói Lý Trầm Chu Lý bang chủ bị người ta sát hại, kẻ sát hại y nghe nói cũng bị giết chết tại trường, nhưng có thể giết được Lý bang chủ, sự tình bên trong tất không thể chỉ đơn giản như vậy, nguyên hung chắc chắn đang đợi Triệu tử trở về, thì hành ám sát hoặc là mua chuộc. Triệu tử một mình trở về có thể thăm dò xem bọn chúng đang giở trò gì. Chúng ta có đi cũng chỉ có thể ngầm bảo vệ trong bóng tối... Nhưng với sức của chúng có thể bảo hộ được Triệu đại tử sao? Tiêu đại ca đi mới có tác dụng.

Tiêu Thu Thủy suy nghĩ một chốc, nói:

- Vị huynh đài nói rất đúng.

Hắn thấy người này dùng mặt nạ che mặt, hắn là không muốn người khác nhận ra dung mạo cho nên cũng không yêu cầu đối phương báo tên:

- Triệu tử lên đường, tôi bám theo phía sau, âm thầm quan sát, cố gắng báo thù cho Lý bang chủ.

Lý Hắc tuy tính tình ham chơi thích đùa, hay làm trò quý nhưng hành xử rất khôn khéo, cân nhắc cục thế một lúc cũng nói:

- Tiêu đại ca đi lần ngoài ngoài giúp Triệu tử tử báo thù chồng ra còn có việc quan trọng hơn là, Quyền Lực bang là thế lực mạnh nhất trong võ lâm, mấy năm nay tuy bị nhiều trở ngại nhưng thế lực này dù rơi vào tay ai đại ca cũng phải chú ý nhiều hơn, nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng.

Hồng Hoa rất ít khi mở miệng, một khi đã nói thì thường thẳng ngay vào trọng tâm:

- Nếu rơi vào tay Liễu Ngũ, kẻ này tâm ngoan thủ lạt, thế gian hiểm có, để lại sợ rằng sẽ thành mầm họa.

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Tôi sẽ tùy cơ hành sự.

Đoạn quay sang phía Triệu Sư Dung, nói:

- Không biết Triệu tử tử...

Triệu Sư Dung lòng rối như tơ vò, mười ngón tay càng lúc càng lạnh, trong đầu chỉ có một câu nói trở đi trở lại, điên cuồng gào thét:

“Ta không tin, chàng vẫn chưa chết! Ta không tin, chàng không thể chết! Tại sao tất cả bọn họ đều tin hết cả...”

Nàng nghĩ tới những ngày vừa qua, nàng ở bên ngoài, ở cùng Tiêu Thu Thủy, muốn dùng những chuyện đó để đả kích sự bình thản, tự tin cùng lãnh đạm của Lý Trầm Chu... Thậm chí ngay cả sự bình tĩnh, dịu dàng của y cũng khiến nàng cảm thấy đau đớn. Phảng phất như tình cảm sôi nổi ngày thiếu niên ân ái đã tan thành mây khói rồi.

Nhưng Lý Trầm Chu vậy mà lại chết.. Trong lòng nàng như có một khối băng lớn đang đè nặng xuống, lại như có một đoàn lửa mạnh đang thiêu đốt. Ngay từ những ngày nàng đang còn tuổi thanh xuân, nàng trông thấy Lý Trầm Chu qua lại giữa những nữ tử áo xanh váy đỏ khác, trong thi thơ không ngờ cũng có hình bóng của những người phụ nữ khác, trong suy nghĩ

của y bản thân nàng có còn quan trọng nữa không? Là gánh nặng của nhân vật lớn, hay là nơi thực lòng muốn trở về?

... Điều đó khiến cho người trước nay vẫn luôn kiêu ngạo như nàng lập tức mất hết lòng tin.

Võ công của nàng trước nay vẫn luôn cao hơn Liễu Ngũ một chút, bắt đầu từ khi đó, trong đáy lòng nàng cảm thấy Liễu Tuy Phong đã nhìn ra được việc này, võ công nàng liền không thể vượt qua được Liễu Ngũ nữa.

Bắt đầu từ lúc ấy, võ nghệ của nàng liền giống như ca múa, âm nhạc, thơ họa mà nàng từng yêu thích lúc trẻ, giăng xé không thôi, cứ mãi vương vấn trong lòng, cũng không có việc nào là tiến bộ được.

Cho nên nàng rời khỏi y, biết rõ rằng y có thể sẽ lo lắng, nàng thì từ cái “có thể” đó mà tìm lại niềm tin. Nhưng không ngờ khi nàng đi cùng Tiêu Thu Thủy, chờ đợi y tới tìm mình... Y lại chết rồi.

Nàng nghĩ rằng khi mình không có mắt, y có thể cao hứng thoải mái, phóng túng chơi bời, còn nàng thì kiêu ngạo ở ngoài, không quan tâm tới những chuyện đó. Vì thế trong trận chiến dưới lôi đài, đòn khiêu khích ly gián của Chu Thuận Thủy căn bản không gây được tác dụng gì, nàng muốn giữ tiết tháo vì y... Bây giờ ngọn lửa vẫn luôn thiêu đốt trong lòng nàng, khổ sở vẫn luôn day dứt trong tim nàng đột nhiên tắt lịm. Đổi lại là một khối băng lạnh vô tình... Băng càng thống khổ, thống khổ không thôi.

Nàng cảm thấy võ công mình đang tan biến từng chút từng chút một trong cơ thể, mặc cho lòng nàng đã rối như tơ vò, nhưng chuyện này nàng nhất định phải nói với Tiêu Thu Thủy... Tiêu Thu Thủy có một loại sức mạnh rất kỳ lạ, sức mạnh khiến người ta tin tưởng.

Nàng nói:

- Tiêu huynh đệ.

Nàng lớn hơn Tiêu Thu Thủy, nhưng Tiêu Thu Thủy gọi nàng là “chị” là vì Triệu Sư Dung thật sự một sự dịu dàng của người mẹ. Triệu Sư Dung gọi Tiêu Thu Thủy là “huynh đệ” là vì nàng thấy có một cảm giác tin tưởng có thể nhờ cậy với hẳn.

Tiêu Thu Thủy ứng tiếng đáp, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Triệu Sư Dung leo nước mắt, nói:

- Cậu tới đây một chút.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Được.

Chậm rãi bước tới.

Lúc này gió đêm thổi tới, trăng ngả về tây, hai người kề vai cùng bước, đi được hơn mười bước liền tới một khoảng ruộng lúa, đập dờn rung rộng trước gió. Triệu Sư Dung chỉ cảm thấy lòng như đã chết, sống còn không thoải mái bằng lá cỏ vươn mình đón gió kia. Tiêu Thu Thủy lại ngửi tới một mình hương nhàn nhạt như lan, trong lòng âm thầm cảnh giác, thậm tự đánh mạnh một nhát lên đùi mình, nghĩ:

“Tiêu Thu Thủy ơi là Tiêu Thu Thủy, người khó khăn lắm mới tránh được một kiếp trong khe núi Đan Hà, bây giờ là lúc nào, người có phải là người nữa không!”

Triệu Sư Dung bước tới trước một bụi nhìn rơm quần vải bố lắc lư trước gió, quay mình lại. Ánh trăng chiếu xuống, nàng vẫn còn ngẩn lệ nhưng hiện rõ vẻ kiên quyết, kiêu ngạo vô cùng:

- Có một chuyện ta phải nói với cậu.

Tiêu Thu Thủy không biết tại sao tim cũng đập thành thịch, hỏi:

- Có chuyện gì?

Triệu Sư Dung bình tĩnh nói:

- Võ công ta hiện lại trong lòng nhất thời mất khống chế, đến mức tán công tẩu kinh, chân khí chạy ngược, mười thành công lực chỉ còn lại ba thành... Tới Quyền Lực bang lần này có thể nói là hoàn toàn bất lực.

Tiêu Thu Thủy lại thậm tự đánh mình một chưởng, nói:

- Tiểu tử tử, chị yên tâm, tôi sẽ đi cùng chị.

Triệu Sư Dung cười khổ nói:

- Nhưng chuyện của Quyền Lực bang cậu vẫn luôn chán ghét...

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Nhưng chuyện của Quyền Lực bang cũng là chuyện của người trong thiên hạ, không thể không quản.

Triệu Sư Dung sắc mặt u ám:

- Võ công ta lúc này cũng giống như bù nhìn kia, không chịu nổi một đòn, cậu nên đi tìm Đường Phương, không nên lãng phí thời gian vào tranh đấu bang phái vô vị này...

Nàng cười khổ tự giễu, lại nói:

- Giữa trời đất, có lẽ chỉ có một chữ “tình” là đáng để trân quý.

Tiêu Thu Thủy nhớ lại lúc trên Kim Đỉnh Nga Mi, Lý Trầm Chu giữa trăm người, ngàn người, chỉ coi trọng một mình hấn, một phần tương tri này lấy cái chết là có thể báo đáp được sao? Tiêu Thu Thủy kiên định nói:

- Trong trời đất còn có một chữ “nghĩa”, Lý bang chủ đãi tôi không bạc, không cần biết y có yên ổn hay không, chuyện của y tôi chung quy cũng không thể khoanh tay bỏ mặc. Chờ chuyện này xong xuôi tôi sẽ vào Thục tìm Đường cô nương, không ai có thể ngăn cản được!

Triệu Sư Dung cười nhẹ:

- Còn ai cản trở cậu nữa.

Lại đưa mắt nhìn sang bù nhìn. Bù nhìn đội nón mang cờ, đứng nhìn đồng ruộng mênh mông, lay động vô tư lự giữa màn đêm. Bù nhìn thủy chung vẫn vui cười, mặc thế sự chuyển xoay.

Nhưng một khoảng núi cao đặng xa phía sau ruộng lúa kia tại sao lại u trầm trước lúc bình như vậy... Trong một mảnh ruộng lớn đang nuôi dưỡng bao nhiêu sinh cơ?

... Không phải sinh cơ, là sát cơ!

Đột nhiên, một luồng đao quang, một đạo huyết ảnh, từ hai bên đánh thẳng vào Triệu Sư Dung.

Đao quang lãng lệ, ngoài ra còn cực tuyệt, ngoài một đao vào bộ phận trí mạng trên cơ thể người ra, tất cả những chỗ khác đều không đánh.

Đao sắc bén, đao nhanh, nhưng chưởng càng độc.

Chưởng này đỏ rực, hiển nhiên là Thần bí Huyết ảnh chưởng mà người giang hồ nghe danh biến sắc!

Triệu Sư Dung lại đang đau thương như chết, hơn nữa mấy đi phần lớn võ công.

Võ công Tiêu Thu Thủy lại hơn xa ngày trước.

Khi hấn phát hiện ra, đao chưởng đều đã tới gần Triệu Sư Dung.

Nhưng Tiêu Thu Thủy phát sau tới trước, vừa ra tay đã bắt trúng huyết Chí Dương sau lưng Huyết Ảnh, ném lão ra xa!

Nhưng muốn cứu Triệu Sư Dung thì đã không còn kịp nữa, mắt thấy mũi đao sắp sửa chém xuống cổ thon Triệu Sư Dung.

Tiêu Thu Thủy tung người cản lại, đao chém vào trên vai hấn.

Đao thế còn chưa hoàn toàn chém xuống, Tiêu Thu Thủy đã vận nội lực, dùng cơ thịt kẹp chặt thân đao, đồng thời đâm ra một chỉ.

Một chỉ này đánh vào huyết Khúc Tuyền trên tay phải người cầm đao, người đó vô lực cầm đao, chỉ biết bỏ đao lùi lại. Nhưng chỉ lực của Tiêu Thu Thủy trước dùng uy lực của Thiếu Lâm Kim Cương chỉ mạnh mẽ tấn công, sao dùng nguyên khí nội gia Võ Đang đánh tan kinh đạo trong cơ thể, người đó không động còn đỡ, vừa động là toàn thân hư thoát, quỳ phịch xuống đất.

Bấy giờ máu trên vai Tiêu Thu Thủy mới từ chỗ đao chém chảy ra.

Triệu Sư Dung vội càng tới xem vết thương trên vai Tiêu Thu Thủy, nói:

- Cậu đừng động, ta giúp cậu lấy đao.

Căn răng rút mạnh bảo đao ra, máu lập tức tuôn ra như suối, Triệu Sư Dung vội vàng lấy kim sang được bôi vào.

Tiêu Thu Thủy gật đầu:

- Tôi không sao. Hẳn là Đổ Tuyết.

Người ngã quy dưới đất chính là Khoái Dao thiên ma Đổ Tuyết trong Cửu thiên Thập địa, Thập cửu Nhân ma của Quyền Lực bang.

Đổ Tuyết hơi hơi thở dốc, liền muốn nhảy lên bỏ chạy nhưng một chỉ của Tiêu Thu Thủy ẩn chứa bí truyền của Thiếu Võ chân kinh, uẩn hàm lực chí cương cực nhu, Đổ Tuyết sao có thể kháng cự được.

Tiêu Thu Thủy lại điểm một chỉ vào huyệt Ngũ Cốt trên vai hẳn, Đổ Tuyết liền ngã nhào xuống.

Triệu Sư Dung bước lên một bước, hỏi:

- Ai phái người tới?

Đổ Tuyết không dám không nói. Trong Quyền Lực bang, có ai dám bất trung với Lý Trầm Chu, có ai dám bất kính với Triệu Sư Dung, có ai dám không sợ Liễu Tỳ Phong?

Đổ Tuyết cắn răng, cuối cùng cũng nói:

- Là Chu đại thiên vương.

Triệu Sư Dung lại bước thêm một bước, hỏi:

- Không phải công tử Liễu Ngũ?

Cho là kẻ đại gian đại ác, trước mặt Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung cũng không dám dối trá, giấu giếm, Đổ Tuyết lắc đầu.

Tiêu Thu Thủy nhíu mày hỏi:

- Hẳn, đáng tin?

Triệu Sư Dung thản nhiên mỉm cười:

- Bọn chúng không dám lừa ta.

Nụ cười của nàng pha chút thâm lương:

- Khi Trầm Chu ở trong bang, không cho phép bất kỳ ai có chút bất kính với ta, nếu không chàng thà không làm bang chủ.

Nàng nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới mở ra, khẽ hít một hơi:

- Chàng đối với tổng quản Liễu Ngũ cũng như vậy.

Tiêu Thu Thủy ngân người, quay sang Đỗ Tuyệt truy hỏi:

- Thật sự không phải công tử Liễu Ngũ phái người tới.

Đỗ Tuyệt không đáp. Triệu Sư Dung bình thản bảo hẳn:

- Người nói.

Đỗ Tuyệt chỉ có thể đáp:

- Không phải.

Lúc này mấy người Lý Hắc, Hồ Phúc, Thi Nguyệt, Thiết Tinh Nguyệt nghe tiếng chạy tới, lo lắng hỏi Tiêu Thu Thủy và Triệu Sư Dung. Họ thấy Huyết Ảnh đại sư đã chết bên cạnh bù nhìn rơm, Đỗ Tuyệt bị bắt mới yên tâm.

Không sai, Huyết Ảnh đại sư đã chết.

Chết dưới chân bù nhìn, ép rạp một khoảng lúa mạch vàng óng.

Họ lại không chú ý tới, Tiêu Thu Thủy ra tay vội vàng, lại trong lúc tình thế cấp bách, cho nên không bắt trúng chính xác huyệt Chí Dương của Huyết Ảnh ma tăng, chỉ thực sự là ném văng lão ra xa.

Nhưng Huyết Ảnh đại sư liền lập tức đứng lên, lúc đó Tiêu Thu Thủy đang trúng một đao, nếu như lão toàn lực tấn công, Triệu Sư Dung và Tiêu Thu Thủy chắc chắn không ngăn cản nổi, nhưng đúng lúc ấy, bù nhìn rơm sau lưng lão đột nhiên vươn tay ra.

Cánh tay phủ đầy rơm ra, chỉ thò ra một đốt ngón tay.

Ngón tay đâm vào huyệt Chí Dương Huyết Ảnh đại sư.

Huyết Ảnh không kịp kêu lên một tiếng đã vô thanh vô tức ngã xuống. Nhìn qua giống như lão chết bởi một trảo một ném của Tiêu Thu Thủy.

Kỳ thực không phải vậy.

Lão chết dưới tay “bù nhìn rơm.”

Hơn nữa không ai biết, bù nhìn rơm nhìn bóng lưng Tiêu Thu Thủy và Triệu Sư Dung, đang nhỏ xuống hai dòng lệ.

Bù nhìn biết rơi lệ.

Tiêu Thu Thủy đương nhiên cũng không biết, hần đang hỏi Triệu Sư Dung:

- Triệu tỷ muốn xử lý hần thế nào?

Triệu Sư Dung nhìn Đỗ Tuyết, hỏi:

- Người muốn sống hay muốn chết?

Đỗ Tuyết đương nhiên là muốn sống.

Triệu Sư Dung cười nhẹ, nói:

- Nếu người tự mình muốn sống thì tốt rồi.

Đột nhiên đưa tay bắt lấy huyết Thiên Đột của hần, Đỗ Tuyết chỉ có thể há to miệng, kêu lên “ặc ặc”. Triệu Sư Dung nhanh chóng lấy ra một viên thuốc màu trắng, ngón trỏ ngón giữa búng ra, bắn vào cổ họng hần. Đỗ Tuyết hai mắt trợn trừng, cố sức muốn phun ra, Triệu Sư Dung lại vỗ nhẹ vào huyết Tuyền Cơ dưới yết hầu hần một tấc, Đỗ Tuyết phát ra một tiếng “ực”, nuốt viên thuốc vào bụng.

Huyết Thiên Đột thuộc mạch Âm Duy trong kỳ kinh bát mạch trên cơ thể người, qua một chỉ đó, được lực đã xâm nhập vào mạch Âm Duy, không thể bức ra được nữa, Đỗ Tuyết biết không thể thoát, cũng không dám giãy giụa nữa, sắc mặt tức thời xám như tro tàn. Triệu Sư Dung lại thầm biết, công lực của nàng do đau đớn vì cái chết của Lý Trầm Chu, vốn nghĩ còn lại được hai, ba thành, bị hai thần ma Huyết Ảnh, Đỗ Tuyết tập kích vừa nãy, hiểu rằng mình hiện tại chỉ còn lại tối đa một thành. Trong lòng nàng tự nghĩ:

“Bang chủ, võ công của thiệp trả lại hết cho chàng rồi...”

Nhưng sắc mặt nàng vẫn tự nhiên như không, nói:

- Người đã uống “Bất như tử hoàn” của ta, nếu phản bội ta thì sống không bằng chết... Người đương nhiên là biết phải làm thế nào chứ?

Đỗ Tuyết căn chặn rằng, mồ hôi như mưa, gật đầu liên tục. Hóa ra “Bất như tử hoàn” quả thực là “sống không bằng chết”, hơn nữa một loại dược vật đều có cách giải khác biệt, nếu không có người phối chế thì người khác không cách nào giải được. Nếu như giải sai hoặc mỗi tháng không uống thốc giải thì khi dược tính phát tác, tự tàn thân thể, đến cả từng ngón tay cũng lần lượt căn nuốt mất, vô cùng đáng sợ, vì thế có tên “Bất như tử hoàn.”

Triệu Sư Dung hiểu rõ, nếu chính diện đấu với Đỗ Tuyết, với công lực của mình lúc này chưa chắc đã thắng nổi, vì thế dùng cách này trấn áp. Nàng mất hết võ công, nhưng chiêu thức, khóa huyết, ra tay vẫn rõ như lòng bàn tay, chỉ là điểm này chỉ dọa được loại tầm thường, nếu gặp loại như Chu đại thiên vương thì khó có đường giữ mạng. Trong lòng nàng nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn không động thanh sắc:

- Bây giờ ta cũng đang cần nhân thủ, tạm cho người sống.

Đỗ Tuyết mồ hôi đầm đìa, cúi đầu đáp:

- Dạ.

Triệu Sư Dung hỏi:

- Chu đại thiên vương tại sao lại muốn giết ta?

Đỗ Tuyết vốn với Triệu Sư Dung đã không dám không đáp, bây giờ bị ép uống “Bất như tử hoàn”, càng không thể không đáp:

- Bởi vì Lý bang chủ đã chết. Thiên vương muốn loại bỏ các nhân vật quan trọng của Quyền Lực mới có thời cơ để lợi dụng, đối thủ tại tổng đàn chỉ có Ngũ công tử, ở ngoài chỉ có Triệu tỷ, cho nên muốn giết ngài trước.

Triệu Sư Dung hỏi gấp:

- Bang chủ... Bang chủ chàng... Chàng thật sự chết rồi?

Đỗ Tuyết cũng vô cùng ngạc nhiên Triệu Sư Dung giống như không hề tin tưởng Lý Trầm Chu đã chết, đáp:

- Phải. Lý bang chủ ở hậu hoa viên bị Cao Tự Lan, Tống Minh Châu, Tả Thường Sinh liên thủ ám sát, kết quả cùng Tả thần ma đồng quy vu tận.

Triệu Sư Dung thụt lùi hai bước, môi trắng bệch không một chút máu, thì thào nói:

- Cao Tự Lan... Tống Minh Châu... Giết bang chủ? Không thể nào...
Không thể nào?

Đỗ Tuyệt nói:

- Chúng tôi cũng không tin, nhưng lại trông thấy thi thể bang chủ.

Triệu Sư Dung kinh hãi nói:

- Thi thể bang chủ?

Đỗ Tuyệt thở dài:

- Triệu tỷ, nếu bang chủ vẫn còn, Chu đại thiên vương dám khiêu khích giết ngài trước sao? Nếu như thuộc hạ không thật sự khẳng định bang chủ đã qua đời thì dám ra sức cho Chu Thuận Thủy sao?

Lúc này bình minh mờ ảo, Triệu Sư Dung trong ánh nắng mai, mong manh như một đóa hoa lan.

Nàng nói:

- Cho dù có thi thể ta cũng không tin. Bang chủ không thể chết như vậy, chàng hứa với ta...

Nói đến đây lại nghĩ tới chuyện cũ, biết rằng hi vọng quá mong manh, nhắm mắt lại, nước mắt rùng rùng, vương trên má, nàng cũng không buồn lau đi.

Hồi lâu sau nàng mới nói:

- Được, bây giờ chúng ta xuất phát, trở về tổng đàn Quyền Lực bang.

Tiêu Thu Thủy biết võ công Triệu Sư Dung do đau lòng vì cái chết của Lý Trầm Chu mà gần như mất hết, ở cùng loại như Khoái Đao thiên ma thực là lành ít dữ nhiều, bèn nói:

- Chúng ta cùng đi.

Lúc này trời đã mờ sáng, trong ánh sớm mai nhàn nhạt, tiếng hát thiếu nữ hái sen từ xa truyền tới, phảng phất như một đường mây khói, lững lờ

phiêu đảng, lúc có lúc không/

Người áo xanh bỗng nói:

- Ta cũng đi cùng.

Trần Kiến Quý là người đầu tiên không phục:

- Tại sao? Bọn ta cũng đều không được đi, người sao có tư cách đi!

Người áo xanh không chút biểu tình:

- Tin tức là do ta đưa tới, nếu ta lừa dối có thể lập tức vạch trần, giết đi ngay chỗ. Nếu để ta đi mất, đến khi các người phát hiện muốn tìm ta thì đã muộn mất rồi.

Kim đao Hồ Phúc tính tình thành thực nhất, nghĩ nghĩ một chút, nói:

- Có lý, có lý.

Triệu Sư Dung tâm như đao cắt, lòng rối như tơ vò, liền không biết dùng lời lẽ mà chặn người áo xanh, những người xung quanh bình thường chửi nhau thì giỏi, gặp loại biện luận trúc trắc này lại khó mà phản bác được. Một nguyên nhân khác là, người áo xanh tuy mặt như gỗ cứng nhưng trên người có một loại thể thái bức người, khiến cho đám anh hùng hảo hán cứng đầu cứng cổ này không dám ăn nói bừa bãi.

Lý Hắc nghiêng đầu, hỏi ngược lại:

- Đồng hành với người không phải là quá mạo hiểm sai? Chẳng may người là nội gián, không phải tự vác đá đập chân mình à?

Người áo xanh thân thể khê rung, cơ mặt cũng động đậy một chút, hiển nhiên là hấn vừa khê cười, chỉ nghe hấn nói:

- Các người không tin cũng không sao, nhưng Triệu tử tin ta.

Triệu Sư Dung đang mê mang nghe thấy câu này, vô cùng ngạc nhiên:

- Ta tại sao phải tin người?

Người áo xanh bước lên một bước, nói:

- Ta cho Triệu tử xem một thứ, Triệu tử tự nhiên sẽ tin ta.

Triệu Sư Dung dáng vẻ mê hoặc, lòng thăm đề phòng:

- Ồ?

Người áo xanh lại bước thêm một bước, bàn tay đang nắm bóng mở ra, bên trong hình như có một vật gì đó, lưng quay về phía mọi người, thấp giọng nói với Triệu Sư Dung:

- Xem xem.

Triệu Sư Dung bật thốt lên kinh ngạc. Mọi người đều giật mình thon thót, nhưng lại không nhìn thấy được gì. Trong lòng họ đều biết Triệu Sư Dung tình cảnh nào cũng đều trải qua hết rồi, hơn nữa còn đang lúc tâm thần đau đớn như lúc này vậy mà lại còn phải thất kinh thì đó nhất định là vật không hề tầm thường. Lại thấy người đó đưa ra một ngón tay, viết một chữ lên mu bàn tay Triệu Sư Dung, Triệu Sư Dung gật đầu, ẩn hiện có chút ý cười nhàn nhạt:

- Được.

Hòa thượng Đại Đổ thò cái đầu trọc tới, trừng mắt hỏi:

- Hẳn..

Triệu Sư Dung mỉm cười nói:

- Có thể đi cùng ta.

Lần này đến cả Tiêu Thu Thủy cũng không hiểu gì cả. Bên bờ Mạc Sâu Hồ, mấy chiếc thuyền nhẹ lượn lờ trôi trong ánh nắng mai, sóng nước lãng đãng, trên thuyền có mấy thiếu nữ đang hát khúc hái sen:

- Giang Nam hảo. Giang Nam xuân lai hảo, thủy ánh thiên hà sơn thượng hảo, Mạc Sâu Hồ bạn mạc sâu lão. Thế sự mang mang khinh dịch không, Giang Nam hảo.”

Tiêu Thu Thủy bước tới gần, Triệu Sư Dung bỗng nói:

- Tiêu huynh đệ, ta cùng vị huynh đài này đi trước, Đổ Tuyệt đi bằng đường bộ, cậu cùng chư vị đi theo phía sau, vậy có được không?

Tiêu Thu Thủy ngẩn ra, người áo xanh nói:

- Cứ làm như vậy đi.

Khẽ phát tay, một chiếc thuyền nhẹ, rạch nước thành hai đợt sóng trắng, chớp mắt đã tới nơi.

Người áo xanh khẽ nắm cổ tay Triệu Sư Dung, hai người nhẹ nhàng nhảy lên thuyền, sóng nước dập dờn, gió nhẹ thổi qua làm vạt áo người áo xanh và Triệu Sư Dung lay động phất phơ như thần tiên. Tiêu Thu Thủy nhìn sang, chỉ thấy trong sóng nước, bóng lưng người áo xanh ẩn hiện, dưới trường bào rộng thùng thình không ngờ lại là một thân thể nhỏ gầy. Tiêu Thu Thủy nhìn mà tim chợt nhảy lên, chỉ cảm thấy bóng lưng đó rất quen, chẳng lẽ là... Tiếng ca mơ hồ truyền tới, Tiêu Thu Thủy chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, cơ hồ muốn phun ra một ngụm máu: Nếu quả thực là Đường Phương, tại sao không lấy mặt thật gặp gỡ? Nếu không phải Đường Phương, tại sao lại như đã từng gặp, đã từng quen? Chỉ thấy hai người đứng trên thuyền, từ từ đi xa, người áo xanh trong ánh bình minh chưa từng mở miệng, nhưng lại như hòa vào tiếng nữ ca rành rọt lúc đầu.

- Mạc Sâu tại hà xử? Mạc Sâu tâm tiên thu. Giang Nam thu tiên lão, Mạc Sâu hứa đa sâu. Ương ương giang thủy khứ, thùy thùy ngạn biên liễu. Phong phát liễu điểm ba, liên y Giang Nam thu.

Tiêu Thu Thủy hoàn toàn ngây ngốc, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ cuộn trào, là nàng, là nàng, là nàng. Đột nhiên tung người phóng đi, muốn đuổi theo chiếc thuyền kia. Mọi người đều không ngờ được hẳn sẽ hành động như vậy, muốn ngăn cản thì đã muộn rồi. Đúng lúc đó, một bóng người như thiên thần xuất hiện giữa không trung chặn hẳn lại. Khi Tiêu Thu Thủy thoáng khôi phục thần trí thì người đã điếm nhanh một loạt vào huyện Bách Hội, huyện Hậu Đỉnh, huyện Cường Vãn, huyện Phong Phủ, huyện Đại Chuy, huyện Đào Đạo, huyện Thiên Trụ, huyện Thần Đạo, huyện Linh Đài từ trên xuống, liên tiếp khóa chặt mười bốn yếu huyện trên người Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy đang muốn vận dương cương âm kinh của Thiếu Vũ chân kinh trung phá giải huyện thì người đó đã nhanh như chớp, xoay tay tiếp lấy hẳn, lại lập tức khóa chặt ba mươi sáu đại huyện Đốc mạch!

Tiêu Thu Thủy là nhân vật cỡ nào, còn muốn vận một luồng chân nguyên Vô Cực tiên đan tích lũy trong đan điền trung phá huyết đạo, người đó vừa chạm chân xuống đất, trong chớp mắt đã khóa tiếp hai mươi lăm đại huyết Nhâm mạch.

Cứ như vậy, Tiêu Thu Thủy không còn cách nào vận khí tự mở huyết đạo nữa, chỉ có thể ngấm vận nội tức, muốn từ từ bức mạch luân chuyển, nhưng người đó quả nhiên là không hề tầm thường, lại tiếp tục khóa mười bốn yếu huyết mạch Âm Duy, ba mươi hai trọng huyết mạch Dương Duy, bấy giờ Tiêu Thu Thủy mới hoàn toàn mất sức chống cự.

Người đó thừa lúc hấn tâm thần hoảng hốt, đột ngột ra tay bắt giữ, công lực Tiêu Thu Thủy lúc này đã có thể gọi là thông thần, võ công người đó cũng cao đến xuất thần nhập hóa, chế trụ Tiêu Thu Thủy xong không dừng lại đến nữa giây, lại tung mình nhảy lên. Cùng lúc ấy, mười mấy luồng quyền phong, chưởng phong, thoái phong, binh khí đồng loạt đánh trợt, những người ra tay chính là nhóm Thiết Tinh Nguyệt Khâu Nam Cổ, hòa thượng Đại Đổ, Hồ Phúc.

Một đòn không trúng, đang muốn đánh tiếp, người đó đã như cánh buồm căng gió phóng lên không trung, lao về phía bù nhìn rơm, đá mạnh xuống một cước. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, gậy chống dưới người bù nhìn bị một cước này đá nát vụn, người đó khẽ nhíu mày, lẩm bẩm tự nói:

- Vừa rồi rõ ràng là còn rơi nước mắt!

Đưa tay sờ vào hốc mắt bù nhìn, vẫn còn cảm thấy chút ẩm ướt, lông mày người đó nhíu chặt như rãnh sâu. Chư hiệp hô hào truy đuổi tới, người đó phóng lên, nhanh như ửng cắt, tay ôm một người vậy mà chạy còn nhanh hơn bọn họ, đuổi một lúc đến một khu miếu gần chùa Hàn Sơn thì lạc mất tung tích hai người. Chư hiệp không biết phải làm thế nào: Người đó rút cuộc là ai? Tại sao lại bắt Tiêu Thu Thủy? Tiêu đại ca có gặp nguy hiểm không? Chuyện của Quyền Lực bang thiếu mất Tiêu đại ca, phải ứng phó thế nào?

Bộ ba: Anh hùng tịch mịch.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Linh đường này chẳng có gì khác biệt với các linh đường khác. Nếu như cố tìm ra xem có gì khác biệt thì chữ viết trên cờ phướn đều là bút tích của các danh gia thư pháp hạng nhất đương thời, loại bút lộ nào cũng có nhưng đó cũng chẳng có gì là khác thường. Người chết rồi, cũng chẳng nghe được người khác nói gì về mình nữa, nhưng cái điều chân thực nhất mà hẳn được nghe trong đời là sự sống thì lại vì chết rồi mà không thể nghe được nữa.

Con người gọi cái thứ che đậy cái bọc da hôi thối của mình bằng đủ loại danh xưng, vừa gọi là linh cữu lại gọi là thọ mộc, cực kỳ trau chuốt, vừa vẽ chim thú lại thêm hoa cỏ, chẳng có ý gì khác ngoài chết rồi mà vẫn không cam tâm thực sự chết đi từ đó, vẫn muốn bảo tồn cái thân máu thịt này mà lưu danh vạn thế. Vì vậy các hàng quan tài đều đặt tên rất tao nhã, “Trường Sinh”, “Phúc Thọ”, đủ thứ.

Thế nhưng người chết thì vẫn đã chết rồi.

... Trừ phi có người chết rồi mà vẫn như chưa chết.

Tinh thần bất tử, lưu danh trăm đời, anh danh không giảm, cổ lai lưu tích; Hoặc là tiếng xấu vạn năm, đời đời phi nhõ, cũng có thể là khen chê lẫn lộn... Nhưng người chết rồi sao có thể sống lại được nữa?

Đương nhiên, cái chết của Lý Trầm Chu rõ ràng là có gì đó khác thường.

Linh đường này đích xác là không có gì đặc biệt, nếu nói có gì đó thật sự đặc biệt thì là con đường duy nhất thông tới linh đường... Hoa viên.

“Hoa viên” này là trọng địa một tay Lý Trầm Chu dựng lên lúc còn sống, nếu không được Lý Trầm Chu đồng ý, người tiến vào hoa viên ít nhất

phải thông qua một trăm linh một điểm mai phục, trong đó sáu mươi tư loại cạm bẫy bắt sống, hai mươi bảy loại giết chóc.

Trong linh đường ngày trước có rất nhiều người, vì lúc sống Lý Trầm Chu đều ở đây nghe báo cáo các chuyện trên dưới trong bang. Trong sảnh có mấy bức tranh, nhưng lại chỉ có một cái bàn, một cái ghế.

Bàn làm bằng gỗ tử đàn loại tốt, rất cao, rất lớn, rất nặng, rất cổ, ghế ngồi cũng rất cao, khiến cho người ngồi xuống so với người đang đứng báo cáo còn cao hơn.

Người ngồi trên chiếc ghế này vốn là người vô cùng cao sang trong đám người.

Lý Trầm Chu thích nói chuyện cách người khác một cái bàn, y thích giữ khoảng cách với người khác, nhưng cũng thích giao tiếp với mọi người bằng trực giác.

Bây giờ y đã chết, chiếc bàn của y cũng biến mất.

Bàn của y đã được sửa thành quan tài, quan tài của bản thân y.

Người quyết định việc này là Liễu Tùy Phong.

... Sau khi Lý Trầm Chu chết, Liễu Tùy Phong lập tức làm như vậy, chỉ có hai khả năng, trung hoặc cực bất trung.

Quyền Lực bang cho dù có suy sụp đến mấy thì tất cũng không đến mức không mua nổi quan tài. Liễu Tùy Phong làm như vậy rút cuộc là muốn hủy diệt đồ vật đại biểu cho quyền lực của Lý Trầm Chu hay là lấy vật phẩm mà Lý Trầm Chu yêu thích làm vật bồi táng, bởi vì cung kính ngưỡng vọng, không dám mạo muội giữ lại làm của riêng.

Không còn bàn, nhưng vẫn còn ghế.

Trên ghế không có người ngồi, là một chiếc ghế trống.

Đối diện ghế trống lại có một người.

Một người áo màu xanh nhạt, đứng trầm tư.

Hắn đang nhíu mày, im lặng nhìn chiếc ghế trống.

Những người bình thường tới “báo cáo” đều không có mặt. Con người sẽ luôn thay đổi, Lý Trầm Chu vừa chết, rất nhiều đã đổi thay rồi, cho dù là không đổi thì Liễu Ngũ cũng không cho họ tới.

Bởi vì họ có mặt cũng vô tác dụng.

Bởi vì người tới thật sự quá lợi hại.

Liễu Tuy Phong đứng nhìn chiếc ghế trống, đang tưởng nhớ người, hay đang suy tư thế sự vô thường, nhân sinh biến ảo bất định?

Lúc này, có sáu người từ trong hóa viên quanh co râm mát bước ra, sáu người đều thần sắc đậm bạc, ung dung, không hề có chút hoảng hốt.

Liễu Tuy Phong lặng lẽ nhìn họ tới, họ cũng bình tĩnh thông dong đi vào.

Liễu Tuy Phong đang nghĩ: Bang chủ vừa mới chết đã có người xâm nhập vào “hoa viên”. Người xông vào trong lòng thầm nghĩ: Kẻ nằm trong kia chính là bang chủ Quyền Lực bang đại danh đỉnh đỉnh, danh chấn thiên hạ sao?

Liễu Tuy Phong từ từ ngẩng đầu lên, người bước vào chậm chậm dừng bước.

Người tiếng vòng trong lòng chấn động, kẻ lông mày hơi nhíu, mỉm cười nhàn nhạt, giống như một thanh niên công tử này không ngờ lại là tổng quản Liễu Ngũ Liễu Tuy Phong khiến người ta nghe danh phải sợ hãi? Liễu Tuy Phong trong lòng có một cảm giác, những người này dáng vẻ cao nhã, tướng mạo đường đường, phong độ siêu trác, giữa chân mày thấp thoáng khí thế của cao thủ, ngoài trừ Mộ Dung thế gia, trên giang hồ không còn một nhà nào nữa.

Cảnh này bỗng khiến trong lòng hắn nổi lên một nỗi giận không tên.

Phẫn hận. Hắn xuất thân là một “câu tạp chủng” không ai cần tới. “Câu tạp chủng” cũng là cái tên mà hắn bị người ta gọi suốt đến năm mười hai tuổi. Hắn lúc nào cũng lăn lộn trong bùn đất, tìm kiếm thức ăn trong rác

rười, có lúc cùng ăn cơm thừa canh cặn với ăn mày, có lúc tranh giành xương gầy với chó dữ răng nanh nhọn hoắt.

Sau mười ba tuổi, hãn học được công phu, quay lại giết hết tất cả những kẻ gọi hãn là “Cẩu tạp chủng”, không cần biết là có ơn hay có oán, giết hết toàn bộ, không chừa một ai, từ đó về sau, hãn vươn mình biến đổi, trở thành “công tử”.

Nhưng một đoạn chìm nổi đó, hãn không thể nào quên nổi.

Lúc hãn nhỏ vừa bần thủ vừa rách rười, bò lê dưới đất, một vài khuê nữ đi qua, che mắt, kêu thốt, lui tránh, hoặc là chạy qua, dùng ánh mắt thương hại, chán ghét, đồng tình, nhìn hãn... Lúc đó hãn chỉ có một ý nguyện: Cường gian tất cả đám thiếu nữ tự cho mình là thân kiều ngọc quý này.

Cho đến khi lớn lên hãn vẫn nghĩ như vậy, mãi đến lúc hãn gặp một chuyện khác còn khắc sâu vào trong tâm trí hãn hơn.

Hiện tại trong đan điền hãn có một đám lửa thiêu đốt, thật muốn kéo thiếu nữ mặc áo lụa váy mỏng kia lại, xé nát y phục cô ta, lấy cô ta giải dục.

Nhưng hãn cũng biết thiếu nữ đó không dễ chọc. Trên giang hồ trong số các nữ tử vừa xinh đẹp vừa không dễ chọc, cô ta nhất định sẽ xếp trong ba vị trí đầu.

Thiếu nữ đó đương nhiên là Mộ Dung Tiểu Ý.

Mộ Dung Tiểu Ý đương nhiên không biết hãn đang nghĩ cái gì, nếu nhưng nàng biết, nàng sẽ có còn nghĩ thế này nữa hay không: Vị công tử nhìn như phong lưu nho nhã, siêu nhiên thế tục này chính là tổng quản Liễu Ngũ nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt, tự tay sát hại anh trai nàng Mộ Dung Nhược Dung sao?

Mộ Dung Tiểu Ý khe khẽ nhướn mày xinh: Tại sao chẳng giống hình tượng mình nghĩ chút nào?

Lúc này Mộ Dung Thế Tình nói:

- Nhà Mộ Dung ta tới đây có chín người. Một người chết trong hoa viên, hai người trúng mai phục. Còn lại sáu người, lão phu, tiểu nữ, “Thiết

đảm” Bộc thiếu hiệp, cùng với “Mộ Dung tam tiểu” tới bái tế anh linh Lý bang chủ Lý Trầm Chu.

Mộ Dung tam tiểu là Mộ Dung Tiểu Thiên, Mộ Dung Tiểu Diệp và Mộ Dung Tiểu Kiệt, thuộc dòng nhánh của Mộ Dung thế gia. Mộ Dung tam tiểu nam mi thanh, nữ mục tú, không những võ công cao mà người cũng tuấn tú, trong võ lâm cũng khá có danh tiếng. “Bộc thiếu hiệp” là Thiết đảm Đồ long Bộc Dương Bạch, người này từ nhỏ đã ở trong nhà họ Mộ Dung, lúc thiếu niên thanh danh đã không thua kém ai, bởi vì hẳn thật sự giết chết một con “rồng.”

“Ngạo kiếm Cuồng long” Quĩ Quý.

Quĩ Quý chết, Bộc Dương Bạch có thể nói là danh chấn thiên hạ, trước mắt hẳn là người có hy vọng nhất trong việc theo đuổi Mộ Dung Tiểu Ý.

Liều Tuy Phong nhíu mày, không lên tiếng. Mộ Dung Thế Tình lại nói:

- Đương nhiên, người cũng đã thấy, chúng ta từ xa tới đây, ngoài bái tế di thể Lý bang chủ ra, người còn nên mời chúng ta ngồi xuống một chút..

Liều Tuy Phong tùy tiện khoát tay, nói:

- Ở đây không có cái ghế nào khác, địa phương thì cũng rộng, ông tùy tiện mà ngồi.

Mộ Dung Thế Tình bật cười:

- Chỗ này có một cái ghế, tội gì phải ngồi chỗ khác.

Liều Tuy Phong bình thản đáp:

- Cái ghế này không phải để ông ngồi.

Mộ Dung Thế Tình nhướn mày, cười hỏi:

- Chẳng lẽ là để người ngồi?

Liều Tuy Phong cũng khẽ nhíu mày, đáp:

- Không phải.

Mộ Dung Thế Tình nheo mắt nhìn hẳn, hỏi:

- Vậy thì để ai ngồi?

Liễu Tỳ Phong lắc đầu:

- Không ai ngồi cả.

Mộ Dung Thế Tình cười hỏi:

- Để ta ngồi một chút không được sao?

Liễu Tỳ Phong lắc đầu:

- Bang chủ mới có thể ngồi xuống chiếc ghế này.

Mộ Dung Thế Tình lại cười, khước mắt ông ta gợn lên nếp nhăn như đuôi cá, nói:

- Vậy thì đúng rồi, ta chính là muốn ngồi xuống cái ghế này.

- Ta còn biết cái ghế này, tay vịn bên trái có một cơ quan, có thể mở ra tất cả tư liệu của Quyền Lực bang, tay vịn bên phải có một tấm địa đồ, có thể tìm kiếm tất cả kho tàng của Quyền Lực bang. Sau lưng có danh sách khống chế toàn bộ nhân thủ trong bang từ trên xuống, chỗ ngồi là thơ văn ghi chép cùng võ công bí kíp của bản thân Lý bang chủ... Người có thể nhường một chút, cho ta ngồi lên một lát không?

- Nếu có thể, đối diện chiếc ghế này có thể vĩnh viễn có người.

- Nếu như không thể, người cũng vĩnh viễn không nhìn thấy cái ghế này nữa.

Khi ông ta nói xong, mi mắt khép lại, ánh mắt lộ qua khe hở lại giống như kiếm sắc chỉ thẳng vào mặt Liễu Tỳ Phong, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Liễu Tỳ Phong không trả lời.

Hắn chỉ lấy móng tay bặt móng tay, búng pụt pụt hai phát.

Mộ Dung Thế Tình vẫn luôn mỉm cười, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi Liễu Ngũ một lần. Ánh mắt ông ta giống như đang nhìn một con rắn độc ngẩng đầu, hơi thoáng lơ lửng là sẽ dễ dàng bị nó cắn chết.

Lúc này, trên linh đường, sau linh đường cũng truyền tới hai tiếng “lách cách”, “lục cục”. Mộ Dung Thế Tình lại cười, nụ cười ông ta giống như một

con cáo, một con cáo già thông minh, thân thiện mà khả ái.

- Ta biết rồi, người đang gọi người.

- Người đang gọi Đào vương và Thủy vương, hai người bọn chúng quanh năm canh giữ hai bên chiếc ghế này.

- Người nhất định là đang gọi bọn chúng.

Mộ Dung Thế Tình cười đến thấu tận xương:

- Hiện tại Quyền Lực bang ngoài bọn chúng ra đã không còn ai để gọi nữa.

Liễu Tuy Phong phảng phất như không nhìn thấy nụ cười đầy ác ý của ông ta, chỉ thản nhiên nói:

- Bọn họ là đủ rồi.

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thế Tình vụt biến mất.

Vừa rồi ông ta vẫn còn cười, nhưng nụ cười của ông ta cơ hồ nói không còn là lập tức không còn nữa.

Một chút ý cười cũng không có.

Nhìn ông ta có nụ cười và không có nụ cười thực như hai người khác nhau.

Mộ Dung Tiểu Ý bước lên một bước:

- Kẻ này để con xử lý là được.

... Xử lý?

Liễu Tuy Phong sắc mặt bình đạm như nước, nhưng trong lòng lửa bốc bùng bùng: Xử lý! Đây chẳng phải là những lời năm xưa khi hãn giống như một con chó nằm bò bên đường, bị người ta tưởng lầm là thằng ăn trộm, từng nghe sao?

..... Nhưng ông chủ cửa hàng đó về sau bị hãn loạn đao phân thân, bà chủ cửa hàng đó cũng bị hãn ép cho phát điên, cả người trần truồng la hét chạy giữa phố.

... Bà ta cả đời không làm người được nữa.

Liễu Tùy Phong dùng tay phải nắm lấy tay trái, tay trái hẳn đang run. Nhưng hiện tại hẳn không thể run, hễ run là sẽ để đối phương nhìn ra được. Nhìn ra được là phải chết. Nhưng hẳn không thể nhớ tới những chuyện đó, nhớ tới cảnh người phụ nữ đó cởi hết quần áo chạy ra người đường, hẳn lại không tự chủ được mà phát run. Hẳn chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng gào thét: Triệu tử, Triệu tử... Chỉ có khi kêu gọi cái tên ấy, hẳn mới có thể không run rẩy.

Nhưng hành động đó trong mắt Mộ Dung Tiểu Ý lại là sỉ nhục cực lớn.

Dung mạo nàng quyến rũ, chưa từng có nam tử nào dám ở trước mặt nàng mà nhắm mắt lại.

... Cho dù tận mắt nhìn mũi kiếm đâm tới cũng thà trơ mắt ra nhìn nàng thì chết mới cam lòng.

Nàng thật muốn móc mắt kẻ này ra.

Có điều tuy nàng tức giận nhưng lại không tàn nhẫn như vậy.

Lần trước nàng giết một tên đại đạo hái hoa, ghê tởm đến tận ba, bốn ngày, sau đó cũng chẳng muốn giết người nữa.

Tuy nàng không tàn nhẫn nhưng nàng lại rất tự tin.

Bởi vì nàng tin chắc mình có bản lĩnh cao như thế.

Lúc này trong linh đường lại xuất hiện hai người, trên mặt người áo xanh có sát khí nhàn nhạt, hẳn cúi người nhìn Liễu Tùy Phong nói:

- Tổng quản, cô ả này để tôi lo liệu.

Liễu Tùy Phong khẽ gật đầu, Mộ Dung Tiểu Ý tức đến mặt phẫn đỏ bừng, cắn răng, đang định xuất thủ, ba người đã phóng ra, nói:

- Chị Tiểu Ý, chúng tôi đến lược trận.

Người nói chính là Mộ Dung Tiểu Kiệt, hẳn với câu “chị Tiểu Ý” này tựa hồ cũng có “Túy ông chi ý”, muốn bước ra làm người hộ hoa, giành lấy sự cảm kích của Mộ Dung Tiểu Ý, nhưng lời còn chưa nói hết đã thấy một mảng đao quang ập thẳng tới trước mặt.

Hắn vội vàng nhảy tránh, ánh đao đuổi sát phía sau. Hắn tránh qua một tầng đao quang, lại thấy vài tầng đao quang, tránh qua vài tầng đao quang, lại thấy ngàn vạn đao quang.

Đây gọi là “Đao ảnh như sơn”, thanh đao của Đao vương chính là “Như Sơn bảo đao.”

Mộ Dung Tiểu Kiệt mất sạch tiên cơ, mắt thấy không qua ba đao sẽ phải bỏ mạng dưới đao Triệu Thu Túc. Mộ Dung Tiểu Diệp, Mộ Dung Tiểu Thiên thủ túc tình thâm, vội vàng xông tới hỗ trợ, chẳng ngờ người còn chưa tới, hai luồng nước đã quấn thẳng tới chỗ hai người.

Hai người vội vàng tránh né, giao đấu, bấy giờ mới biết đó không phải là nước mà là tay áo. Thủy vương hai ống tay áo bay múa, khóa chặt hai người, khiến họ không cách nào tới cứu Mộ Dung Tiểu Kiệt.

Đúng lúc này, chợt nghe “keng” một tiếng, hoa lửa bắn tung, Như Sơn bảo đao của Triệu Thu Túc bị một thanh đại đao khác chặn lại!

Đao này đen tuyền như mực nhưng lại sắc bén vô cùng, Như Sơn bảo đao vừa mới giao phong đã mẻ ra một miếng bằng hạt gạo.

Triệu Thu Túc thu đao lùi lại, quát:

- Đao tốt.

Bộc Dương Bạch cười lạnh, nói:

- Thanh đao này của ta là Vạn đao chi vương đao.

Triệu Thu Túc cũng hừ lạnh:

- Bản thân ta là đao trung chi vương.

Bộc Dương Bạch hét lớn:

- Xem đao!

Kim đao đại mã, ba đao liên hoàn, Triệu Thu Túc đao thế điêu toản, liên tiếp đỡ ba đao, cũng đối ba thanh đao, ba thanh đao đó cũng đều bị chấn mẻ.

Bộ Dương Bạch chém ra ba đao, đang định đối một hơi khí thì một luồng đao khí sắc bén đến cực độ đã ép tới, hắn cố sức tránh né, ngực phải đã bị đối phương chém ra một đường dài nửa thước, máu tươi tuôn ra như suối. Hắn định thần nhìn lại, chỉ thấy trên tay trái Đao vương có một tầng ánh vàng mờ nhạt, giống như đao khí, hắn vô cùng kinh ngạc, kêu lên thất thanh:

- Thủ đao!

Triệu Thu Tức sắc mặt trang nghiêm, gật đầu nói:

- Người có Vạn đao chi vương đao, ta lại là Đao vương chân chính.

Tay áo trái Cúc Tú Sơn như sóng cuộn Trường Giang, tay áo phải như thác nước ào ạt, thủy chung vẫn quán lấy hai cao thủ nhà Mộ Dung. Cùng lúc ấy, một bóng người lóe lên, một thân người thon thả tung ra hai ánh lụa dài, quất thẳng vào mặt Thủy vương.

Cúc Tú Sơn giật mình cả kinh, biết lợi hại, lấy hai ống tay áo trải rộng đẩy ra, lập tức bốn phương tràn ngập bóng áo, như gió nghênh cánh bướm, mây đón chim chuyền, vô cùng đẹp mắt. Đấu được mười bảy, mười tám chiêu, tay áo hai người giao nhau, quán vòng lại một chỗ, cùng vận sức kéo mạnh, công lực hai bên triệt tiêu lẫn nhau, không kéo động được đối phương chút nào.

Nhưng sắc mặt cả hai người đều khê biến.

Trong lòng Cúc Tú Sơn vô kinh ngạc, Mộ Dung Tiểu Ý tuổi vẫn còn trẻ, tu công đã linh hoạt như vậy, hơn nữa còn dùng nhu kinh khéo léo, hóa giải đại lực của mình. Trong lòng Mộ Dung Tiểu Ý cũng thâm chấn kinh, Thủy vương chỉ là một trong Bát đại Thiên vương của Quyền Lực bang mà đã có công lực như thế rồi, không ngờ có thể sử ra lực mạnh vô song như nước chảy, khiến mình không thể kéo động, lại càng không cách nào mượn lực trả lực.

Hai người đang giằng co khó phân thì bên phía Đao vương đã chiếm được tiên cơ, bỗng có bóng người nhoáng lên. Triệu Thu Tức đấu với người đó sáu chiêu, bị chặn đến hổ khẩu tê dại, Cúc Tú Sơn cũng cảm thấy một

luồng lực cực mạnh, đẩy bay tay áo mình và Mộ Dung Tiểu Ý. Hai ống tay áo người đó bay vùn vụt, Cúc Tú Sơn tiếp được năm sáu chiêu liền cảm thấy trời đất xoay tròn, đứng tấn không vững, vội xoay người mười bảy, mười tám vòng tán lực đi, thiếu chút nữa thì trượt chân ngã nhào!

Triệu Thu Tức bấy giờ mới kêu lên kinh hãi:

- Thủ đao!

Hóa ra đối phương dùng chính Thủ đao để phá Thủ đao của hắn. Cúc Tú Sơn bên kia cũng hô lên:

- Thủy tụ!

Đối phương cũng dùng công phu Thủy tụ để phá Thủy tụ của y. Đối phương đó chỉ là một người, định thần nhìn lại chính là đương kim gia chủ Mộ Dung thế gia, Mộ Dung Thế Tình.

Mộ Dung Thế Tình ra tay, dùng tụ tiêu tụ, lấy đao phá đao, chính tuyệt kỹ “lấy đao của người, trả lại cho người” của họ Mộ Dung đệ nhất thế gia Giang Nam, trong chớp mắt đã đánh bại hai Thiên vương của Quyền Lực bang!

Mộ Dung Thế Tình thu tay chấp sau lưng, Thủy vương và Đao vương đưa mắt nhìn nhau, mặt lợt như đất. Mộ Dung Thế Tình thản nhiên nói:

- Các người đừng vội, muốn ngăn cản ta cũng phải xem thử ý tứ Liễu công tử tổng quảng của các người đã.

Triệu Thu Tức cùng Cúc Tú Sơn nhìn lại, chỉ thấy Liễu Tùy Phong nhíu mày, ngón trỏ đặt ngang trên môi, bốn ngón còn lại đỡ dưới cằm, không những không có ý ra tay mà còn không thấy có ý kích động hay tức giận gì cả.

Ánh mắt Triệu Thu Tức bấy giờ mới thật sự co rút lại, run giọng nói:

- Ngài... Ngũ công tử.... ngài....

Cúc Tú Sơn ngập ngừng:

- Liễu tổng quản, bang chủ lúc sinh tiền, đãi ngài không bạc...

Mộ Dung Thế Tình mặt đầy ý cười nhìn Liễu Tùy Phong, ngắt lời:

- Vậy các người có điều không biết rồi. Lúc trước bên cạnh Lý Trầm Chu còn có “Lão Thủy vương” Công Cộng Công, “Lão Nhân vương” Quan Cổ Thư, sau bọn họ một người thoái ẩn giang hồ, một người ở xa ngoài tái ngoại, bọn họ làm sao vậy? Chính là vì chỉ nghe lệnh bang chủ, không nghe lời tổng quản...

Mộ Dung Thế Tình cười khà khà:

- Vậy mà bang chủ các người lại vô cùng tin tưởng tổng quản lão ngô, liền lưu đày một người đi, người còn lại thấy tình thế không ổn cũng thoái ẩn giang hồ, muốn cầu toàn thân... Lúc đó mới đến lượt Cúc lão đệ các hạ, cùng Nam Hải Đặng Ngọc Bình lên nhận chức...

Nụ cười Mộ Dung Thế Tình giống như cá quẫy, tuy mỉa mai nhưng lại khiến người ta dễ sinh hảo cảm. Ông ta tiếp tục nói, dư quang nơi khóe mắt khẽ liếc mũi chân hơi nhích lên của mình.

- Càng hưởng hồ... Ta chỉ muốn ngồi xuống cái ghế đó thôi, đối với di hài bang chủ các người... Thật sự không có chút bất kính nào, các người sao phải khổ mà cạm nghĩ như vậy?

Đao vương Triệu Thu Tức và Thủy vương Cúc Tú Sơn mặt xám như tro tàn, thần sắc suy sụp, Liễu Tuy Phong lấy ngón trỏ khẽ xoa nhân trung, giống như không hề nghe thấy lời Mộ Dung Thế Tình nói chút nào.

Chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Ta không cần chỗ ngồi, ta chỉ cần đâm một đao vào tim người đang nằm trong quan tài kia. Một đao là đủ rồi.

Lúc này lại có mười người tiến vào.

Trong mười người này, chín người bước vào làm đại sảnh to lớn tràn ngập sát khí.

Chín người này bước vào, liền giống như cả một đội quân tiến vào. Hơn nữa còn là một đội quân trấn giữ biên cương, quanh năm chinh chiến, giết người nhiều vô số kể.

Trong chín người này, chỉ có một người không có sát khí.

Người này miệng mang nụ cười, tuổi trẻ nhất, dáng vẻ cũng trẻ nhất.
Người này đi cuối cùng, đến khi hẳn tiến vào trong đại sảnh, Liễu Ngũ
mới khẽ nhú mày.

Người này chẳng có một loại khí gì cả, ngược lại mang theo chút hòa
khí.

Chín người bước vào đều không có ai lên tiếng.

Nhìn dáng vẻ họ hình như đang đợi người.

Chờ một người thực sự có thể thay họ nói chuyện.

Quả nhiên thanh âm ban đầu lại vang lên, vẫn từ ngoài hoa viên truyền
vào:

- Chúng ta mười người tới, mười người đều đến đủ.

Lời vừa nói hết, người đã bước vào trong.

Hoa viên rất rộng, khinh công người này thực sự cao đến mức khó mà
tưởng tượng nổi.

... Càng đáng sợ hơn là, từ lúc Quyển Lực bang có “hoa viên” đến nay,
không phải là chưa từng có ai xâm nhập vào, chỉ là chưa bao giờ có mười
người tiến vào mà cả mười người đều sống sờ sờ bước qua.

Mộ Dung Thế Tình lại cười khà khà, nói:

- Mặc đại hiệp gần trong gang tấc, nói chuyện lại có thể xa tận chân trời,
nội công “Đường xa vạn dặm, bắt đầu từ dưới chân” quả là đã tu luyện tới
cảnh giới tiền nhân hiếm có.

Mặc Dạ Vũ cười lạnh, khóe mắt liếc nhìn vỏ đao đen kịt bên hông, bình
thản đáp:

- Có điều tuyệt kỹ thành danh của ta lại là đao. Đao pháp “Ngàn vạn đầu
người, chém dưới tay ta.”

Mộ Dung Thế Tình dựng ngón cái, cười lớn:

- Hay! Hay! Cá và tay gấu khó mà được cả đôi, ta muốn ghé, ngài muốn
quan tài, chúng ta đều có mục tiêu riêng, cùng đều mong ai cũng có phần,

nước sông không phạm nước giếng, không chặn tài lộ của người khác.

Mặc Dạ Vũ cười lạnh, nắm chặt đao của mình, ánh mắt giống như điện chớp, lạnh lùng tàn độc nhìn Liễu Ngũ, nói:

- Người muốn giúp ta mở quan tài ra, xem xem Lý Trầm Chu chết thật hay là giả chết, hay là để ta một đao chém quan tài thành hai mảnh?

Chợt nghe có người vỗ tay, cười nói:

- Nghe các vị nói ta thấy thật khó xử, nếu như ta ghế ngồi cũng muốn, quan tài cũng muốn, không biết là... Không biết là sẽ có đắc tội chư vị hay không?

Mộ Dung Thế Tình, Mặc Dạ Vũ, Liễu Tùy Phong đều có chút chấn động, nhưng Mộ Dung Thế Tình khôi phục nhanh nhất, ông ta thở dài:

- Xem ra Lý Trầm Chu vừa chết, loại người nào cũng tới cả.

Liễu Ngũ Nghe những lời này, trên mặt bỗng tuôn hai dòng nước mắt.

Có ba người bước vào, một người áo xanh mũ cỏ, một người già nua hết mức, một thanh niên dáng vẻ lười nhác. Người nói chuyện chính là thanh niên, hăn mặc một tấm trường bào màu trắng, trên trường bào đầy vết cáu bẩn.

Mộ Dung Thế Tình nhắm mắt than:

- Đến cả Đường thập lục thiếu cũng tới rồi. Lý Trầm Chu vừa chết, Quyền Lực bang liền thành mối ngon.

Liễu Tùy Phong nghe câu này, đột nhiên siết chặt nắm tay.

Đường Quân Thu cười nhạt:

- Bây giờ ngoại trừ Chu đại thiên vương... Có vẻ những người cần tới đều đã tới rồi.

Mộ Dung Tiểu Ý lạnh lẽo nói:

- Muốn động thủ cũng nên động thủ rồi.

Đường thập lục thiếu bỗng buông một câu:

- Chỉ không biết Lý Trầm Chu chết thật hay là chết giả.

Trong mắt Mặc Dạ Vũ bỗng lóe lên hai luồng sáng lạnh, bàn tay nắm chặt chuôi đao màu đen lại siết mạnh thêm một chút, gân xanh nổi vằn.

Đường thập lức thiếu Đường Tống lại bỏ thêm một câu:

- Nếu như y chưa chết thì sẽ có thể như trước, vừa xuất quyền đã đánh chết hiền đệ Mặc Quyết Tuyệt của Mặc đại hiệp, vậy không phải chúng ta mới là con mồi sao?

Người trên giang hồ điều biết, em ruột Mặc gia Mặc Dạ Vũ, “Nhất khứ vô hoàn” Mặc Quyết Tuyệt chết dưới tay bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu. Khi Đường Tống nói xong câu này, Mặc Dạ Vũ đã bắt đầu cất bước.

Một khi ông ta đã bước đi, không có một sức mạnh nào có thể ngăn cản được quyết tâm của ông ta. Ông ta nắm đao bên hông, tiến lên phía trước, tiến lên phía trước.

Mộ Dung Thế Tình bình thản nói:

- Lý bang chủ, ta chỉ cần ghế ngồi của ngài, ngài không oán được ta... Huynh đệ tốt Liễu Tùy Phong của ngài là người thông minh, hướng hồ, ghế trong thiên hạ vẫn còn nhiều, không chỉ có một chiếc này, hẳn không cần phải tranh với ta... Triệu Sư Dung mê luyện Tiêu Thu Thủy, sẽ không trở về nữa... Lý bang chủ, ngài đã chết rồi, chém thêm một đao thì có làm sao, cũng chẳng làm ảnh hưởng tới toàn cục, thủ hạ của ngài cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên không cần phải xen vào việc của người khác...

Ông ta cố ý nói cho mọi người nghe, mục đích là muốn những người còn lại của Quyền Lực bang đừng có nhúng tay vào.

Lúc này Mặc Dạ Vũ đã tới gần quan tài.

Ba mươi bước.

Ông ta thẳng lưng bước tới.

Chậm, nhưng vững chắc.

Sát khí của chín người kia cùng vụt biến mất.

Sát khí chỉ còn lại trên một mình ông ta.

Hơn nữa còn mạnh hơn gấp mười lần.

Hai mươi bước.

Hơn trăm ngọn nến trắng trước linh đường bị một luồng khí vô hình ép xuống, lưỡi lửa cúi rạp, chớp tắt liên tục.

Mặc Dạ Vũ lại không chút biểu tình.

Ánh nến lập lòe bất định, chiếu lên khuôn mặt đầy vết sẹo của ông ta, giống như trăm ngàn con rết đang ngo nguậy, cắn xé.

Ông ta muốn một đao bổ vỡ quan tài.

Ông ta muốn một đao chém đôi người trong quan tài thành hai mảnh.

Không cần biết người trong quan tài là người sống hay người chết.

Đại sảnh yên lặng tới mức có thể nghe được tiếng một chiếc kim rơi, phảng phất như trong quan tài có tiếng tim đập của một cường thê, mọi người đang nghiêng tai lắng nghe vậy.

Nhưng mọi người đều không nghe thấy tiếng tim đập, ngay cả tiếng hô hấp cũng không có.

Sát khí của Mặc Dạ Vũ đã biến mất.

Sát khí đều tập trung trên tay ông ta.

Cánh tay nổi đầy gân xanh.

Tay ông ta, chính là sức mạnh.

Sức mạnh khổng lồ phá hủy tất cả.

Mười bước.

Khoảng cách chỉ còn lại mười bước.

Mặc Dạ Vũ đi thẳng một đường, phảng phất như vĩnh viễn không quay đầu.

Mọi người chỉ trông thấy bóng lưng ông ta, đều không nhớ ra nổi khuôn mặt ban đầu của ông ta nữa.

Nhớ không ra khuôn mặt ông ta, khuôn mặt trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn sự thật.

Ông ta muốn chém nát người trong quan tài, bởi vì người trong quan tài từng đánh nát mặt em trai ông ta, em trai duy nhất của ông ta.

Lý Trầm Chu không hề giết hẳn, nhưng mặt hẳn đã thành nổi nhục nhã của nhà họ Mặc.

Con cháu họ Mặc chỉ có chết, không có nhục nhã, cũng không thể bị sỉ nhục.

Bóng áo choàng đen to lớn của Mặc Dạ Vũ giữa màn đêm trông giống như một con đại bàng khổng lồ.

Sát khí trên người ông ta đã biến mất.

Trên tay ông ta cũng không có sát khí.

Sát khí của ông ta đã di chuyển vào trong đao.

Ông ta tự tin, một đao này của mình chém xuống có thể phá nát tất cả.

Hơn nữa cho dù đao của ông ta không rút ra, ông ta cũng đã thắng rồi.

Chỉ mình ông ta mới biết, đã thắng ở đâu và tại sao.

Chợt nghe một tiếng hét lớn:

- Đứng lại!

Không thứ gì có thể khiến Mặc Dạ Vũ dừng lại.

Nhưng một tiếng hét đó lại khiến cho vọt dừng chân.

Khi ông ta đứng lại, trong lòng đã khẳng định, cái giá để ông ta dừng lại cái chết của kẻ bảo ông ta đứng lại. Phải giết.

Người quát ông ta dừng lại là Liễu Ngũ.

Liễu Tùy Phong dùng một giọng kích động mà bình thường tuyệt đối không thể thấy được ở hẳn, quát lớn:

- Kẻ nào muốn đụng vào quan tài của bang chủ, phải giết Liễu Tuy Phong ta trước.

... Liễu tổng quản quả nhiên là Liễu tổng quản!

... Liễu Ngũ quả nhiên là huynh đệ của bang chủ!

Mặc Dạ Vũ dừng bước nhưng không quay người. Liễu Ngũ nói dứt lời, ông ta lại bắt đầu tiến lên.

Tay ông ta vẫn đặt trên cán đao bên hông.

Đúng lúc này, bóng xanh nhoáng lên, trước quan tài Lý Trầm Chu đã có thêm một người.

Liễu Tuy Phong

Mặc Dạ Vũ vẫn không dừng lại, từng bước, từng bước tiến tới.

Hơn nữa ông ta còn cười. Ông ta cực kỳ ít cười, cơ hồ đã không còn biết cách cười là như thế nào nữa, nụ cười của ông ta trông cực kỳ khó coi:

- Cũng được. Giết người trước miễn lưu hậu họa.

Năm bước.

Khoảng cách giữa Mặc Dạ Vũ và Liễu Tuy Phong chỉ còn lại năm bước.

Đao vương và Thủy vương trán mồ hôi, hai tay siết chặt.

“Triệu tử tử” còn chưa trở về, chủ lực của họ chỉ còn lại có Liễu Tuy Phong.

... Liễu tổng quản ngài không thể bại!

... Liễu tổng quản ngài không thể chết!

Bốn bước.

Đường thập lục thiếu bật cười. Chuyện của Quyền Lực bang và họ Mặc đương nhiên không liên quan tới họ Đường hẳn.

Mộ Dung Thế Tình cũng nheo mắt cười. Mộ Dung thế gia đương nhiên cũng không cần phải tranh vũng nước đục này... Bản thân ông ta tựa như cũng biết khi mình nheo mắt mỉm cười trông rất giảo hoạt, rất ưa nhìn. Chỉ có loại nam tử thành niên như ông ta mới có loại ưa nhìn trí tuệ như vậy.

Ba bước.

Ba bước là một khoảng cách đưa tay chạm tới được.

Càng hướng hồ còn có đao.

Liễu Tuy Phong lại không có đao.

Nhưng Liễu Tuy Phong là một người rất tuyệt. Người trong võ lâm đều biết hãn “tuyệt”. Hãn ra tay có “Tam tuyệt”, nhưng Tam tuyệt này dù là đại ca kết nghĩa Lý Trầm Chu của hãn cũng không nắm bắt được. Thậm chí Lý Trầm Chu đã từng đùa rằng: Nguyên dùng một nửa giang sơn đổi lấy ba đòn tuyệt sát của hãn, nhưng cũng không đổi được.

Rút đao.

Mặc Dạ Vũ cuối cùng cũng rút đao.

Một thanh đao quán chú tính mệnh cả đời, huyết khí toàn thân, tự nhiên là không hề tầm thường.

Nhưng đao của Mặc Dạ Vũ lại không có đao.

Chỉ có chuôi đao.

Cùng lúc đó, ánh đao lóe lên.

Người hòa khí kia đã ra tay.

Hãn nhảy tới sau lưng Liễu Tuy Phong, trong lúc Liễu Ngũ đang tập trung toàn bộ tinh thần đối phó với Mặc Dạ Vũ, đột ngột xuất thủ!

Sức một đao này đủ động quý thần, kinh thiên địa!

Nói chi đến ra tay trong tình hình như hiện tại.

... Một đao này tự nhiên là nhất kích tất sát.

Một đòn tất sát.

Nhưng Liễu Tuy Phong đã sớm chờ hãn rồi.

Khi hãn ra tay, Liễu Ngũ vụt quay người, toàn lực xuất thủ.

Một cánh tay bay lên không trung.

Ngón tay thon dài mà mạnh mẽ, thanh tú nhưng lộ khớp xương.

Máu tươi.

Tay trái Liễu Ngũ đã biến mất.

Sắc mặt hần trắng bệch như đao.

Người hòa khí thì đã ngã xuống.

Trước trán vỡ làm bốn năm mảnh.

Nhưng hần không lập tức bỏ mạng.

Tu vi nội công “Đường xa vạn dặm, bắt đầu từ dưới chân” của hần còn cao hơn “Ngàn vạn đầu người, chém dưới tay ta”, cho nên có thể tạm thời bảo hộ tâm mạch không chết, hần giãy giụa hỏi:

- Người... Làm sao biết.... Ta... Ta chính là... Mặc Dạ Vũ?

Liễu Tùy Phong răng nghiến chặt, đáp:

- Bởi vì người chính là Mặc Dạ Vũ.

... Đáp án này không nghi ngờ gì chính là câu trả lời thuyết phục nhất.

Bởi vì Mặc Dạ Vũ chính là Mặc Dạ Vũ, không ai có thể giả trang được. Hần cùng chín tử đệ binh vừa tiến vào trong sảnh, Liễu Ngũ đã chú ý tới hần rồi. Liễu Tùy Phong trời sinh là một kẻ như vậy, một kẻ có bản năng mãnh cảm như dã thú. Bảy đại ca thủ lập bang của Quyền Lực bang chỉ còn lại Lý Trầm Chu và hần, có lẽ chính là vì dựa vào loại bản năng này.

Người này mới là Mặc Dạ Vũ. Người cầm chuôi đao kia là đại đệ tử Mặc Tối của hần.

... Tuổi tác đệ tử của hần còn lớn hơn hần.

Người trong giang hồ chỉ biết, sau khi Mặc Thúy Sơn chết, Mặc Dạ Vũ lên làm “Cự tử”, chẳng ai biết Mặc Dạ Vũ bao nhiêu tuổi, hần đã làm lãnh tụ được mười năm rồi... Kỳ thực, Mặc Dạ Vũ mười sáu tuổi đã làm Cự tử của họ Mặc, hơn nữa địa vị, danh tiếng, uy vọng đều thâm căn cố đế không ai có thể lay động nổi.

Mặc Quyết Tuyệt bị Lý Trầm Chu đánh nát mặt là anh trai Mặc Dạ Vũ chứ không phải em trai. Nhưng Mặc Quyết Tuyệt lại gọi Mặc Dạ Vũ là “ca

ca”, không có ai dám gọi Mặc Dạ Vũ là “đệ đệ”. Ngay cả cha mẹ hắn cũng không dám gọi hắn là “con trai.”

... Người như vậy, cuối cùng lại chết dưới tay Liễu Tỳ Phong.

Liễu Tỳ Phong ra tay, sử dụng một trong ba đòn sát thủ của hắn.

Ngày trước trên đường Hoán Hoa, hắn sử dụng một đòn sát thủ khác để giết Hòa Thượng đại sư.

Hắn vẫn còn một tuyệt chiêu nữa chưa sử dụng.

Mặc Dạ Vũ chết rồi, Mặc Tối lại lập tức ra tay.

Ánh mắt ông ta đỏ ngầu, ra tay cũng dốc hết toàn lực.

Chín tên đệ tử khác cũng điên cuồng tấn công.

Những người này lấy một đấu một, Liễu Ngũ giơ tay nhắc chân là có thể dồn vào chỗ chết. Nhưng Liễu Ngũ đã bị thương, hơn nữa những người này đều đã không cần mạng.

... Tử sĩ họ Mặc, nổi tiếng thế gian.

Triệu Thu Tức cùng Cúc Tú Sơn cũng xông lên nghênh đỡ, bọn họ cũng giết đỏ cả mắt.

Công tử xả thân bảo vệ linh cữu Lý bang chủ, bọn họ cũng có thể xả thân liều mạng vì hắn.

Trong giang hồ vốn đã có đạo nghĩa, vì bằng hữu sườn cảm hai đao cũng không chối từ.

Mộ Dung Thế Tình thảm thở dài một tiếng, giống như cảm thấy thương tiếc.

Nhưng cùng lúc ông ta phát ra tiếng thở dài, thân hình ông ta bỗng vụt phóng lên.

Ông ta nói muốn chiếc ghế, nhưng lại lao về phía quan tài.

Liễu Ngũ không bảo vệ chiếc ghế kia, mà đi bảo vệ quan tài... Hiển nhiên quan tài còn quan trọng hơn ghế.

.... Mà Mộ Dung Thế Tình lại không nghĩ Liễu Ngũ là muốn bảo vệ di hài Lý Trầm Chu. Ông ta là một con cáo già, ông ta rất tự tin, chỉ liếc mắt là có thể thấy đuôi con cáo con lòi ra.

Mộ Dung Thế Tình từ năm mười bảy tuổi đã nắm chắc đại quyền trong Mộ Dung thế gia, với tài hoa tuyệt thế kinh người, bác học duệ trí đáng kiêu ngạo của ông ta, một đời nhìn thấu thế tình, trông xa vạn dặm, liệu địch như thần, rất ít khi phán đoán sai lầm.

Ông ta có thể nói là một trong năm người phạm ít sai lầm nhất trong võ lâm.

Ông ta lao tới gần quan tài, một chưởng đánh văng nắp quan.

Liễu Tuy Phong liếc thấy, toàn lực xông tới.

Vì thế hắn không tránh được một trảo của Mặc Tối.

Một trảo đó khiến khoe mắt, bờ môi, lỗ mũi, trán, dưới cằm hắn xuất hiện vài lỗ máu sâu, một trảo đó đã hủy đi dung nhan thanh tú anh tuấn của hắn.

Mộ Dung Thế Tình một chưởng đánh bay nắp quan tài, lập tức ngăn ra.

Lý Trầm Chu ở trong quan tài.

Lý Trầm Chu không hề đứng dậy.

Lý Trầm Chu thật sự đã chết.

Ông ta giết người vô số, lại càng nhìn người vô kể, liếc mắt một cái là có thể nhận ra, người đã thật sự chết hay chưa.

... Xem ra Lý Trầm Chu thật sự đã chết rồi.

Nhưng không cần biết là đã thật sự chết hay chưa, ông ta cũng đều phải bồi thêm một chưởng, đảm bảo chắc chắn.

Lúc này, Liễu Tuy Phong đã tới nơi.

Liễu Tuy Phong toàn lực tấn công vào lưng ông ta.

Mộ Dung Thế Tình dù có khinh địch đến đâu cũng không đến mức dám coi thường đại địch cỡ như Liễu Tuy Phong.

Càng hưởng hồ Liễu Ngũ giống như không cần mạng nữa, ai dám đụng vào di thể Lý Trầm Chu, hẳn đều giống như không cần mạng nữa.

Mộ Dung Thế Tình chỉ có thể quay người toàn lực đối địch.

Đúng lúc đó, năm đạo lưu tinh bắn thẳng vào thi thể Lý Trầm Chu!
Đường thập lục thiếu Đường Tống bấy giờ cuối cùng cũng đã ra tay!

Ám khí của Đường Tống gọi là “Tống chung.”

Ám khí của hãn phóng ra, kẻ địch chỉ có thể tống chung (đưa tiền lần cuối trước khi chết)

Ám khí của hãn một khi xuất thủ, ngay cả Liễu Tỳ Phong cũng chưa chắc đã tránh được, đừng nói chi đến ám khí của hãn không phải bắn vào Liễu Tỳ Phong mà là Lý Trầm Chu.

Hơn nữa Lý Trầm Chu đã là người chết.

Nhưng Liễu Tỳ Phong phóng lên.

Một chương Mộ Dung Thế Tình đánh vào chân hãn, rắc rắc, xương chân hãn gãy ra mấy đoạn, người hãn lại lao tới bên quan tài, phủ lên người Lý Trầm Chu. Phập phập phập phập phập, năm mũi Tống chung đều bắn trúng lưng hãn.

Thân mình Liễu Ngũ co rút lại.

Đến lúc này dù là kẻ mù cũng biết thứ Liễu Ngũ bảo vệ là thi thể Lý Trầm Chu chứ không phải trong quan tài có bí bảo gì, mà Lý Trầm Chu trong quan tài quả thật là người chết, nếu không hẳn tuyệt đối không thể không ra tay.

Mộ Dung Thế Tình và Đường Tống tuy phán đoán sai lầm nhưng Liễu Ngũ cũng đã thành phế nhân, cho dù không chết thì cũng đã là một người “vô dụng” rồi.

Kẻ đáng sợ ngược lại là bọn họ với đối phương.

... Mộ Dung Thế Tình và Đường Tống.

Mộ Dung Thế Tình là nhân vật tinh minh mức nào, ông ta lập tức nói:

- Ta nghĩ hai nhà chúng ta không nên đấu đá, trước tiên giải quyết mọi chuyện xong xuôi rồi chúng ta phân chia sau, mọi người đều có phần.

- Được.

Đường Tống càng là một thanh niên thông minh.

- Người khác hy vọng hai nhà chúng ta bây giờ đánh nhau, chúng ta lại không tranh giành nữa.

Mỗ Dung Thế Tình cười lớn. Gừng càng già càng cay, cáo càng già càng gian xảo, giải quyết Quyền Lực bang và Mặc gia xong, sẽ quay lại từ từ thu thập người. Trong lòng ông ta nghĩ vậy, tung người phóng lên, lao về phía chiếc ghế trống, cười nói:

- Như vậy cả hai nhà đều tốt...

Chữ “tốt” vừa nói ra miệng, ông ta bỗng cảm thấy sau lưng có một đợt gió mạnh ập tới.

... Tiếng ám khí phá không!

... Tiếng phá không còn đáng sợ, còn sắc bén, còn mau chóng hơn mọi ám khí!

Ông ta vụt ép mình dừng lại, nhào xuống, lăn tròn một vòng. Ông ta vốn lấy thân phận tiên bối, khí độ ung dung, chưa bao giờ từng chật vật như vậy!

... Nhưng vì tính mạng, có chật vật hơn cũng chẳng để ý nhiều.

“Vút vút vút” ba tiếng, hai đạo ám khí bay vọt qua đầu ông ta, xẹt một tiếng, cắt phá y phục, suýt soát đánh trúng ông ta.

Ông ta giật tím mặt, vọt người nhảy lên.

... Ông ta quyết không thể để tên nhóc xảo quyệt này có cơ hội ra tay lần thứ hai.

Nhưng cùng lúc ông ta nhảy lên, có ba người liền ngã xuống.

... Người nhà ông ta.

Mộ Dung Tiểu Kiệt, Mộ Dung Tiểu Thiên chết dưới tay Đường Thổ Thổ, Bộ Dương Bạch chết dưới tay Đường Quân Thu.

Mộ Dung Tiểu Diệp và Mộ Dung Tiểu Ý còn chưa chết, có lẽ chẳng qua là vì Đường Quân Thu “quá là háo sắc” mà thôi.

Mộ Dung Thế Tình vốn đang nổi giận bùng bùng, ôm hận ra tay, nhưng hiện tại ông ta ngay cả giận dữ cũng không dám giận nữa.

... Bởi vì ông phát hiện gã thanh niên này còn giống hồ ly hơn cả mình.

... Hơn nữa gã thanh niên này còn đang chờ ông ta phần nộ.

... Đối mặt với một kẻ như vậy, kết quả của giận giữ chính là: Tự chuốc lấy diệt vong.

... Càng huống hồ ông ta hiện tại không có vốn để mà nổi giận, ông ta hiện tại chỉ còn lại một người con gái.

... Ông ta trung niên góa vợ, tuổi già mất con, không muốn chết rồi tuyệt hậu.

Ông ta mỉm cười, tuy rằng miễn cưỡng nhưng vẫn phải cười, ngoài ra còn vỗ tay:

- Người rất lợi hại, ta thật bội phục.

- Đường môn Tam tuyệt, nghe nói ngoài Đường Phì là do Đường Mộ Mộ dạy dỗ, Đường Tuyệt và thế huynh đều do Đường lão thái thái tự tay huấn luyện, quả nhiên là tướng môn hổ tử.

- Đáng tiếc, nhà Mộ Dung không có bậc nhân tài như người.

Ông ta vừa nói vừa thở dài, giống như rất tiếc nuối.

... Chỉ có bản thân ông ta biết, thở dài của ông ta cũng giống như mỉm cười, đều là vũ khí.

... Vũ khí giết người.

... Ông ta kéo dài thời gian, khiến kẻ địch lơ là phòng bị, khiến đối phương phán đoán sai lầm, đó chính là lợi ích của hai chiêu này.

... Vũ khí trí mạng, thông thường không phải binh khí, mà là thái độ, ngôn ngữ, hoặc là những vũ khí càng không giống vũ khí khác.

Mộ Dung Thế Tình đương nhiên là rất hiểu đạo lý này.

Đáng tiếc ông ta không biết Đường Tống càng hiểu đạo lý này hơn.

Đường Tống mim cười đáp:

- Ta không lợi hại, Tuyệt đại thiếu mới thực sự là lợi hại.

Mộ Dung Thế Tình cố ra vẻ kinh ngạc, hỏi:

- Tuyệt đại thiếu chính là Đường Tuyệt?

Đường Tống lười nhác đáp:

- Tuyệt đại thiếu chỉ có một người, cũng như Đường thập lục cũng chỉ có một người.

Mộ Dung Thế Tình khó tin hỏi:

- Đường gia còn có người trẻ tuổi mạnh hơn người sao? Đó thật sự là chuyện không có khả năng!

Đường Tống cười nhạt:

- Huynh ấy đương nhiên là mạnh hơn ta, ít nhất là tới tận bây giờ, ta còn không biết Đường đại thiếu Tuyệt ca đang ở đâu.

Mộ Dung Thế Tình thở dài:

- Kỳ thực có Đường Tống thế huynh xuất mã, Đường đại thiếu có tới hay không đều không quan trọng nữa.

Đường Tống lại cười. Hắn phe phẩy quạt, nụ cười không hề có chút địch ý nào, nhưng lời hắn nói lại sắc bén như mũi kim đâm sâu vào lòng đối phương:

- Lúc này mà ông còn nói với ta nhiều chuyện như vậy? Có phải là đang tìm cơ hội để giết ta không?

Mộ Dung Thế Tình không hề tức giận, ông thở dài đáp:

- Nói thật là, ta từ đầu đến cuối vẫn luôn tìm cơ hội, đáng tiếc là không tìm được.

Đường Tống nheo mắt cười:

- Ông nói câu vừa rồi là muốn mượn lời khen ngợi ta, khiến ta có chút lâng lâng rồi mới một đòn giết đi, có phải không?

Mộ Dung Thế Tình vốn đang chuẩn bị ra tay, nghe thấy câu này ông ta mới bỏ đi suy nghĩ đó, chỉ có thể lại thở dài một tiếng. Nhân sinh đối với ông ta mà nói, nếu không phải cười thì tức là thở dài.

Đường Tống khe khẽ phẩy quạt, nói:

- Đường Tống ta không phải loại dễ dàng cho người ta chờ cơ hội như thế. “Lấy đạo của người, trả lại cho người” của ông có phải là không nắm chắc, không dám ra tay.

Mộ Dung Thế Tình bắt đầu từ lúc giao phong với thanh niên này, bị khống chế mọi hướng, bước nào cũng rơi xuống hạ phong, trong lòng phần hận đến cực điểm, quyết ý cho dù thế nào cũng phải xoay chuyển lại cục thế. Ông đáp:

- Không phải không dám, mà là không nắm chắc tuyệt đối. Một khi ra tay, nhất kích tất sát.

- Đúng rồi!

Đường Tống gấp quạt lại, khẽ vỗ tay một cái, nói:

- Ông có thể học phóng ám khí, lời ông nói vừa rồi chính là đạo lý cơ bản để phát xạ ám khí.

Sắc mặt hẩn vụt trầm xuống, nói tiếp:

- Kỳ thực ông một mực kéo dài thời gian, muốn tìm ra sơ hở của ta, kế sách này vừa khéo trúng kế của ta.

Mộ Dung Thế Tình ngẩn ra, không hiểu Đường Tống nói vậy là có ý gì.

Đường Tống nói:

- Ý ta muốn nói là, sau lưng ông có phải là thấy có hơi tê ngứa không?

Mộ Dung Thế Tình cơ hồ nhảy dựng lên, sắc mặt vụt biến. Ông ta không thể khống chế nụ cười, cũng không kịp thở dài, bởi vì sau lưng ông

ta thật sự có chút tê ngứa. Đường Tống cười nói:

- Nội công ông tinh thuần, đối là người khác thì đã sớm ngã xuống rồi, nhưng qua thời gian dài như vậy, ông cho dù không chết cũng rất khó có sức mà động thủ lần nữa...

Đường Tống nói đến đây, dẫn giọng:

- Ta là Đường Tống. Ám khí của Đường Tống chỉ cần cắt rách y phục ông là có thể độc chết ông!

Đường Tống càng nhấn từng tiếng một:

- Ông bắt đầu ở vào hạ phong, là đến từ sự kiêu ngạo của ông. Bây giờ chuốc lấy cái chết là vì ông tự nghĩ mình là cáo già, không chuyện gì giấu nổi mắt ông.

Đường Tống vụt phát ra một tràng cười ngông cuồng cực điểm:

- Ông nghĩ mình là người thông minh, nhưng lại không biết trong thiên hạ người thông minh thật không ít!

Hắn nói dứt lời, ám khí lại phóng ra.

Đường Tống không bao giờ cho người ta cơ hội.

Mộ Dung Thế Tình chỉ có thể chết đi.

Mộ Dung Tiểu Ý và Mộ Dung Tiểu Diệp kêu thảm, vội phóng lên trước, Đường Thổ Thổ liền muốn hạ trọng thủ, Đường Quân Thu ngăn lại, ông ta dễ dàng chặn đứng hai người.

Đúng lúc này, sau lưng ông ta vang lên ít nhất là mười tiếng “bụp bụp.” Ông ta cũng là danh gia ám khí, đương nhiên là biết mình đã trúng mười mũi cương châm dài cả thước.

Nhưng ông ta lại không cảm thấy thống khổ, chỉ thấy hơi tê một chút, hơi ngứa một chút.

Nhưng đó lại càng khiến Đường Quân Thu sợ hãi, ông ta gào lên khàn giọng:

- Người... Người... Ta là thúc phụ của người...

Người phóng ám khí là Đường Tống, hần mỉm cười nói:

- Đến lúc tất yếu, ta không ngại giết cha.

Đường Quân Thu run rẩy hỏi:

- Người tại sao... Tại sao lại muốn giết... Ta?

Đường Tống phe phẩy quạt, nheo mắt đáp:

- Lão thái thái nói, nếu ông háo sắc thì không cần để ý lắm, nếu như làm cản trở việc công thì không quản chuyện lớn hay nhỏ, ngày sau tất thành mầm họa, phạm những chuyện bất lợi với Đường môn đều phải triệt để trừ hậu họa.

Sắc mặt Đường Tống vụt lạnh:

- Vừa rồi ông nói giết hai con nha đầu kia nhưng lại không làm, cho nên ta giết ông trước, sau giết Liễu Ngũ rồi giết hai con nha đầu kia!

Gặp phải người như Đường Tống, ngay cả Đường Quân Thu cũng chỉ có thể chết thôi.

Trước khi chết ông ta còn gào lên sợ hãi:

- Tú a ca sẽ tới... Người không có quyền xử tử ta... Hần lập tức sẽ tới, mau cho ta thuốc giải... Ta sẽ nói với hần.... Mau cho ta thuốc giải...

Trong Đường môn “Tú a ca” Đường Quân Thương phụ trách giết người, Đường Quân Thu thân là lão tam cũng không biết hần ta là ai, chỉ biết “Tú a ca” này trẻ hơn mình rất nhiều.

Đường Tống bật cười. Hần đương nhiên sẽ không cho thuốc giải, mặc dù hần cũng chưa từng gặp qua vị “Tứ thúc” này. Đường môn Tứ đương gia Đường Quân Thương và Ngũ đương gia Đường Đăng Chi trước nay vẫn luôn là hai người thần bí nhất trong Đường môn. Đối với chuyện này, hần rất hài lòng. Hần vừa tới đây đã dễ dàng thanh lý môn hộ, giết Đường Quân Thu, khiến địa vị cha hần trong Đường môn ngày sau sẽ được đề cao rất nhiều. Ngoài ra còn làm trọng thương Liễu Ngũ, hiện tại hần muốn giết Liễu Tùy Phong thật là chuyện giơ tay nhắc chân. Còn khó hơn là giết được Mộ Dung Thế Tình, lão cáo già này quả thực là tinh ranh như quỷ.

Mặc Dạ Vũ cũng đã chết dưới tay Liễu tùy Phong, ba thế gia “Mộ Dung, Mặc, Đường” còn lại trong võ lâm giờ còn mình Đường môn đất Thục, càng đáng quý hơn là ngay cả đại quyền của Quyền Lực bang cũng chỉ vươn tay ra là lấy được.

Đó là những chuyện xảy ra vền vện trong một buổi chiều tại linh đường Quyền Lực bang.

Thực là chuyện đáng vui mừng.

Hắn quyết định giết Liễu Ngũ trước.

Liễu Tùy Phòng tuy đã gần chết nhưng hẳn lại có tiềm lực.

Mộ Dung Tiểu Ý và Mộ Dung Tiểu Diệp tuy chưa bị thương nhưng lại không có tiềm lực.

Đường Tống xưa nay luôn phân biệt rõ ràng: Kẻ nào nên giết trước, kẻ nào nên giết sau.

.... Có lẽ chính vì như thế mà loại người như hắn mới có thể sống tới bây giờ.

Hắn đang muốn xuống tay, Triệu Thu Tức và Cúc Tú Sơn đang khổ chiến liều mạng giết ra khỏi vòng vây, chỉ quan tâm tới bảo vệ chủ nên trên người nhiều chỗ bị thương.

Trên người họ nếu có mười vết thương thì tất có năm chỗ là do Mặc Tối chém, chín người khác chỉ chiếm năm vết thương còn lại.

Mặc Tối là đại đệ tử đặc ý của Mặc Dạ Vũ, võ công cao nhất.

Triệu Thu Tức vung đao xông tới, quát lớn:

- Ngũ công tử, bang chủ là anh hùng, ngài là hảo hán, chúng tôi nguyện làm một tử sĩ...

Cúc Tú Sơn ồng tay áo huy vũ, quát tới, bồi thêm một cao:

- Không chỉ một người.,,

Bên kia Mộ Dung Tiểu Ý và Mộ Dung Tiểu Diệp cũng xông tới sau lưng Đường Tống, thù giết cha không đội trời chung, những thứ khác đều

có thể bỏ sang một bên.

Đường Tống bật cười:

- Các vị đều là hiền đồ hiếu nữ, đều là hảo hán, chỉ để cho tên tiểu nhân ta đắc chí, ha ha ha. Các vị là anh hùng trong trời đất tịch mịch này, ta là lại là tiểu nhân mở mày mở mặt, các vị làm gì được ta! Ha ha ha... Hôm nay đồng loạt tiễn đưa cho đám hào kiệt tịch mịch các vị thôi!

Hắn chuẩn bị ra tay.

Những người xông tới bao gồm Đào vương, Thủy vương, Mộ Dung Tiểu Ý, Mộ Dung Tiểu Diệp, thậm chí cộng thêm cả Liễu Tuy Phong sắp chết nữa hắn cũng không sợ.

Hắn rất tin tưởng ám khí của mình.

Hắn thậm chí còn ngẫm biết, nếu luận định lực, trầm tĩnh, hắn có thể không bằng Tuyệt lão đại, nhưng luận thành tựu trong ám khí, Đường Tuyệt lão đạo cũng chưa chắc đã bằng hắn.

Một chiếc quạt đàn hương nhẹ tênh có giấu mười một đạo ám khí tuyệt môn tàn độc, trong đó có tám loại còn trên giang hồ chưa ai từng thấy, chưa ai nghe tên, chỉ cần ấn một cơ quan trên cán quạt đàn hương này này là có thể phóng ta toàn bộ. Bố trí như vậy, Đường Tuyệt có thể bằng được hắn sao?

Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một giọng nói chưa từng nghe thấy:

- Anh hùng không tịch mịch! Ngũ đệ, đệ sẽ không chết.

Hắn quay đầu nhìn lại, liền thấy giữa không trung có một nắm quyền hắn chưa từng trông thấy đang phóng đến.

Bộ bốn: Tráng sĩ bi ca.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Ngày mười một tháng mười, một trong Đường môn Tam tuyệt, Đường
Tống chết.

Nơi chết: Linh đường Quyền Lực bang.

Nguyên nhân chết: Xương mặt vỡ nát, trúng quyền mà chết.

Chết bởi: dưới tay bang chủ Quyền Lực bang Lý Trầm Chu.

Ba ngày sau, Đường môn đất Thục, Đường lão thái thái nhận được tin
báo này.

Lý Trầm Chu vừa xuất hiện liền đánh nát đầu Đường Tống.

Lý Trầm Chu ra tay cũng giống như cách y làm việc, một khi đã quyết
định thì vĩnh viễn không thay đổi, một khi đã hành động thì ổn thỏa, nắm
chắc phần thắng.

Y vừa xuất hiện, Đường Tống liền ngã xuống, y chạy tới chỗ Liễu Ngũ.

Liễu Ngũ vì di hài của y mà hi sinh một cánh tay, lại lấy thân bị thương
ra ngăn cản ám khí của Đường Tống.

... Tất cả đều vì Liễu Ngũ không biết y vẫn chưa chết! Lý Trầm Chu
xông tới, đỡ lấy Liễu Ngũ, đúng lúc đó, một chuyện Lý Trầm Chu tuyệt đối
không tưởng tượng nổi xảy ra!

“Ầm” một tiếng, quan tài vỡ vụn.

Một người từ trong quan tài phóng vọt lên, vung tay, bắn ra một đạo hắc
quang vào tử huyệt mi tâm Lý Trầm Chu.

Cho dù lúc này người ám toàn Lý Trầm Chu là Liễu Tùy Phong, Lý
Trầm Chu cũng không đến mức hoàn toàn không có phòng bị.

Mà chính vì y vẫn đang âm thầm phòng bị - trong lúc tình cảm đang cực kỳ xúc động, vẫn phải dùng lý trí cân nhắc xem Liễu Ngũ có phải là đang dùng “khổ nhục kế” hay không – đó là điều bi ai của người làm lãnh tụ, cũng là cái bất đắc dĩ của người thân trong giang hồ, cho nên y ngược lại càng không thể phòng bị được những chuyện khác.

Càng huống hồ, Lý Trầm Chu dù có cơ trí hơn nữa cũng không thể tưởng tượng được, “Lý Trầm Chu” trong quan tài lại ám sát y!

Y thậm chí không ngờ được rằng “Lý Trầm Chu” ngu ngốc kia vẫn còn chưa chết!

... Không những chưa chết mà còn cực kỳ nhẫn nại, đến tận lúc này mới ra tay toàn lực!

... Tuyệt như vậy! Là Đường Tuyệt! Kẻ này nhất định chính là Đường Tuyệt!

Đáng tiếc, lúc này Lý Trầm Chu biết thì đã quá muộn.

Đường Tuyệt là người!

Một người thông minh tuyệt đỉnh!

Nhưng cho dù là một người thông minh tuyệt đỉnh thì cũng chỉ là người.

Người vốn không phải thần!

Người có sai lầm!

Lý Trầm Chu là một người tài hoa tuyệt thế, tính sai một bước, bị Đường Tuyệt thừa cơ, nhưng Đường Tuyệt cũng không thể ngờ được một chuyện!

... Liễu Ngũ!

Ám khí Đường môn sắc bén bá đạo, ám khí Đường Tống càng xưng tuyệt giang hồ. Đường Tuyệt cũng rất hiểu chính mình. Đường Tống so với mình thì hơi non nớt một chút, nhưng đó không phải chỉ thành tựu ám khí mà là chỉ kinh nghiệm giang hồ.

Cho nên Đường Tuyệt tin tưởng “tuyệt đối” với ám khí của Đường Tống.

... Trong Đường môn, Tổng chung của Đường Tống vẫn luôn là ám khí còn lợi hại hơn cả Đường hoa.

Cho nên Liễu Ngũ dù chưa chết thì cũng chắc chắn không thể bò dậy nổi.

Nhưng trong chớp mắt, Liễu Ngũ chẳng những bật dậy như điện giật mà còn vung tay, cánh tay duy nhất còn lại của hắn, phóng ra một viên lôi cầu!

Lôi cầu này chính là thứ hắn đánh vỡ trán Mặc Dạ Vũ!

“Lôi cầu” kịp thời đánh trúng “hắc quang” mà Đường Tuyệt bắn ra!

Hai vật phát ra một tiếng nổ nho nhỏ, cùng lúc ấy, Đường Tuyệt vụt quay người. “Muốn diệt Quyền Lực bang, trước phải giết Lý Trầm Chu”, “Muốn trừ Lý Trầm Chu, trước phải giết Liễu Tỳ Phong”, câu truyền ngôn đó của giang hồ, hắn lần đầu tiên lĩnh hội được toàn bộ.

Khoảnh khắc hắn quay người, ám khí đều phóng ra hết.

Nhưng hắn không nên quay người.

Không có ai dám quay lưng lại với Lý Trầm Chu.

Nếu Lý Trầm Chu không được Liễu Ngũ kịp thời ngăn đỡ thì rất có thể đã chết dưới “hắc quang”, nhưng “hắc quang” vừa tắt, phản công của Lý Trầm Chu còn đáng sợ hơn “hắc quang” ba lần!

Đường Tuyệt chợt cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn ập tới sau lưng, “chát” một tiếng, lục phủ ngũ tạng đều theo va chạm mà rời khỏi vị trí. Hơn thế nữa, ám khí mà hắn phóng ra đều mất chính xác, không ngờ lại đều bắn ngược về thân người hắn, Đường Tuyệt kêu lên thất thanh:

- Quyền đầu!

... Quyền đầu của Lý Trầm Chu!

... Không nghi ngờ gì, quyền đầu của Lý Trầm Chu chính là hai năm quyền nổi tiếng nhất trên giang hồ, trong võ lâm.

Quyền đầu này có thể đánh ra lực đạo đại hủy diệt như vậy, có thể nói là cũng không có gì đáng ngạc nhiên, điều đáng sợ là nó cũng có thể phát ra

kình đạo xảo diệu đến thế, khiến cho tất cả ám khí của Đường Tuyết tuy đã đánh ra nhưng lại bắn ngược trở về người hãn!

Chiêu này tối tuyệt!

Còn tuyệt hơn cả Đường Tuyết.

Ám khí của hãn vốn tuyệt từng nào thì tình cảnh của hãn lúc này lại tuyệt từng ấy!

Khi ám khí một người tự mình tỉ mỉ nghiên cứu, toàn bộ bắn ngược về bản thân mình, cảm thụ đó thật sự không thể chịu đựng được.

Đường Tuyết hiện tại chính là như vậy.

Ám khí của hãn chắc chắn phải chết, nhưng lại không thể lập tức chết... chỉ là mất đi tất cả mọi thứ: Sức phản kích, ý chí, sức chịu đựng, sức kiên trì, thậm chí cả việc đứng thẳng, khả năng khống chế đá ia, nước mắt cũng không còn nữa.

Ngày mười một tháng mười, một trong Đường môn Tam tuyệt, Đường Tuyết chết.

Nơi chết: Như trên.

Nguyên nhân chết: Xương sống vỡ vụn, trúng ba trăm sáu mươi một ám khí của chính mình, tổng cộng bốn mươi một loại

Chết bởi: Lý Trầm Chu, Liễu Tuy Phong.

Bốn ngày sau, Đường môn trong Xuyên, Đường lão thái thái nhận được báo cáo như trên.

Liễu Ngũ nhìn thấy Lý Trầm Chu, yên lặng nhìn, không biết từ lúc nào nước mắt đã chảy đầy mặt.

Hãn quỳ xuống, máu tươi trên tay cụt nhỏ từng giọt xuống đất, chớp mắt đã thành một vũng lớn, vô cùng thảm khốc, hãn khóc nói:

- Lão đại, huynh trở về rồi, đệ lại có thể đi theo huynh rồi.

Lý Trầm Chu cũng quỳ xuống, y cung kính chân thành nói:

- Lão ngũ, ta vẫn luôn trách lầm đệ, tưởng đệ là Đường Tuyết cho nên giả chết lừa đệ.

Liễu Tùy Phong cúi đầu đáp:

- Là bản thân đệ không tốt, làm việc tất có điều gì xúc phạm đến lão đại... Bản thân đệ tuy quý kế đa đoan nhưng với bang chủ xưa nay không bao giờ dám lừa dối...

Lý Trầm Chu vươn tay đặt lên vai hẳn:

- Ôi. Ai nói anh hùng không rơi lệ, tráng sĩ không bi ca? Hôm nay đệ vì ta mà mất đi một cánh tay, khiến ta cả đời cũng khó yên!

Liễu Ngũ rơi lệ nói:

- Lão đại xin đừng nói như vậy.

Lý Trầm Chu nói:

- Đệ đứng lên trước.

Liễu Ngũ đáp:

- Mời lão đại đứng lên trước, tại hạ mới dám đứng dậy.

Lý Trầm Chu mỉm cười, nói:

- Được.

Đờ Liễu Tùy Phong cùng đứng dậy.

Lúc này đại cục đã ổn định, Tống Minh Châu cùng Cao Tự Lan cũng đã tới, hai người kiểm chế Mộ Dung Tiểu Ý và Mộ Dung Tiểu Diệp, người nhà họ Mặc tuy biết rõ không ổn nhưng vẫn đỏ mắt khổ chiến

Lý Trầm Chu sở dĩ tới muộn là vì ở bên bờ Mạc Sầu Hồ, giả làm bù nhìn rơm, tận mắt chứng kiến, chính tai lắng nghe, hiểu rõ tình sâu nghĩa trọng của Tiêu Thu Thủy và Triệu Sư Dung, cảm khái vô hạn, sau suýt nữa thì bị một cao thủ thủ võ công cao đến mức đến chính mình cũng khó đuổi kịp bóng lưng nhìn thấu, may mà y đã sớm bỏ đi trước một bước mới không bị vạch trần, nhưng vì thế y cũng không biết chuyện Tiêu Thu Thủy bị bắt giữ.

Lý Trầm Chu nói:

- Lúc đầu ta nghe Tú Sơn nói đệ trong trận ở Hoán Hoa, đã dùng cương phiêu giết chết Hòa Thượng đại sư, ta liền sinh nghi ngờ, thế gian hiện nay, nếu luận ám khí thử hỏi có ai bì được với Đường môn...

Liễu Tỳ Phong cười khổ đáp:

- Đệ quả thật là người của Đường môn.

Lý Trầm Chu thực sự sửng sờ, kinh ngạc hỏi:

- Đệ nói cái gì?

Liễu Tỳ Phong thở dài:

- Sư phụ của đệ chính là trưởng lão Đường môn Đường công công.

Lý Trầm Chu ò lên một tiếng, cuối cùng cũng bình tâm lại. Hóa ra sáu mươi năm trước, Đường lão thái gia tử rút khỏi giang hồ, chuyện trong môn hộ buông tay không quản, còn lại một nam một nữ, nam là “Đường công công”, nữ là “Đường lão thái”. Theo đạo lý, tự nhiên là Đường công kế thừa đại nghiệp, nhưng Đường lão thái lại là một người phụ nữ đặt nặng sự nghiệp, dã tâm rất lớn, bà ta không chút nào nhường nhịn, liền tranh đấu kịch liệt với Đường công. Đường lão thái trực xuất Đường công, lên làm gia chủ, gần sáu mươi năm nay, gia tộc đáng sợ nhất, thực lực mạnh mẽ nhất, tiềm lực lớn nhất trên giang hồ vẫn luôn do một người phụ nữ đứng đầu.

Đường công lưu lạc giang hồ năm mươi năm, Đường công cũng thành Đường công công, tuyệt kỹ ám khí của ông ta cũng không hề tầm thường nhưng thủy chung vẫn không dám tìm Đường lão thái thái quyết một trận tử chiến, có thể thấy thủ đoạn ám khí của Đường lão thái thái cao đến mức nào.

Đường công công uất ức bất đắc chí, đối địch với Đường môn thì cũng ngang với công kích người nhà mình, không thể nói xuôi nổi, nhưng ông tới với Đường gia cũng chẳng khác gì là thâm cừ đại hận, cuối cùng ông ta di hận khó trôi, buông tay về tây.

Nghe nói trước khi ông ta chết đã truyền hết tuyệt kỹ bình sinh cho đồ đệ duy nhất. Lý Trầm Chu chỉ không ngờ được rằng “đồ đệ duy nhất” đó lại là huynh đệ kết nghĩa Liễu Ngũ đã theo mình nhiều năm.

Lý Trầm Chu bưng tỉnh nói:

- Vậy cương phiêu đệ giết Hòa Thượng đại sư là “Khách xá thanh thanh” thần phiêu rồi?

Liễu Ngũ cười khổ đáp:

- Làm gì mà dễ nghe được vậy, kỳ thực là “Khắc tử thiên thiên phiêu.”

Lý Trầm Chu gật đầu:

- Đường lão thái thái sáng chế ra một loại ám khí gọi là “Thiên thiên”, nghe nói rất lợi hại, một phiêu này hẳn là Đường công công nghĩ ra để khắc chế tuyệt kỹ của bà ta.

Liễu Ngũ nói:

- Đường lão thái thái còn có một loại ám khí còn lợi hại hơn, gọi là “Vạn vạn”, thứ đệ đánh nổ “Hắc quang” của Đường Tuyệt lúc này chính là “Vạn nhất lôi chấn tử” chuyên phá “Vạn vạn”.

Lý Trầm Chu lắc đầu:

- Đáng tiếc nó đã vỡ rồi.

Liễu Ngũ cay đắng đáp:

- Cho nên ba món pháp bảo của đệ cũng chỉ còn lại có hai.

Lý Trầm Chu cười nói:

- Đúng rồi, người võ lâm đồn đệ có ba loại tuyệt kỹ, còn có một loại là...

Liễu Ngũ bật cười:

- Lão đại lại muốn lấy cả bang ra đổi?

Lý Trầm Chu cười:

- Đúng là muốn....

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, trước khi lập bang, hai người trời nam đất bắc, không việc gì không dám nói, đến sau khi Quyền Lực bang lớn mạnh lại thành ra xa cách, cực ít có cơ hội mặc sức trái lòng như vậy nữa.

Liễu Tuyền Phong ngăn lời:

- Huynh đừng nói nữa. Đệ không cần bang, bang là của lão đại, đệ chỉ cần đi theo lão đại và... Triệu tỷ tỷ.

Lý Trầm Chu nghiêm mặt nói:

- Đệ không cần bang cũng không được. Bang cũng là của đệ.

Liễu Tuyền Phong nhìn trái ngó phải, cố ý đổi đề tài:

- Kỳ thực cái gọi là “Tam đại tuyệt kỹ” của đệ căn bản chẳng phải là “tuyệt kỹ” gì.

Liễu Ngũ có chút xấu hổ, mở vạt áo ra nói:

- Huynh xem.

Hóa ra trong áo hắn còn có một tấm áo bó sát màu lục, Liễu Ngũ nói:

- Sư phụ đệ bị trục xuất khỏi Đường môn, chẳng mang theo thứ gì, chỉ có một tấm Bách chiến thiết y này, ám khí lợi hại gặp nó cũng vô dụng, binh khí hạng nhất đụng phải nó, ít nhất cũng có thể tán đi quá nửa lực đạo.

Liễu Ngũ lại khép áo xanh vào, cười nói:

- Đệ chính là dựa vào vật này thoát được quần tằng Nam Thiếu Lâm vây công ngày ấy, kể ra thì đúng là xấu hổ.

Trong mắt Lý Trầm Chu đầy ý cười, nụ cười của y hoàn toàn khác với nụ cười của Mộ Dung Thế Tình đã chết. Mộ Dung Thế Tình cười là nụ cười mỉa giống như hoàn toàn nắm giữ thế tình. Nụ cười của Lý Trầm Chu là nụ cười mỉm nhìn thấu thế tình, nhưng nụ cười của hai người cũng lại phảng phất giống nhau.

Nụ cười của Lý Trầm Chu nói ra thì gần như tương đồng với Yến Cuồng Đồ! Điều khác biệt duy nhất là một người thích mỉm cười, một người thích cười lớn, cười cuồng, cười dữ!

Lý Trầm Chu cười nói:

- Ồ, hóa ra là như vậy. Chẳng trách ám khí nhà họ Đường đánh không chết được đệ.

Liễu Ngũ đáp:

- Không phải đánh không chết, chỉ là không đánh vào được. Tấm giáp này có thể giải độc phá độc, ám khí của Đường Tống có tàn độc hơn cũng không làm gì được nó.

Lý Trầm Chu bỗng nghiêm mặt hỏi:

- Đây đều là tuyệt chiêu cứu mạng của đệ, tại sao lại phải nói cho ta biết?

Liễu Tuy Phong đáp:

- Máy thứ này của đệ đều là đồ chơi vì lão đạo mà mới có, không nói với lão đạo thì còn nói với ai nữa?

Lý Trầm Chu cúi đầu, hồi lâu sau mới nói:

- Huynh đệ, thiên ngày sau, của ta cũng là của đệ.

Liễu Tuy Phong ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh sáng, kiên định nói:

- Không, là của Triệu tỷ.

Lý Trầm Chu ngẩn người, lập tức nói:

- Của ba người chúng ta.

Liễu Tuy Phong ngậy ra. Lúc này gió chiều thổi nhẹ, Liễu Tuy Phong thoáng cảm thấy mơ hồ. Phảng phất như trở lại một ngày hè của rất nhiều ngày hè trước đây, lúc đó hân vừa bắn vừa hôi, ngoài ra còn không có chí khí. Ngày đó hân tới trước một phủ đệ hoa lệ giàu có xin ăn, tự nghịch nước mũi mình, chỉ cần hít một hơi, hai con rồng xanh liền bay vào trong mũi...

Đúng lúc đó, một chú mèo nhỏ nhảy ra, lông mèo trắng tuyền, hai mắt linh động đáng yêu, hân cùng mấy đứa bé ăn mày khác liền tới nghịch, chú mèo trắng muốn bị mấy cánh tay bắn thiu của bọn hân làm chỗ đen, chỗ xám.

Bấy giờ, mấy tên gia đình áo xanh mũ vải quát mắng chạy ra, nói là đi tìm mèo, thấy mèo thành ra bộ dạng như vậy, liền chửi:

- Tiểu tạp chủng, mèo của tiểu thư nhà ta bị đám đầu heo các người làm ra thế này, ai da da...

- Mẹ nó đám tiểu tử tặc chủng! Thế này bảo bọn ta làm sao ăn nói với tiểu thư...

- Con mẹ nó, chặt tay đám tiện chủng này đi!

Đám người này tác oai tác quái quen rồi, bây giờ hô đánh hô giết, bắt lấy mấy đứa bé đánh đập tàn nhẫn. Những đứa bé khác kêu cha gọi mẹ, cuối cùng khóc lóc thảm thiết, cầu xin không ngớt, đám gia đình cũng chẳng để ý nhiều, đuổi bọn nó đi là xong. Duy có Liễu Ngũ, hăn trước nay không cầu người cho nên cắn răng chịu đựng, hai tên gia đình hung hăng đánh đập hăn một phen, lại thấy hăn nghiêng răng nghiêng lợi trừng trừng nhìn trả, không khỏi nổi giận, một tên phất tay nói:

- Giỏi lắm! Không kêu một tiếng, là anh hùng hảo hán rồi! Để ông đây đánh rụng răng người!

Liễu Ngũ không nhẫn nhịn nổi, đấm một phát vào giữa mặt, kẻ đó ôm mũi kêu rầm lên.

Mấy tên gia đình khác cũng vây lại, tay đấm chân đá. Liễu Ngũ khi đó còn chưa học võ công, tâm trí rất trưởng thành nhưng chỉ vờ vật lay lắt sống qua ngày, công phu quyền cước tuyệt không bằng được đám người này, lập tức bị đánh cho mặt mũi sưng vêu. Tên bị hăn đánh chảy máu mũi kia bảo hai người giữ chặt tay Liễu Ngũ, kéo mở môi hăn ra, định đánh xuống một quyền...

Lúc này bỗng nghe có tiếng nữ tử quát lên:

- Dừng tay.

Nắm tay gia đình đó lập tức dừng lại. Liễu Ngũ bị đánh đến mũi miệng tướt máu, cổ cũng sưng bị bẻ gãy, hăn trông thấy hai bàn chân, đi đôi giày trắng như lông mèo, tiến về phía hăn. Váy lụa màu trắng cơ hồ chạm đất,

mặt đất rất bẩn, hẳn chỉ mong gấu váy không chạm xuống. Hẳn không ngờ rằng, chân người cũng có thể đẹp mắt như vậy.

Nhưng giọng nói nữ tử đó lại càng dễ nghe. Nàng giúp hẳn lau vết máu trên mặt, Liễu Ngũ biết nữ tử đó cũng không lớn hơn hẳn bao nhiêu, nhưng hẳn không muốn nhìn thấy nàng. Nữ tử đó nhìn hẳn một lúc, quay sang bên cạnh quát hỏi:

- Sao lại đánh hẳn!

Gia đình đó lặp ba lần bấp, rõ ràng là rất sợ hãi:

- Hẳn... làm bẩn mèò của tiểu thư.

- Làm bẩn là phải đánh người sao?

Nữ tử đó hiển nhiên chính là “tiểu thư”, bởi vì nàng ta nói:

- Hừ! Là đề trút giận giùm ta à!

Trong lòng Liễu Ngũ, giọng nói nữ tử đó thanh thúy dễ nghe giống như tiếng đàn cầm hẳn vô ý va phải lúc nhỏ.

Đám gia đình khúm núm đáp:

- Không... Không dám...

Tiểu thư quát:

- Không dám còn không mau cút đi! Người ta tương lai sẽ là nam tử hán có chí khí!

Bọn gia đình lập tức tản đi, tiểu thư đó lại nói:

- A La, mau đưa hẳn tới hậu viện tắm rửa sạch sẽ, giao cho Phì mù mù rồi đưa hẳn tới gặp ta.

Gia đình đó chỉ có thể đáp dạ. Nữ tử áo trắng khoan thoai bước vào trong phủ, trong tâm kinh non trẻ của Liễu Ngũ chỉ cảm thấy có một luồng nhiệt huyết trào ra, cơ hồ muốn phục xuống đất, quỳ lạy nàng ta.

Hẳn tuổi trẻ quật cường, vừa hận người ta kinh thường, lại sợ người ta thương tình, nữ tử đó vừa không kinh rẻ hẳn lại vừa không thương hại hẳn,

mà nói hắn là “nam tử hán tương lai có chí khí”, vì một câu nói đó, hắn quyết ý phấn đấu.

“A La” đưa hắn đi rửa mặt, đổi một tấm áo xanh, hắn ngây ngô không nói một tiếng, mặc cho gia đình xếp đặt, A La trong lòng rất chán ghét, nghĩ tên nhóc này đần độn, nhưng cũng không dám làm gì quá đáng.

Trong lòng Liễu Ngũ vẫn đang nhớ tới hình bóng xinh đẹp của nữ tử kia, khi nàng ta quay đầu bỏ đi, ánh nắng chói mắt, chiếu lên eo thon lưng gầy dưới lụa mỏng, mơ hồ có thể trông thấy thân thể như dương chi ngọc trác. Không biết tại sao, hắn lại không hề có tâm mạo phạm, chỉ cảm thấy vô cùng yêu thích, vô cùng trân quý, vô cùng kính trọng!

... Hắn muốn gặp nàng! Hắn muốn trông thấy nàng lần nữa!

... Chỉ cần có thể ở cùng nàng, dù chết cũng cam tâm!

Bóng lưng thật mỹ lệ! Lúc này, gia đình kia giao hắn cho một bà bác béo mập rồi lau bầu bỏ đi. Bà bác ấy đang giúp hắn thay y phục thì hắn bỗng liếc thấy một bóng người lướt qua cửa, chính là nữ tử ấy. Vẫn là hình bóng xinh đẹp diễm lệ đó!

Trái tim hắn đập thình thình, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bấy giờ lại có một người rón rén rụt rè bước vào trong phòng.

Công tử áo gấm đó đi vào, bà béo kia cười hì hì:

- Ôi chà, cô gia, tiểu thư đi qua đằng kia rồi.

Công tử áo gấm ngượng ngùng cười nói:

- Cái gì mà cô gia, ta còn chưa vào làm rể Triệu gia các vị.

Bà bác béo lại nói:

- Nói đùa nói đùa, đó là chuyện sớm muộn thôi mà... Tiểu thư và cậu là một cặp trời sinh, không gả cho cậu thì còn gả cho ai nữa.

Công tử đó người hà hà bước tới, nhét một thỏi vàng sáng bóng vào bìa tay béo núc đầy thịt của bà bác mập:

- Bác gái đúng là biết nói chuyện! Cái này thưởng bác...

Bà béo lập tức mặt mũi hớn hở, vội vàng tạ ơn không ngớt:

- Ôi trời, phần thưởng này quá quý rồi..

Bỗng nghe chát một tiếng, Liễu Ngũ chân đứng không vững, trán đập vào giá cao, một chậu nước trên giá đổ rào xuống, xối hăn ướt đẫm cả người, áo xanh vừa mặc cũng biến thành màu đục.

Công tử áo gấm kia nhú mày hỏi:

- Tên nhóc này là ai?

Bà béo sợ công tử áo gấm bất mãn, cũng chán ghét nói:

- Tên nhóc bản thủ không biết từ đâu ra, tiểu thư còn muốn gặp hăn nữa...

Công tử áo gấm khinh bỉ nói:

- Đuổi hăn ra ngoài.

Bà béo có chút khó xử, đáp:

- Chuyện này...

Công tử áo gấm lập tức nói:

- Tiểu thư thân phận thế nào, sao có thể gặp mặt loại người hạ tiện này...

Đuổi hăn ra, tất cả mọi chuyện đều có cô gia ta gánh vác...

Bà béo lập tức toét miệng cười, cung cung kính kính:

- Dạ... Dạ...

Liễu Ngũ đương nhiên không cần bọn họ địa, phì một tiếng, nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, chạy thẳng ra ngoài. Hăn tuy bị nhục nhưng trong lòng lại đầy ấm áp. Một đường chạy ra, dọc đường hăn như chỉ thấy làn da bóng loáng như cổ thiên nga, bóng lưng ẩn hiện sau làn vải mỏng, bàn chân thanh tú, giọng nói trong trẻo... Hăn tuy tuyệt hết hi vọng nhưng quyết ý bắt đầu từ lúc này phải vươn lên, thành một anh hùng hảo hán tuyệt thế, đến khi xứng được với tiểu thư thì sẽ trở về, tìm nàng...

Hăn vì mong ước đó, hăn vì niềm tin đó mà sống.

Không cần biết là khổ sở đến thế nào, hăn đều cắn răng chịu đựng.

Đầu tiên hẳn gặp Đường công công, sau hẳn gặp được Lý Trầm Chu.

Họ cùng nhau xông pha giang hồ, trải hết khó khăn gian khổ.

Hẳn không kể những chuyện đó với Lý Trầm Chu, cũng không có can đảm nghe ngóng tin tức Triệu tiểu thư.

Hẳn chỉ vui đầu vào sự nghiệp, vừa làm vừa nôn nóng... Mau, mau, mau, nhân lúc vẫn còn thanh xuân, cũng nhân lúc mình chí khí bay vọt, tìm được Triệu tiểu thư, mong đổi được một nụ cười của nàng với mình.

Sau bọn họ kết hợp bảy người, chính là “Quyền Lực thất hùng”, sáng bang lập đạo, trải qua không ít nguy nan sống chết, sóng to gió lớn, Quyền Lực bang đã lập rồi, bảy người lại chết mất năm.

Mà bây giờ hẳn tìm lại Triệu phủ thì Triệu tiểu thư đã biến mất rồi.

... Triệu tiểu thư không chịu lấy công tử áo gấm kia, theo một người mà cả gia đình đều phản đối, bỏ trốn.

... Từ đó về sau không biết đã đi đâu, hạ lạc bất minh. Liễu Tùy Phong xuất hiện, nhưng hẳn không giết A La, cũng không giết Phì mù mù, càng không làm hại công tử áo gấm. Lần đầu tiên hẳn bỏ qua cho người gọi hẳn là “tạp chủng”. Không vì tại sao, chỉ là mỗi lần nhớ tới Triệu tiểu thư, trong lòng hẳn lại có một cảm giác ấm áp ngọt ngào. Hẳn muốn lưu giữ tất cả mọi thứ lúc gặp nàng, không cần biết là tốt hay xấu, chỉ cần những người đó còn sống, hẳn sẽ có thể khẳng định mình đã thật sự đã trông thấy làn da và bóng lưng như ngọc đeo của nàng.

Hẳn thường xuyên phiêu hốt tới tìm những người đó, vì để thường xuyên gợi lại cảm xúc lúc gặp mặt nàng.

Quyền Lực bang càng lúc càng mạnh, thanh danh hẳn càng ngày càng cao, thần thái tuấn lãng, giống như hai người khác nhau, hẳn biết dù gặp được Triệu tiểu thư, nàng cũng sẽ không nhận ra tên nhóc bản như cá chạch năm xưa chính là hẳn. Nhưng hẳn lúc này quyền lực có rồi, danh tiếng có rồi, tiền bạc cũng có rồi, tại sao ngay đến một lần gặp mặt, chỉ một lần gặp mặt thôi cũng không có được!

Tấm áo xanh nàng cho hăn mặc, hăn thủy chung vẫn mang trên người.

Vải thâm ngày trước nay đã nhiều chỗ sờn bạc.

Rồi sau hăn cuối cùng cũng gặp được Triệu tiểu thư.

... Khi bang chủ Lý Trầm Chu vui mừng hơn hờ giới thiệu người mà y yêu thương nhất.

Triệu Sư Dung chính là Triệu tiểu thư.

Trái tim hăn lập tức đau đớn như bị kim sắp bóp chặt, nhưng hăn lại mỉm cười.

Hăn mỉm cười chào hỏi, Triệu Sư Dung đương nhiên không nhận ra hăn.

Nàng đương nhiên không biết người này cả đời vì nàng mà sống, vì nàng mà phấn đấu.

Bấy giờ Liễu Ngũ mới nhìn rõ nàng, giữa đám đông, nàng cao nhã thanh lệ như ánh nến chiếu sáng tường vách, còn hăn thì vẫn là con cá chạch lấm lem bẩn thỉu năm xưa.

Cá chạch chỉ thích hợp sinh sống dưới đáy bùn, vì thế hăn cũng không để cho nó xuất hiện.

Từ đó về sau, trong lòng hăn như có một chiếc khóa lớn, nhìn không thấy, chạm không tới, nhưng cũng không tháo mở được, thường xuyên bóp nghẹt, đè nén, hăn hành sự càng lúc càng tâm ngoan thủ lạt, trong tám ái tướng của hăn có năm người là nữ tử nhân gian tuyệt sắc, sau còn bị hăn giết mất hai người...

Nhưng những điều đó đều không thể hăn quên đi một bóng lưng.

Bóng lưng phảng phất như rành rõ lại như mơ hồ trong buổi chiều hè ấy...

- Lão ngũ.

Tuy những người khác đã chết rồi nhưng Lý Trầm Chu vẫn quen gọi hăn là lão ngũ.

- Sao đệ còn không cầm máu.

Nói đoạn vội điểm ra mấy chỉ, điểm vào mấy huyết đạo trên cánh tay trái đã cụt của Liễu Tỳ Phong. Lý Trầm Chu vội vàng giúp hấn băng bó, phần sau não hoàn toàn lộ ra trước mắt Liễu Ngũ, không hề có chút phòng thủ nào.

... Đối với bang chủ Quyền Lực bang trước nay việc lớn đủ quyết đoán, việc nhỏ đủ thận trọng mà nói, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Liễu Ngũ trong lòng rối loạn, cuối cùng sức tỉnh, đáp:

- Phải, đệ không nghĩ tới.

Hiện tại chỉ cần hấn ra tay, lúc nào cũng có thể giết chết Lý Trầm Chu, mà đến tận bây giờ hấn mới hiểu ra, từ sau khi biết Triệu Sư Dung là vợ của bang chủ, sự trung thành cống hiến với Lý Trầm Chu, kỳ thật đã không phải là đối với Lý Trầm Chu nữa, mà là với...

Lý Trầm Chu đau đớn nói:

- Đệ vì ta, vì bang mà mất đi một cánh tay.

Liễu Tỳ Phong bình thản đáp:

- Không có bang thì không có bọn đệ, không có bang chủ bọn đệ cũng không có mạng.

Lý Trầm Chu cuối cùng cũng băng bó xong vết thương, thở phào một tiếng, hỏi:

- Đệ hấn cũng đã nghĩ ra, nếu không phải ta cố ý cho bọn chúng đi vào thì sao có thể có nhiều người xông qua được hoa viên như vậy.

Hai mắt Liễu Tỳ Phong chung quy cũng rời khỏi huyết Ngọc Châm Lý Trầm Chu, thở hắt ra một hơi, đáp:

- Đúng. Không ngờ tới...

Lý Trầm Chu nhìn hấn, mỉm cười, nụ cười như núi xa, y nói:

- Đệ đang suy nghĩ, có phải không?

Lông mi y nhướng lên như mây mù:

- Ngay từ lúc bắt đầu, đệ đã luôn một mực suy nghĩ... Có thể nói ra không, để chúng ta cùng nhau giải quyết? Giống như quá khứ cùng nhau chiến đấu chống lại tất cả?

Liễu Ngũ cũng không biết tại sao, trong lúc mê mang lại hơi rụt vai, lách khỏi bàn tay đang đặt lên vai mình, đáp:

- Trong cuộc đời luôn có một số trận chiến chỉ có thể một mình đối mặt.

Lý Trầm Chu cũng không để ý tới, mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt lại biến thành xa xôi:

- Sư Dung chắc cũng sắp đến rồi...

Liễu Ngũ thoáng nghe thấy những lời này, trong đầu chợt nổ ầm một tiếng, lập tức tỉnh táo lại, hai má nóng bừng lên như lửa đốt, sau lưng lại ướt đầm như băng xối, giật mình cả kinh!

... Câu nói này của Lý Trầm Chu, là vô tình hay cố ý?

... Thật sự tất cả đều không giấu được Lý Trầm Chu?

Trong lúc hấn đang kinh nghi bất định thì Mặc Tối đang quần đấu với Đao vương và Thủy vương đột nhiên xông tới.

Khi ông ta xông tới, Lý Trầm Chu đang chăm sóc vết thương cho Liễu Ngũ, quay lưng lại, Mặc Tối vung đao chém xuống.

Ông ta sử dụng vỏ đao.

Nhưng vỏ đao của ông ta so với đao thật còn mạnh mẽ, mau chóng hơn!
Một đao này là công lực cả đời của Mặc Tối... Mặc Dạ Vũ từng nói, nếu hấn tay không thì cũng chưa chắc đã tiếp được một đao toàn lực của Mặc Tối.

Liễu Ngũ lại biết, Mặc Dạ Vũ không tiếp được, Lý Trầm Chu nhất định sẽ tiếp được.

Một người có thể đi theo một người khác lâu như vậy, đó là sự tin tưởng tối thiểu.

Lý Trầm Chu quả nhiên là tiếp được.

Y quay người đánh ra một quyền.

Một quyền đánh ra, vô đao đen tuyền của Mặc Tối lập tức cuộn lại, cong queo như sắt vụn.

Lý Trầm Chu xưa nay không tin vào bất kỳ vũ khí nào, y chỉ tìn tưởng nắm quyền của mình.

Nắm quyền mọc ở trên người, không giống như binh khí, lúc nào cũng phải mang theo, hơn nữa khi sử dụng nắm quyền còn cần dũng khí và quyết tâm rất lớn, bởi vì nắm quyền không giống như những binh khí khác, có thể vứt bỏ, cho nên khi xuất quyền phải có quyết tâm tất thắng và đúng khí tất tử, dũng khí đó khiến cho y ra quyền càng có sức mạnh.

Quyền của y chưa bao giờ gặp bất lợi.

Mặc Tối biến sắc, biến thành khó coi như vô đao vụn vụn trong tay ông ta, ngay trong khoảnh khắc đó, Thủy vương Cúc Tú Sơn đã tới sau lưng ông ta, hai ống tay áo quấn lại, vòng vào quanh cổ ông ta.

Nhưng khi tay áo hãn còn chưa kịp thắt chặt lại, Mặc Tối dù sao cũng là mãnh tướng trong đệ tử họ Mặc, vụt xoay người xông ngược vào giữa hai tay áo, đâm thẳng vào lòng Cúc Tú Sơn, thanh đao chỉ có chuôi của ông ta không ngờ cũng là vũ khí, đâm thẳng vào bụng Cúc Tú Sơn!

Lý Trầm Chu lắc mình, thân thủ nhanh như thiểm điện, đã bắt trúng mạch môn Mặc Tối!

Đúng sát na y bắt trúng mạch môn Mặc Tối, y vụt giật mình!

Nội công người này tinh thuần đến cực điểm, vượt xa võ công biểu hiện ra ngoài!

....Tại sao lại như vậy?

.... Tất có âm mưu!

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, kịch biến đã xảy ra!

Cuồng phong nổi lên sau lưng!

Người phát ám khí cách Lý Trầm Chu không tới hai thước!

Ám khí có phạm vi để phát ám khí, trong một khoảng cách nhất định, ám khí vừa nhanh vừa gấp mới có thể phát huy, nếu như quá xa thì lực không đủ tiếp, không tạo thành hiệu quả nào được!

Quá xa cũng chưa phải là tử địch của người giỏi ám khí... Bởi vì cho dù quá xa, một người giỏi ám khí cũng có thể tìm cách thu hẹp khoảng cách, ngoài ra lực tay người phát ám khí tất cũng mạnh hơn người võ lâm bình thường khá nhiều. Hơn nữa cự ly càng xa, bản thân càng ở vào thế bất bại. Người phát ám khí vĩnh viễn không sợ đối phương ở cách mình quá xa mà lại sợ ở cách mình gần, quá gần!

Ám khí nếu mất đi khoảng cách thì sẽ thành vật chết vô lực!

Rất nhiều ám khí chỉ có ở trong không gian có khoảng cách mới có giá trị tồn tại.

Nếu như đối phương ở cách mình quá gần, đưa tay là có thể tấn công tới thân mình, ám khí rơi vào tình huống đó thì có thể nói là chẳng còn một chút tạc dụng nào cả.

Thế nhưng người phóng ám khí hiển nhiên đã hoàn toàn khắc phục được khuyết điểm đó của bản thân ám khí.

Một khi khắc phục được khuyết điểm này, ám khí tầm ngắn căn bản không có cách nào tránh né, cũng không có ai có thể tránh né được.

Người phát ám khí ở khoảng cách gần như vậy chỉ có một người, chính là người hiện tại đang được Lý Trầm Chu cứu viện, Cúc Tú Sơn!

Cùng lúc này, toàn bộ nội lực của Mặc Tối đã bộc phát toàn diện.

Ông ta vừa vận lực, y phục toàn thân liền vỡ nát thành mảnh vụn, cả người cũng như to lớn lên gấp đôi.

Hai tay tỏa ánh xanh lam đánh tới.

Lý Trầm Chu từng trông thấy “Chu sa chưởng”, “Hắc sa thủ”, “Đại thủ ấn”, “Câu hồn thủ”, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy chưởng kinh màu lam!

Lần này trước sau đều có địch, hơn nữa võ công của người công kích đều không hề kém hơn Đường Tuyệt!

Trong khoảnh khắc, Lý Trầm Chu thoáng qua cả trăm, cả nghìn ý niệm, nhưng y nhất thời không cách nào có bất kỳ hành động nào... Bởi vì đã không còn kịp nữa!

Thật sự quá nhanh.

Chỉ trong sát na cho mi mắt chớp xuống một cái như thế, có một tiếng quát nhẹ, một sợi dây vải bắn tới, quấn lấy năm tấm kim lân phiến do Cúc Tú Sơn đánh ra, nhưng đồng thời một chưởng của Mặc Tối đã đánh mạnh vào ngực Lý Trầm Chu!

Lý Trầm Chu quát lớn, mượn lực lùi ra sau, đâm sầm vào người Cúc Tú Sơn, hai người cùng bay ngược về phía sau!

Nhưng bàn tay tảo ánh lam đó không ngờ lại rời khỏi tay trái Mặc Tối, đuổi theo sau Lý Trầm Chu!

Mặc Tối từ đầu đến cuối vẫn dùng tay phải nắm đao, cho nên người khác cũng chỉ luôn chú ý tới tay phải, tới đao của ông ta, lại không biết rằng, tay trái ông ta không ngờ lại là giả, hơn nữa còn là ám khí!

Lý Trầm Chu hét lớn, thân hình vụt dừng lại, ngồi thụp xuống đất!

Vụt! Bàn tay đánh trượt, đâm thẳng vào Cúc Tú Sơn!

Thân thủ Cúc Tú Sơn cũng không kém, mặc dù bị Lý Trầm Chu đâm trúng nhưng vẫn kịp ngửa thân, bàn tay màu đánh sượt qua người!

Lúc này Lý Trầm Chu và Cúc Tú Sơn đều ngã ra đất, bóng người nhoáng lên, y phục như rồng bay phượng múa, lao về phía Cúc Tú Sơn!

Liễu Ngũ giật mình chấn động!

Hắn lại trông thấy bóng hình đó.

Y phục mỏng manh bao phủ lấy thân mình đầy đặn!

Triệu tử.... Triệu tử tới rồi!

Cúc Tú Sơn đáp xuống đất, mười hai mảnh vảy cá vàng óng lại bắn ra!

Triệu Sư Dung không cách nào chống đỡ.

Cúc Tú Sơn có thể phát ám khí từ khoảng cách gần như vậy, vải lụa của Triệu Sư Dung lại không thể tiếp được ám khí từ cự ly ngắn như thế!

Hơn nữa còn là “Kim ngư lân phiến”!

Còn là vảy vàng bao trùm, ba miếng đánh đầu, bốn miếng đánh ngực, năm miếng đánh hạ bàn.

Trong Đường môn Tứ Xuyên cũng chỉ có một người biết dùng, một người có thể dùng Kim ngư lân phiến... Đó chính là sát thủ xuất quỷ nhập thần Đường Quân Thương!

Võ công Triệu Sư Dung đột nhiên khôi phục, bởi vì nàng trông thấy Lý Trầm Chu!

... Lý Trầm Chu chưa chết, Lý Trầm Chu không thể chết!

Trong lòng nàng chỉ có một tiếng nói đang gào thét: Bang chủ, bang chủ, chàng không thể chết... Người mà nàng không biết tại sao, lại nảy một cảm giác không chỉ là tình yêu mà còn là sự yêu mến như cha anh! Người đứng dưới bóng trăng yên lặng thề nguyện, cũng thành tâm chúc nàng mãi mãi vui vẻ, hạnh phúc!

Triệu Sư Dung không suy nghĩ gì khác, nàng phóng xuống!

Lao tới chặn mười hai tấm vảy vàng!

Nàng quyết tâm đỡ lấy mười hai tấm vảy chết chóc này thay cho Lý Trầm Chu!

Nàng nghe thấy tiếng vảy sắt cắt thịt cùng tiếng “keng keng” phản xạ, nhưng nàng lại không hề cảm thấy đau đớn.

Bởi vì một người áo xanh đã lao tới trước người nào, che phủ lấy nàng. Mười hai tấm vảy truy hồn cũng tự nhiên đâm vào thân người áo xanh đó.

Hắn cũng không cảm thấy đau đớn.

Có lẽ ám khí Đường môn chỉ có tử vong, không có đau đớn.

Cho dù là tử vong cũng nhẹ nhàng.

Hắn cuối cùng cũng chạm tới bóng lưng ấy, hơn nữa còn ôm lấy vào lòng, trong lòng chợt có một cảm giác ấm áp... Hắn tự nhận cả đời làm các không hối cải, không ngờ hôm nay cũng có cảm giác ấm áp.

Hắn muốn kêu lên một tiếng: “Triệu tử...” Suy nghĩ muốn nói làm rung động đến cơ thịt, hắn mới biết, có bốn miếng vảy vàng bắn lên người hắn bị Bách chiến thiết y đẩy văng, tám miếng còn lại có hai miếng không trúng, một miếng trúng cổ chân trái, một miếng trúng chân phải, một miếng trúng xương vai, một miếng cắt sượt qua da bụng hắn, còn có hai miếng, một miếng cắt trúng sau cổ hắn, một miếng cắm ngập vào má phải.

Hắn vừa khê động, máu đã đổ ra ồ ạt.

Máu màu xám nhạt.

Hắn mỉm cười.

...Cụt tay vì bang chủ, bỏ mình vì Triệu tử. Hắn không tiếc nuôi.

“Đường Quân Thương?”

Chết dưới tay vị sát thủ hạng nhất của Đường môn này, cũng không uổng.

Chỉ là hắn muốn nói, nói với Triệu tử, hắn chính là đứa bé ăn mày năm xưa, là kẻ “sau này sẽ là nam tử có chí khí”, chỉ là hắn không nói được lên lời.

Chỉ là hắn không nói nổi một tiếng nào.

Vốn Lý Trầm Chu chỉ cần hoãn lại một chút là có thể khống chế được Cúc Tú Sơn.. “Thập nhị Kim lân” của Cúc Tú Sơn tuy nhanh nhưng nắm quyền của y càng nhanh hơn!

Sở dĩ y chậm hơn Cúc Tú Sơn một khoảnh khắc như thế là vì y trúng “một chương” của Mặc Tối.

Một chương đó dù y đã mượn lực nhày lùi, lại truyền một nửa chương lực sang người Cúc Tú Sơn thì độc lực vẫn khiến phản ứng của y chậm lại một thoáng.

Chỉ một thoáng mà thôi.

Lý Trầm Chu chỉ chậm lại một thoáng như thế, chỉ chậm lại một phần sáu mươi của một cái búng tay như vậy thôi.

Quyền của y đã đánh ra.

Y muốn cứu Triệu Sư Dung nhưng đã không còn kịp nữa.

Một người áo xanh đột nhiên chắn ngang Triệu Sư Dung.

Lúc này nắm quyền Lý Trầm Chu cũng đánh nát đầu Cúc Tú Sơn.

Mặc Tối một đòn không trúng, liền trông thấy Lý Trầm Chu và Cúc Tú Sơn ngã ra. Cúc Tú Sơn ra tay trước nhưng lại bị Triệu Sư Dung cản lại. Cúc Tú Sơn tấn công Triệu Sư Dung nhưng lại bị bóng xanh ngăn cản, tiếp đó Lý Trầm Chu vung quyền, Cúc Tú Sơn ngã xuống.

Mặc Tối lập tức có quyết định:

Chạy!

Đường môn lần này tự thế đã lâu, tiến hành một lần ám sát chấn động thiên hạ nhất, dự mưu lâu nhất trong sáu mươi năm gần đây, không ngờ lại thất bại, ông ta cũng chẳng thể nói được gì.

Ám sát là việc phá hủy sinh mệnh vĩ đại, Mặc Tối cảm thấy nó có một vẻ đẹp khiến người ta run rẩy, không cần biết thành hay bại!

Lúc này Lý Trầm Chu cũng kêu lên:

- Liễu Ngũ!

Thanh âm bi thương như gió tuyết.

Triệu Sư Dung cũng đã nhận ra người lấy thân chắn giúp mình tai kiếp lần này hóa ra là Liễu Ngũ.

Nàng vẫn luôn nghĩ Liễu Ngũ sẽ giống như Luật Hương Xuyên trong bang hội mấy trăm năm trước, giành lấy sự tin tưởng và trọng dụng của Tôn Ngọc Bá, sau đó tàn nhẫn ác độc phản bội ông ta. Nàng vẫn luôn có cảm giác Liễu Ngũ đang che giấu nàng chuyện gì đó, hơn nữa rất nhiều lần khi

Lý Trầm Chu quay lưng đi, trong mắt Liễu Ngũ lại lóe lên một vẻ thâm trầm cay nghiệt.

... Nàng không biết điều che giấu đó là giấu giếm tình yêu, vẻ thâm trầm cay nghiệt đó kỳ thực là nỗi thống khổ của Liễu Ngũ.

Hôm nay nàng tận mắt chứng kiến, người đứng trước “Linh đường” của trượng phu, khổ chiến đến cùng chính là Liễu Ngũ, Liễu Tùy Phong!

Khi Liễu Ngũ đổ máu xám, nhìn lại nàng, nàng chột hiều ra rất nhiều chuyện!

Ánh mắt đó, nàng đã từng thấy qua!

Tiến gần cái chết, nhưng không cần xót thương.

Nhiều năm trước đây, hình như có một ngày hè, hình như có một thiếu niên bị đánh nhưng không chịu khuất phục... Khi ấy hôn phu Chu Cẩm của nàng còn giống như con ruồi ngày hè khiến người ta chán ghét, quanh quẩn bên nàng...

Chợt có bóng người lóe lên, Lý Trầm Chu đã phóng tới, đỡ lấy Liễu Ngũ. Từ bên nhìn lại, nàng thấy tay trượng phu đang run rẩy, bên mai bang chủ đã điểm chút trắng bạc như sương tuyết...

Nàng bỗng cảm thấy đau đớn như chết.

Khi Mặc Tối quyết định bỏ chạy là lúc ông ta phát hiện ám toán thất bại, trong lòng lập tức kiểm lại nguyên nhân thất bại: “Ám sát” bình thường là tập kích bất ngờ khiến người ta không đề phòng kịp, bọn họ sắp xếp chẳng qua chỉ là càn tinh diêu hơn một chút mà thôi. Nhưng đối với loại cao thủ như Lý Trầm Chu, Liễu Tùy Phong mà nói, “tập kích bất ngờ” đã thành chuyện thường, rất thành thạo việc dùng một vài phương pháp đập nát hiệu quả của tập kích. Hơn thế nữa, người “tập kích” trong lòng thường tự nhận mình tính toán không chút sơ hở, ý vào một đòn đặc thủ, dễ dàng có sơ suất, một khi thất thủ lại dễ bị đối phương thừa cơ.

Cho nên ông ta lập tức quyết định chạy.

Ngay lúc ông ta phóng lên, khoe mặt chợt liếc thấy bên mặt Lý Trầm Chu.

Vẻ mặt đau thương, trầm muộn.

... Phải chăng là vì cái chết của Liễu Ngũ mà Lý Trầm Chu mất đi đầu chí?

Mặc Tối không khỏi hơn thoáng chần chừ, trong thoáng chốc đó lại liếc thấy Triệu Sư Dung. Triệu Sư Dung quỳ gối phía sau Lý Trầm Chu một chút, hai tay đặt trên gối, mấy lọn tóc mây rủ xuống gương mặt như ngọc đẽo.

... Phải chăng nàng ta cũng đánh mất sự nhạy bén ngày thường?

Giết chết Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung, Liễu Tùy Phong, không cần biết là ai trong ba người này, chỉ cần thành công là đã đủ để danh động thiên hạ!

Suy nghĩ đó khiến Mặc Tối không khỏi tim đập thành thịch, càng hưởng hồ “hành động” lần này đã hoàn thành được một nửa... Cúc Tú Sơn đã chết, nếu như một nửa còn lại do ông ta hoàn thành, sẽ rất dễ dàng giành lấy đại quyền Đường môn từ tay đại ca.

... Mặc Tối quyết định liều một phen.

Trong khoảnh khắc đó, có một giọng nói nhẹ nhàng mà kiên định quát lên:

- Nhị thúc!

Trong Đường môn đất Thục Tứ Xuyên, lão nhị là Đường Đăng Chi.

Đường Đăng Chi có một ngoại hiệu tao nhã là “Phật thủ Thiên đăng”, “Thiên đăng” là ám khí của ông ta, “Phật thủ” cũng là ám khí của ông ta. “Phật thủ” chính là cánh tay trái ông ta, ông ta cắt rời cả bàn tay trái mình xuống, đổi thành một “bàn tay” lúc nào cũng có thể rời khỏi cơ thể tấn công kẻ địch, hơn nữa còn tẩm đầy độc.

Một người có thể cắt một bàn tay của mình xuống, đổi thành một loại ám khí, có thể thấy giá trị của ám khí đó cao đến mức nào.

Lý Trầm Chu sơ suất trúng một chưởng liền dính phải độc tẩm trên đó, nhưng nội lực Lý Trầm Chu không hề tầm thường, lại mượn thể truyền kinh đạo “Phật thủ” sang người Cúc Tú Sơn ở đằng sau. Độc lực của “Phật thủ” không xâm nhập vào cơ thể Lý Trầm Chu được có điều Lý Trầm Chu cũng vì chất lực mà nội lực đại tổn.

Lý Trầm Chu trúng độc không nặng, chỉ là y đau đớn vì Liễu Ngũ lấy thân che chắn, không bảo vệ tâm mạch... Đường Đăng Chi cũng nhìn ra điểm này này cho nên chuẩn bị mạo hiểm một phen.

Nhưng lại đột nhiên nghe thấy tiếng quát.

Đường Nghiêu Thuấn, Đường Đăng Chi, Đường Kiếm Hà, Đường Quân Thương, Đường Quân Thu được gọi là “Đường môn ngũ đại”. Tất cả việc trong chuyện ngoài của Đường môn đều do năm vị cao thủ này chủ trì, ngoài Đường lão thái thái hoặc là kỳ nhân trong truyền thuyết Đường lão thái gia tử ra, năm người này là năm người có quyền lực nhất trong Đường môn.

Cao thủ thế hệ thanh niên đương nhiên là Đường Đại có sức hiệu triệu nhất, Đường Bằng giao lưu rộng rãi nhưng ba cao thủ trẻ tuổi võ công cao nhất lại là Đường Tuyết, Đường Tống và Đường Phi. Võ công của ba người họ, nhất là Đường Tống và Đường Tuyết, không hề thua kém “Ngũ đại.”

Nhưng Đường lão thái thái lại yêu quý Đường Phương nhất.

Đường lão thái thái không những là người phụ nữ có quyền lực nhất Đường môn mà sợ rằng còn là người phụ nữ thần bí nhất, đáng sợ nhất trong võ lâm. Bà ta tính tình quái dị, ra tay trước nay không để lại người sống, người trong Thục từng trông thấy Đường lão thái thái, mỗi lần nhắc đến tên bà ta đều hai mắt trợn trừng, hai chân mềm nhũn, đó lưỡi cứng họng.

Đường Phương không thích “quyền lực”, nhưng Đường lão thái thái quyền lực vô hạn, người bà ta thích vô hình trung cũng có được “quyền lực.”

Đường môn coi trọng vai vế nhưng lại càng chú trọng võ nghệ cao thấp, chỉ là cả hai điều này đều không bằng được một cái gật đầu, lắc đầu của Đường lão thái thái. Sau khi Đường Phương bị Xà vương làm bị thương, Đường lão thái thái tự mình chữa trị cho nàng, ai cũng biết, Đường Phương là người Đường lão thái thái thương yêu nhất.

Cha Đường Phương là Đường Nghiêu Thuấn, Đường Nghiêu Thuấn lại là người có quyền quyết định nhất dưới Đường lão thái thái trong Đường môn, bây giờ Đường Phương tới nơi, quát lên một tiếng “Nhị thúc”, Đường Đăng Chi không khỏi ngẩn ra.

Bản thân Đường Phương cũng không hiểu tại sao mình lại lên tiếng. Nàng cùng Triệu Sư Dung nhẹ nhàng tiến vào sảnh liền trông thấy cảnh tượng kinh tâm động phách. Người của Đường môn đều cùng phát động, tiếp đó Liễu Ngũ, tứ thúc đồng loạt ngã xuống, Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung đau đớn bị thương, nhị thúc lại sắp ra tay... Trong khoảnh khắc đó, như có vô số chuyện ùn ùn kéo tới trong đầu Đường Phương, vừa đột ngột thông suốt, lại vừa mờ mịt không hiểu.

... Nàng hiểu tại sao Đường lão thái thái ban đầu không cho nàng tới, sau lại cho nàng gặp lại Tiêu Thu Thủy. Nếu như nàng và Tiêu Thu Thủy trùng phùng, tất phải có mấy ngày đoàn tụ, liền không quản được chuyện của Quyền Lực bang nữa!

... Nếu Tiêu Thu Thủy không ra tay, Quyền Lực bang bị Mộ Dung Thế Tình và Mặc Dạ Vũ như hổ đói rình mồi, khó mà yên ổn, lại thêm Đường môn trận này phát động rất nhiều cao thủ như Đường Thổ Thổ, Đường Tuyệt, Đường Tống, Đường Quân Thu, Đường Quân Thương, Đường Đăng Chi, quyết chi thành công.

... Chẳng ngờ cơ trí võ công của Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung, Liễu Tuyền Phong vẫn vượt quá ước đoán của Đường lão thái thái.

... Nhưng bản thân nàng vì muốn ở trong bóng tối dò xét tình hình Tiêu Thu Thủy và Triệu Sư Dung cho nên không để Tiêu Thu Thủy biết đó là mình. Tại sao Tiêu Thu Thủy lại không tới đây?

... Khi Đường Đăng Chi sắp ra tay, Đường Phương biết mình vạn vạn lần không thể vi phạm gia quy, nhưng lại nhớ tới Lý Trầm Chu, Triệu Sư Dung đều là bằng hữu của Tiêu Thu Thủy, mình có nên cảnh báo họ không?

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Đường Phương đã không còn kịp suy nghĩ nhiều nữa, buột miệng quát.

Đường Đăng Chi hơi chững lại.

Triệu Sư Dung đã tỉnh lại.

Nàng đứng lên.

Thật sự nàng không đứng lên, cũng không nhảy lên, mà là “bay” lên.

Giống như một đám mây “bay” lên.

Đường Đăng Chi thấy vậy, ánh mắt co rút lại, hiểu rằng tám phần năm chắc đã chỉ còn lại năm phần.

... Ông ta chỉ năm chắc năm phần giết được Triệu Sư Dung.

.... Chuyện không năm chắc tám phần, ông ta tuyệt không làm.

... Càng huống hồ còn có Lý Trầm Chu lúc nào cũng có thể khôi phục thần trí!

... Lại thêm “Phật thủ” của ông ta đã đánh ra, không kịp thu về nữa!

... Trước nay ông ta chưa bao giờ tính sai, phạm những chuyện liên quan đến thắng bại lại càng không bao giờ liều lĩnh.

Cho nên ông ta lập tức bỏ chạy.

Còn kéo theo Đường Phương chạy đi.

Lần này không còn chút do dự nào nữa.

Liễu Tùy Phong cảm thấy thân dưới đã mất cảm giác, nửa thân dưới hẳn như chìm trong tầng mây, lơ lửng giữa đám mây, trời trong nắng ấm, hình bóng mỹ lệ... Tiếp đó ánh lục lãng đăng, giống như một gốc liễu bên bờ hồ, kéo hẳn tỉnh dậy...

Tiếp đó là cảm giác đau đón từ ngang thắt lưng, ngực bụng cũng đã tê dại, không còn chút cảm giác nào nữa.

Hắn cảm thấy rất bi ai, giấc mộng từ thừa còn bần cùng ấy lại hiện ra rồi. Hắn muốn gào thét, muốn lên tiếng nhưng không thể phát ra một âm thanh nào.

Hàm dưới hắn đã không thể cử động được nữa, đầu lưỡi cũng nhanh chóng sưng phồng, hắn biết mình sắp chết rồi, chỉ cảm cảm giác tê dại này vượt qua trán...

Hắn hiện tại nhất định là rất khó coi... Hắn nghĩ, bất giác rơi lệ. Từng cuộc ác đấu, từng cảnh phấn chiến trong quá khứ lần lượt hiện ra trước mắt hắn.

Bóng lưng như ngọc đeo đó mãi mãi vẫn cao nhã, hắn mãi mãi không với tới được, tiếng chó sủa, tiếng trẻ thơ, bóng liễu bên bờ hồ.... Cả đời này hắn cũng không với tới được nữa.... Hắn bỗng nghe Lý Trầm Chu nói:

- Ngũ đệ, người Triệu tử yêu là đệ.

Liễu Tùy Phong giật mình: Cái gì? Thật sao? Lại nghĩ: Sao huynh ấy lại biết? Mình không thể giấu được huynh ấy chuyện gì! Tại sao huynh ấy lại phải nói như vậy? Thật như thế sao... Trong lòng hắn chốc thì vui, chốc thì kinh ngạc, cảm giác tê dại đã lan đến não.

Hắn cảm thấy váng đầu, lại cảm thấy một nỗi chua xót vô cớ, cảm thấy vui mừng... Lúc này Triệu Sư Dung vụt quay lại, Liễu Ngũ cảm thấy có thể với gần nàng rồi, nhưng lại không nhìn thấy rõ ràng... Hắn muốn nói “Ta yêu nàng”, đáng tiếc hắn đã không thể nói được gì nữa, không thể nói được một tiếng nào, chỉ có một nụ cười mờ nhạt như tua liễu.

Hắn đã chết.

Triệu Sư Dung quay phắt lại.

Lý Trầm Chu ấp mặt vào tay Liễu Ngũ.

Triệu Sư Dung run giọng hỏi:

- Chàng... Chàng sao lại nói như vậy!

Tiếng Lý Trầm Chu truyền ra đứt quãng:

- Ta... muốn đệ ấy ra đi yên bình...

Triệu Sư Dung run rẩy bước lên hai bước:

- Chàng... Chàng biết ta không...

Lý Trầm Chu ngẩng đầu lên, hai hàng mi như hai dãy núi xa nhấp nhô, nhướng mày, nghiêm sắc:

- Ta biết là không.

Triệu Sư Dung bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Lý Trầm Chu lại nói, đau đớn nói:

- Đệ ấy vẫn luôn là huynh đệ của ta, huynh đệ tốt, ta đã nghi ngờ lầm đệ ấy.

Triệu Sư Dung âm đạm nói:

- Thiếp cũng nhìn nhầm hử.

Nói đoạn đưa tay kéo, “roạt” một tiếng, một lớp da tuột khỏi mặt Cúc Tú Sơn, Triệu Sư Dung ngạc nhiên:

- Kẻ này không phải Cúc Tú Sơn!

Lý Trầm Chu không đổi sắc, đáp:

- Thủy vương đã chết lâu rồi. Nếu như hử là Tú Sơn thì sẽ không bày trò đem đầu Hồ bà tới chỗ ta, hử theo ta nhiều năm như vậy, tuyệt không thể ngay điểm ấy cũng không nhìn ra được.

Triệu Sư Dung kinh hồn chưa định, hỏi:

- Vậy... Kẻ này là ai?

Lý Trầm Chu đau thương, căm hận đáp:

- Chính là “Độc thủ vương” Đường Quân Thương, hử không những biết giết người mà còn tinh thông dịch đông, lớp da trên mặt đó thật sự là của Tú Sơn.

Y quý xuống nói:

- Đường môn! Chúng ta vẫn luôn coi nhẹ Đường môn đất Thục! Quyền Lực bang hôm nay đã là nỏ mạnh hết đà, bên đám Chu đại thiên vương

cũng không khá hơn được bao nhiêu, chúng ta đấu đá lẫn nhau kết quả lại để cho Đường môn ngày ngày lớn mạnh, yên ổn phát triển.

Triệu Sư Dung gật đầu:

- Chúng ta vẫn luôn đánh giá thấp Đường môn.

Lý Trầm Chu bỗng quát lên:

- Dừng tay!

Lúc này Mộ Dung Tiểu Ý và Mộ Dung Tiểu Diệp đấu với Tống Minh Châu, Cao Tự Lan vẫn thế quân lực địch. Triệu Thu Tức lấy sức một người đấu với tám đệ tử họ Mặc, tuy Mặc Tối lợi hại nhất đã không còn nhưng vẫn nguy hiểm trùng trùng.

Tiếng quát của Lý Trầm Chu cũng không phải quá lớn nhưng người trong toàn trường không biết tại sao đều cùng chấn động. Mộ Dung Tiểu Ý cùng Mộ Dung Tiểu Diệp đứng ngây ra một thoáng, cuối cùng rơi lệ ôm lấy thi thể Mộ Dung Thế Tình, quay đầu rời đi.

Từ đó về sau Mộ Dung thế gia không thể gượng dậy nổi, phải tới một trăm mấy chục năm sau mới khôi phục được cục diện.

Về phần đệ tử họ Mặc bị một tiếng quát không khỏi ngừng binh khí lại một chốc, trong đó một người tên là Mặc Thống dáng vẻ cương cường nhất, vận khí hô lên:

- Làm sao phải nghe lời kẻ này, chúng ta phải báo thù cho Cự Tử!

Một người khác dùng mâu ba mũi, Mặc Càn cũng nói:

- Đúng vậy...

Còn chưa dứt lời, bóng người lóe lên, chát chát hai tiếng, binh khí trong tay họ đều bị đánh cong vẹo biến hình.

Lý Trầm Chu trầm giọng quát:

- Đi! Mau đi! Mau đi khỏi đây, vứt bỏ binh khí, thoát ẩn giang hồ, nếu không thì giống như Cự Tử của các ngươi, hoặc như huynh đệ của ta, ngã xuống đất, mãi chôn vùi dưới đất vàng!

Đệ tử họ Mạc vốn đều là tử đệ bình kiên cường dũng mãnh, không bao giờ khuất phục nhưng chẳng biết tại sao, dưới tiếng quát của Lý Trầm Chu đều buông binh khí, nhìn thi thể Mạc Dạ Vũ dưới đất, lại nhìn thi thể Liễu Ngũ, người giết Mạc Dạ Vũ, yên lặng hồi lâu, cuối cùng Mạc quân trong Mạc thị Cửu hùng lặng lẽ bước tới, ôm thi thể Mạc Dạ Vũ, lặng lẽ rời đi.

Những đệ tử họ Mạc khác cũng cúi đầu lần lượt theo sau.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Lam phượng hoàng Cao Tự Lan, Hồng phượng hoàng Tống Minh Châu, cũng người duy nhất trong Bát đại Thiên vương còn sống, Đao vương Triệu Thu Tức, họ nhìn thi thể Liễu Ngũ, chỉ cảm thấy chân tay lạnh ngắt.

... Quyền Lực bang vẫn luôn có Liễu Ngũ. Khi Ngũ tổng quản còn sống, vô cùng đáng sợ, bọn họ cũng vô cùng kiêng kỵ, bởi vì người này không những biết người sẽ làm những gì mà càng đáng sợ hơn là hẳn còn biết người đang nghĩ cái gì.

... Nhưng một khi Ngũ công tử chết đi... Quyền Lực bang có còn là Quyền Lực bang nữa không? Người này tuy khiến tất cả nơm nớp lo sợ nhưng họ chưa bao giờ thử qua cuộc sống không có hẳn.

... Không còn Liễu Tùy Phong, Quyền Lực bang sẽ có sụp đổ không?

Khi họ suy nghĩ, Lý Trầm Chu cũng đang suy nghĩ. Lúc trước y liên hệ hoặc ra lệnh cho người trong bang, tiếp thu kết quả, tất cả đều do Liễu Ngũ truyền đạt, xuống lệnh hoặc chấp hành, giúp y tránh được rất nhiều xung đột trực tiếp, rất nhiều va chạm không cần thiết... Thế nhưng nếu không còn Liễu Ngũ nữa thì sao?

Y cũng không biết tình hình sẽ thế nào, bởi vì y cũng chưa từng thử qua.

Y dùng “cái chết” thử ra được lòng trung thành của Liễu Ngũ... Đến khi y “sống” lại thì Liễu Ngũ lại chết rồi.

Thật sự đã chết. Cái giá của thí nghiệm lần này thật sự quá lớn.

Triệu Thu Tức lúc này chợt giật mình nói:

- Đường Quân Thương giả mạo Cúc Thủy vương hẳn là đã được một thời gian, tôi hoàn toàn không nhận ra được, quả thực là quá giống.

Tống Minh Châu nói:

- Đường môn muốn giả mạo Thủy vương tất phải phí rất nhiều tâm tư, hơn nữa còn tốn công sức quan sát nhất cử nhất động của hắn hàng ngày, phái đại tướng như vậy của Đường môn xâm nhập hang hổ, thời gian tâm lực tiêu tốn không thể ít.

Cao Tự Lan nói:

- Hơn nữa kế hoạch chắc chắn phải từ rất lớn... Không những mai phục sát chiêu này trong Quyền Lực bang mà còn mượn tay Cúc Tú Sơn đổi di thể bang chủ giả thành Đường Tuyệt, chỉ cần bang chủ xuất hiện hẳn liền ra tay đánh lén, chỉ cần bang chủ thật sự chết rồi, hẳn liền có thể danh chính ngôn thuận làm bang chủ, thực là kế sách tuyệt diệu! Ngay cả Mặc Tối đại đệ tử họ Mặc cũng biến thành Đường Đăng Chi, dự mưu từ sớm như vậy...

Triệu Sư Dung gật đầu:

- Khổ tâm mài nghệ, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, mưu đồ tất phải cực lớn... Đáng cười là chúng ta những năm gần đây vẫn thấy đèn không thấy bóng! Nghe nói gần đây quân Kim đã mời ba lão ma đầu đó, chúng ta vẫn phải cẩn thận thì hơn.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Là ba tên ma quân Vạn Lý, Thiên Lý, Bách Lý?

Triệu Sư Dung lộ vẻ căm hận, đáp:

- Ba kẻ đó năm xưa từng bị Yến Cuồng Đồ trục xuất ra quan ngoại, đến nay chỉ sợ Yến Cuồng Đồ cũng chưa chắc là đối thủ.

Lý Trầm Chu lại hỏi một câu:

- Tiêu Thu Thủy sao lại không tới?

Triệu Sư Dung giật mình chấn động, ngoài mặt lại như không có việc gì:

- Theo lý mà nói, hãn biết chàng gặp chuyện, không có lý do gì để không tới.

Lý Trầm Chu hỏi:

- Có khi nào hãn là người của Đường môn.

Y biết thê tử trong lòng chấn động, đó không phải là “nhìn” ra được, mà là “cảm giác” được, bởi vì khi thê tử y càng giả bộ không có việc gì thì lại càng xinh đẹp.

Triệu Sư Dung hỏi:

- Hãn và Đường Phương?

Lý Trầm Chu gật đầu, khẽ ừm một tiếng. Triệu Sư Dung bật cười:

- Không đâu! Sao lại vậy được? Đường Phương chỉ nói với thiếp nàng ta là Đường Phương, bọn thiếp liền cùng nhau tới đây... Hãn không biết người áo xanh là Đường Phương, nếu như hãn biết thì quyết không để nàng ta chạy mất..

Nói xong lại khẽ mỉm cười.

Lý Trầm Chu nhìn thê tử, có chút mơ hồ, nhưng y nói:

- Nếu như Tiêu Thu Thủy không giúp Đường môn thì với tính cách của hãn sẽ không thể không đến.

Triệu Sư Dung hơi ngần ra, hồi lâu sau mới đáp:

- Nhưng nếu Tiêu Thu Thủy đứng cùng phe với Đường môn thì vừa rồi Đường Phương không hề có lý do để quát dừng Đường Đăng Chi.

Lý Trầm Chu cũng ngây người, trầm ngâm một thoáng rồi nói:

- Có điều với võ công của Tiêu Thu Thủy, theo lý không ai có thể khống chế nổi hãn, làm hãn không tới đây được.

Triệu Sư Dung cũng cảm thấy mù mịt, lẩm bẫm nói:

- Cho dù hãn không tới được... Các huynh đệ Thần Châu kết nghĩa của hãn cũng nên đến rồi....

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng ồn ào cùng tiếng giao đấu, Triệu Sư Dung cẩn thận lắng nghe một chốc, lộ vẻ vui mừng, nói:

- Bọn họ tới rồi!

Chỉ nghe Lý Hắc vừa đánh vừa hô to:

- Triệu tử, Triệu tử... Chị đang ở đâu!

Triệu Sư Dung vội ứng tiếng đáp, quay sang phía Triệu Thu Túc, hỏi:

- Bên ngoài là ai đang gác?

Triệu Thu Túc lập tức trả lời:

- Là Thịnh Giang Bắc.

Triệu Sư Dung cười như hoa nở:

- Chẳng trách, bọn họ là kẻ thù truyền đời rồi.

Liên nhìn sang Lý Trầm Chu muốn xin ra ngoài, Lý Trầm Chu bình tĩnh nói:

- Các người cũng ra hết cả đi, ta muốn yên lặng một chút.

Triệu Sư Dung, Triệu Thu Túc, Cao Tự Lan, Tống Minh Châu đều đi ra ngoài, tiếng giao đấu bên ngoài lập tức dừng lại, thay vào đó là tiếng cười nói ôn tồn. Chỉ là Lý Trầm Chu biết, Tiêu Thu Thủy không hề tới. Y cũng không phải vì không nghe thấy tiếng Tiêu Thu Thủy mới phán đoán như vậy, mà là y cảm nhận được, Tiêu Thu Thủy không có mặt. Có một số người, cho dù bạn không nhìn thấy hẳn, không nghe thấy tiếng hẳn nói, bạn vẫn có thể cảm giác được sự tồn tại của hẳn, không nói nhưng lại có muôn lời nghìn ý, không thấy nhưng lại lớn lao không gì sánh được, Tiêu Thu Thủy chính là loại người như thế.

.... Tại sao Tiêu Thu Thủy không tới?

Chẳng lẽ y đã nhìn nhầm Tiêu Thu Thủy? Lý Trầm Chu suy nghĩ, y là người đầu tiên coi trọng Tiêu Thu Thủy, có điều cũng rất có thể là người đầu tiên nhìn nhầm hẳn!

... Tiêu Thu Thủy. Đường Phương.

... Người của Đường Phương!

Lý Trầm Chu quỳ xuống, quỳ xuống cạnh thi thể đã bắt đầu cứng lại của huynh đệ bằng hữu, tiếp đó nhẹ nhàng cầu tay hẳn.

Đã rất lâu rồi y không nắm lấy đôi tay vẫn luôn vươn ra vì y này. Khi nắm lấy chúng, y mới phát hiện bên ngoài mặt trời vàng óng, lá cây cũng đã chuyển khô, không lâu sau đây tuyết sẽ đổ xuống rồi.

Tơ liễu phát phơ bên bờ Giang Nam.

Bên này sắp có tuyết/

Điều hẳn nghĩ tới không phải là tình cảnh cùng Liễu Ngũ vào sinh ra tử, những chuyện ngẫu nhiên hiện ra trong đầu lúc này chỉ là những mảnh ghép không có gì quan trọng. Khi y còn chưa thành danh, tới bái kiến một số danh gia, ẩn nhẫn chịu đựng, bị những người đó coi thường, chế nhạo, Liễu Ngũ ở bên cạnh chứng kiến tất cả, rõ ràng từng chuyện một, nhưng không hề an ủi y, chỉ có tóc rũ xuống trán, sắc mặt sa sầm đi. Lại lúc y vẫn còn là kẻ vô danh, tới gặp một số tiền bối, được họ tuệ nhãn coi trọng, ca ngợi không ngớt, Liễu Ngũ cũng không nói gì cả, chỉ là ánh mắt tỏa sáng, giống như đang nói: Nhìn xem, lão đại ta đây...

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Trầm Chu chỉ cảm thấy vô cùng chua xót, thực sự cảm thấy Liễu Ngũ chết rồi, y là kẻ tịch mịch nhất...

Người trong bang, kẻ thì phản bội, kẻ thì phân ly, người thì tử chiến, sau này nói tới lịch sử Quyền Lực bang khổ đấu, người đời sau cũng chẳng biết được bao nhiêu... Cả cuộc đời phấn đấu, phảng phất cũng như mây khói phía xa, một người anh em đã buông tay lìa trần rồi...

Nhân sinh thực là tịch mịch như tuyết.

Ôn tiên sinh bệnh kinh, cao thủ đỉnh cao, buff điên cuồng, anh nào anh nấy ra mặt chưa được nửa chương là đã bị giết rồi :dead::dead:

Bộ năm: Anh hùng không tịch mịch.

Người dịch: ngo_ngo

Biên tập: 有希長門

Quyền Lực bang có nạn, sao Tiêu Thu Thủy lại không tới?

Tuy hẳn từng là tử địch với Quyền Lực bang nhưng trong lần hội ngộ trên Kim Đỉnh Nga Mi, Lý Trầm Chu có ơn tri ngộ với Tiêu Thu Thủy, hơn nữa với tính cách nghĩa hiệp của Tiêu Thu Thủy, vốn không thể nào để mặc Triệu Sư Dung đơn độc trở về chiến đấu.

... Càng hưởng hồ Tiêu Thu Thủy cũng đang hoài nghi Liễu Tỳ Phong.

Lý do cho mọi chuyện chỉ là vì Tiêu Thu Thủy bị bắt, không cử động được.

Đúng như Lý Trầm Chu nói, trên đời này thực sự có rất ít người có thể khống chế nổi Tiêu Thu Thủy.

Đáng tiếc, y vẫn tính sót mất một người: Yến Cuồng Đồ.

Có điều dù là Yến Cuồng Đồ muốn bắt Tiêu Thu Thủy bó tay chịu trói cũng phải sau hơn năm trăm chiêu. Vong Tình thiên thư, Thiếu Võ chân kinh của Tiêu Thu Thủy cũng chẳng phải để luyện suông, võ công hẳn đã cao hơn Liễu Tỳ Phong rồi, so với Lý Trầm Chu cũng xấp xỉ tương đương.

Yến Cuồng Đồ không hề biết chuyện đó.

Nhưng ông ta biết Tiêu Thu Thủy tính cách quật cường. Trong trận tại thành Dương Dương, Yến Cuồng Đồ nhận thấy người này thà bị đánh chết chứ không bao giờ chịu khuất phục cho nên ông ta vừa ra mặt đã dùng tập kích khống chế Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vì nghĩ tới Đường Phương, đang trong lúc kích động liền bị Yến Cuồng Đồ khống chế, cho đến bây giờ Yến Cuồng Đồ vẫn chưa

biết võ công Tiêu Thu Thủy đã vượt xa ngày trước.

Yến Cuồng Đồ là kỳ nhân võ lâm nhưng lại chẳng phải cao nhân có phong phạm tiền bối gì. Ông ta trước nay không chịu lễ tục trói buộc, bắt được Tiêu Thu Thủy là lập tức bỏ đi, cũng chẳng quan tâm xem có quang minh chính đại hay không.

Ông ta điếm huyết Tiêu Thu Thủy, xách hãn chạy gấp một chập, trên đường đi, Tiêu Thu Thủy tự nhiên là gấp đến muốn chết. Cuối cùng đến một ngọn núi đỉnh cao tận mây, trên dốc bên sườn núi, Yến Cuồng Đồ đột nhiên đứng lại, nói:

- Ta phải đi tiểu.

Ném phịch Tiêu Thu Thủy xuống đất, tự nhiên bước sang một bên đi tiểu.

Huyết đạo Tiêu Thu Thủy bị Yến Cuồng Đồ nặng tay phong bế, Á huyết lại không bị điếm, chỉ là Yến Cuồng Đồ chạy nhanh cả đường, gió tấp kịch liệt làm hãn không cách nào mở miệng mà thôi. Bây giờ dừng lại, Yến Cuồng Đồ ném mạnh hãn đi, người bị va đập đau đớn nhưng cũng không để ý nhiều được nữa, vọt miệng chửi lớn:

- Yến Cuồng Đồ! Ông làm vậy là có ý gì? Mau thả ta ra!

Yến Cuồng Đồ ghé mắt nhìn lại, hỏi:

- Làm sao? Người cũng muốn đi tiểu à?

Nói đoạn so so hai vai, rùng mình một cái đã tiểu tiện xong xuôi, vỗ vỗ tay quay lại, nói:

- Người muốn đi tiểu thì ta cởi quần giúp người, cứ đi luôn ở đây cũng được. Nếu muốn đi nặng thì giải huyết tay trái, dù sao thì cũng phải chùi mông.

Tiêu Thu Thủy giận đến xì khói:

- Ông không đủ gan thả ta ra có phải không? Uổng là tiền bối danh động giang hồ!

Yến Cuồng Đồ khẽ nhượng hàng mi như lửa cháy, cười hà hà đáp:

- Cái “danh” đó à? Không nhắc cũng được! Người trên giang hồ thấy ta là muốn giết, cái danh thối đó ta không gánh vác nổi! Người muốn giết ta chỉ phí miệng lưỡi mà thôi! Ta không thả người là sợ cái tính bướng như lừa của người, đánh không lại người là lại đòi tự sát, ta giữ người lại là có chuyện cần dùng!

Tiêu Thu Thủy tức nghẹn lời nhưng linh cơ máy động, lại nói:

- Ta đảm bảo không tự sát, có gì thì công bằng nói, ông thả ta ra trước có được không?

Yến Cuồng Đồ cười đáp:

- Người dùng cách nào cũng không lừa được ta đâu. Ta đã khống chế được người rồi cần gì phải mạo hiểm như vậy nữa, chẳng may người tự tuyệt kinh mạch, ta ra tay có nhanh cũng vô dụng, ta không mắc câu đâu. Mà cái đó thì có gì công bằng với không công bằng, ngày trước các môn phái lớn cộng với người của Quyền Lực bang và Chu đại thiên vương cùng ám sát vây giết ta, ta cũng chẳng đòi tới hai chữ công bằng!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được lại mắng:

- Ưống công ta cứu ông ở dốc Trường Bản, cái loại người không biết tốt xấu!

Yến Cuồng Đồ cười lớn:

- Hay! Hay! Hay! Tuyệt! Tuyệt! Tuyệt! Trong trận dốc Trường Bản ai mượn người cứu ta? Bây giờ cứu thì cũng đã cứu rồi, vốn là quân tử ra ơn không cầu báo đáp, người nhắc lại chuyện này là muốn ta báo đáp người chẳng? Ha ha ha... Nếu người đã cứu ta thì ta sẽ báo đáp người, ta đưa người đi cũng là để báo đáp người đó, chuyện này tự có phần tốt cho người...

Tiêu Thu Thủy phì một tiếng, bình thường hẳn cũng không nóng nảy thế này, chỉ là đang vội muốn tìm Đường Phương, chỉ cảm thấy lửa giận bùng bùng, quát:

- Ai hy vọng ông báo đáp! Mau thả ta ra, ta phải đi tìm Đường Phương...

Yến Cuồng Đồ à lên, làm bộ làm tịch nói:

- Đường Phương à? Là cái cô bé mặc áo xanh đeo mặt nạ đó phải không... Khà khà khà, chờ ta qua đó cho một đao xử cô bé ấy trước.

Tiêu Thu Thủy biết cá tính Yến Cuồng Đồ, chẳng có gì là không dám làm, vội vàng ngậm miệng. Yến Cuồng Đồ thấy có tác dụng lại hung hăng bồi thêm một chập:

- Người còn muốn đi ta sẽ giết nó trước, nhất định sẽ giết nó! Chỉ cần người đi theo ta, ta cũng không làm khó người, cả Thiên hạ Anh hùng lệnh cũng trả cho người luôn!

Tiêu Thu Thủy khổ sở nói:

- Ta không cần cái gì của ông cả, nhưng ông không được đụng đến Đường Phương.

Yến Cuồng Đồ quát lớn:

- Được! Quân tử nhất ngôn!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Chỉ sợ ông nói mà không giữ lời!

Yến Cuồng Đồ hai mắt trợn trừng:

- Yến mỗ ta cái gì không nói nhưng không giữ chữ tín thì không phải là người!

Tiêu Thu Thủy cao giọng nói:

- Chỉ cần ông nói lời giữ lời, muốn ta đi đến đâu không thương thiên hạ lý, ta đi cùng ông tuyệt không bỏ trốn, ông hà tất phải khóa huyết đạo ta!

Yến Cuồng Đồ đáp:

- Người làm người ta có thể tin tưởng, ta điểm huyết người không phải vì sợ người bỏ trốn mà là không muốn người ra tay. Yến Cuồng Đồ ta làm việc xưa nay không cần người giúp, cũng không muốn người ta lăm mồm!

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Vậy ông cần ta đi cùng để làm gì?

Hai mắt Yến Cuồng Đồ thoáng qua một chút thể lượng, đáp:

- Nơi đầu tiên cần tới, có mặt người có lẽ sẽ có chút tác dụng...

Tiêu Thu Thủy bất ngờ:

- Ta không ra tay cũng có tác dụng?

Yến Cuồng Đồ không đáp, chỉ lẩm bẩm nói:

- Còn hai chỗ khác... Đến cả ta cũng không nắm chắc được mười phần... Nếu như ta chết, bọn chúng tất cũng tổn hại nặng, người muốn bỏ trốn đại khái cũng có trở ngại. Như vậy ta muốn nói với người một số chuyện, ngoài ra còn muốn người nhắc lại những lời đó cho một người...

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Tổng cộng phải đi ba nơi?

Hắn thực sự thấy chấn động, chiến dịch ngay cả võ lâm đệ nhất kỳ nhân Yến Cuồng Đồ cũng không nắm chắc được chiến thắng, rút cuộc là chiến dịch như thế nào? Yến Cuồng Đồ muốn nhắc lại hắn những chuyện gì?

Muốn hắn chuyển lời lại cho ai?

Yến Cuồng Đồ lặng lẽ gật đầu, tay chấp sau lưng nhìn về đằng xa.

Tiêu Thu Thủy không nhịn được lại hỏi:

- Là ba nơi nào?

Yến Cuồng Đồ khẽ cười, duỗi vai một cái, đáp:

- Trước tiên chúng ta tới phủ Lâm An, miếu Quan Đế bên cạnh quan đạo.

Tiêu Thu Thủy lại để ý thấy đôi mày trắng của ông ta từ đầu đến cuối vẫn không giãn ra.

Yến Cuồng Đồ nói xong lại nhắc Tiêu Thu Thủy chạy nhanh một chặp. Bấy giờ vầng trăng cong cong đã lên cao quá đầu, Yến Cuồng Đồ chạy tới

trước một ngôi miếu, gió thu thổi gấp, lá vàng hắt hiu, trước ngôi miếu tàn phá chỉ có những gốc cây gầy guộc. Yến Cuồng Đồ nói:

- Người trong phủ Lâm An ngày đêm ca múa, quân sĩ nơi biên thành da ngựa bọc thân coi như chết uống, chỉ đáng thương linh vị Quan nhị gia cũng không ai tế bái!

Tiêu Thu Thủy nghe mà nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy Yến Cuồng Đồ tuy như điên như cuồng nhưng có lúc nói chuyện cũng mang chút đạo lý, lại nghe Yến Cuồng Đồ bồi hồi nói:

- Người đang tuổi trẻ tráng, giống như gốc cây giữa ngày xuân, còn ta thì đã thu lạnh rồi, khi tuyết đổ xuống chỉ có bị chôn vùi thôi.

Nói tới đây bỗng ngẩng mặt lên trời cười lớn, chỉ nghe một tràng “phốc phốc”, vô số kinh phong lướt qua, Tiêu Thu Thủy cả kinh, hóa ra là tiếng cười làm kinh động một đàn quạ trên cây, rào rào vỗ cánh bay vào màn đêm. Tiêu Thu Thủy không khỏi trong lòng phát lạnh, chưa kịp suy tư thì Yến Cuồng Đồ đã vụt hạ giọng quát:

- Im lặng!

Vụt một tiếng, nhanh như sao băng phóng vào trong bụi cỏ bên đường. Sau một thoáng, Tiêu Thu Thủy liền nghe thấy tiếng vó ngựa phi gấp.

Chỉ thấy hai thớt ngựa khỏe màu hung phóng thẳng tới miếu Quan Đế. Người trên ngựa trang phục tùy tiện, chất vải thô tháo, ngoài ra còn không có yên, do tốc độ quá nhanh mà người gần như rạp sát xuống lưng ngựa, cả hai người đều hai tay bám chặt lấy bờm ngựa. Hai người vừa tới trước miếu, ngựa liệt lập tức dừng lại, hí dài lên một tràng, hai người tung người nhảy xuống, hướng về phía ngôi miếu tàn tạ, dập đầu ba cái vang dội.

Từ dưới ánh trăng nhìn ra, Tiêu Thu Thủy chỉ thấy đó là hai đại hán mày thô mắt sáng, thân uy lẫm lẫm, Yến Cuồng Đồ lại thấp giọng lầu bầu:

- Không ổn, không ổn, hai tên tiểu tử khốn kiếp này làm hỏng đại sự của ta mất!

Bỗng nghe một người mặt có bột xanh, quỳ bái xong liền hướng miếu
Quan Đế nói:

- Quan nhị gia, lão nhân gia ngài nghĩa khí trung can, danh lừng thiên
cổ, anh em tôi hôm nay tới đây chỉ cầu một tâm nguyện, chỉ cần có thể bảo
vệ tướng quân, anh em họ Luyện tôi dù chịu thiên đao vạn quả cũng cam
tâm tình nguyện.

Hắn nói mấy câu tuy không cao giọng lớn tiếng nhưng lại vô cùng chân
thành.

Một đại hán khác thì không nói gì, chỉ nắm chặt cương đao bên hông,
tay nổi đầy gân xanh.

Đúng lúc này, lại nghe một tràng tiếng lục lạc thanh thúy vang lên “leng
keng, leng keng”. Tiêu Thu Thủy không khỏi khẽ nhíu mày, bởi vì tiếng lục
lạc rộn rã này vô cùng đối lập với cảnh tượng ngôi miếu khô sặt. Chỉ thấy
bên mặt Yến Cuồng Đồ, hàng mi như lửa đốt khẽ nhướng lên.

Hai đại hán họ Luyện đưa mắt nhìn nhau, cùng nói:

- Tới rồi.

Đại hán mang bột xanh rất nhanh nhẹn, dứt khoát, kéo đại hán râu xồm
vào trong bụi cỏ, chỉ lộ ra hai đôi mắt lấp loáng hữu thần, chăm chú nhìn
tình hình trước miếu.

Không lâu sau, tiếng “leng keng, leng keng” đã tới gần, còn xen với
tiếng bước chân, tiếng vó ngựa hỗn tạp. Lại qua một lúc, trên quan đạo xuất
hiện ba thớt ngựa, có mười mấy người mặc quần áo bó chèn tiền hô hậu
ủng, chỉ nhìn qua bộ dạng thuần thực mau lẹ của họ là biết đây là người võ
lâm được huấn luyện kỹ càng.

Ba kỵ sĩ kia lại hoàn toàn khác biệt. Người đi ở giữa, ngựa mang yên
vàng, khí phái phi phàm, cương, hàm đều được chế tác tử mỉ, người trên
lưng ngựa mặc áo choàng màu vàng, mặt nhỏ mà dài, hai mắt nhỏ như đậu
xanh, da vàng ệch đến gần xám, trên yên ngựa có treo một chiếc lục lạc, cứ
đi một bước lục lạc lại kêu lên trong trẻo, khiến cho người trên yên càng
thêm oai vệ.

Hai người hai bên trái phải hẳn đều hoàn toàn bị quý khí của hẳn che lấp. Người bên trái cưỡi một con ngựa ô đen tuyền, chỉ có phần đuôi trắng như tuyết, chân cao mông nở, là ngựa nhanh hạng nhất. Người trên lưng ngựa thân trên để trần, cơ bắp cuộn cuộn như rễ cây, đầu tròn mặt vuông, mắt như chuông đồng, môi mỏng như giấy, ngòi trên ngựa trông cao lớn như một ngọn núi. Nhìn như vậy, người mặc áo vải vàng thuộc tộc Nữ Chân, còn người này là dũng sĩ Mông Cổ.

Người thứ ba đi ngay sau hai người kia, khom lưng cưỡi bồi, dáng vẻ khúm núm, lại là người Hán. Người thứ ba này Tiêu Thu Thủy lại nhận ra được, chính là nghĩa tử của Chu đại thiên vương bị Lam phượng hoàng đánh lùì trên cầu tại cố thành Trường An ngày trước... “Thiết quy” Hàng Bát!

Tiêu Thu Thủy thấy hàng bát bộ dạng bợ đỡ nịnh nọt không khỏi nổi giận. Ba thớt ngựa từ từ tới gần, người áo vàng giật cương, ngựa hí dài một tiếng, lập tức đứng lại, gõ móng “lọc cọc, lọc cọc” mấy bước. Người Nữ Chân đó hỏi:

- Ở đây phải không?

Hắn nói chuyện tuy bình đạm nhưng ngữ khí lạnh lùng, chỉ nghe thôi cũng đủ khiến người ta phát run, lại mang theo một loại uy nghiêm làm người khác phải sợ hãi.

Hàng Bát sán tới cười nói:

- Phải, phải, chính là chỗ này, Nhị thái tử vừa nhìn đã nhận ra được thật là tài năng, nhãn quang tốt...

Người Nữ Chân đó đưa mắt nhìn hẳn, đột nhiên hỏi:

- Người gọi ta là gì?

Hàng Bát ngăn người, bị hẳn nhìn đến phát lạnh, vụt tỉnh ngộ, khổ sở tự tát vào mặt mình, nói:

- Dạ, dạ, tôi lại gọi nhầm rồi, Nhị...

Người nữ chân tròng mắt, lạnh lùng như điều hâu, Hàng Bát lại giật mình thon thót, nói:

- Nhị... Nhị công tử...

Người Nữ Chân khẽ hừ một tiếng, nhạt nhẽo nói:

- Nể mặt Chu Thuận Thủy, tha người vô tội. Còn tái phạm thì cẩn thận ta lấy cái mạng chó của người! Đám người Hán các người, coi các người thành người là lại không biết tốt xấu!

Câu này chửi cực kỳ độc địa, Hàng Bát lại như được đại xá, vội vội vàng vàng bái tạ. Tiêu Thu Thủy chỉ thấy Yến Cuồng Đồi bên mai, trên huyết thái dương, đuôi lông mày lại khẽ động. Người Nữ Chân nói:

- Ở đây chờ hăn tới là cách tốt nhất, người Hán các người có một câu, “ôm cây đợi thỏ” đúng là trường hợp này.

Tiêu Thu Thủy cảm thấy câu “ôm cây đợi thỏ” dùng vào lúc này có vẻ không thỏa đáng lắm, nhưng lại thấy Hàng Bát giơ ngón cái lên, cao giọng tán thán:

- Nhị... Nhị công tử đúng là bác học uyên nguyên, hay cả mấy câu nói thô lậu của Hán tộc cũng đều thông hiểu rõ ràng...

Người Nữ Chân kia quát:

- Nói bừa! Trước nay ta vẫn luôn rất ngưỡng mộ văn hóa Đại Hán, vậy mới theo phụ vương chinh chiến tới tận đây, chính là vì mỗi phần mỗi tấc văn hóa, sao có thể nói câu nói thô lậu!

Nói đoạn ngửa mặt lên trời thở dài:

- Nếu nước Đại Kim ta có được thiên hạ, văn hóa rộng lớn tinh hoa này sẽ thuộc về chúng ta.

Nói đoạn chấp tay, ngược nhìn trăng sáng, trầm tư.

Tiêu Thu Thủy nghe người Nữ Chân nói như vậy, trong lòng cảm thấy lời hăn cũng không phải là không có đạo lý, ít nhất so với với Hàng Bát thân là người Hán thì còn đáng quý hơn nhiều, nhưng lại cảm thấy rất không tỏa đáng. Người Kim nếu hâm mộ văn hóa quốc thổ người Hán thì

sao phải khổ chinh chiến lâu năm, khiến cho tàn dân khổ ải, đồng ruộng
hoan tàn, sinh linh đồ thán như thế.

Hàng Bát lại nói:

- Tôi thấy mục tiêu sắp tới rồi, chúng ta nên mai phục kỹ trước, giết cho
hắn không kịp trở tay.

Người Nữ Chân ngược nhìn trăng sáng hồi lâu, quay đầu lại đáp:

- Hắn vốn cũng là tướng quân tốt trời sinh thần vĩ, nếu chịu quy phục
Kim quốc, chúng ta sẽ như hổ thêm cánh, chưa chắc đã không phải là
chuyện tốt. Ba vị tiền bối Vạn Lý, Thiên Lý, Bách Lý có chuyện không thể
tới được, ta cũng không nắm chắc thành công bắt giữ được hắn!

Hàng Bát lại cười nói:

- Hắn tuy có chút thanh uy nhưng so với Nhị thái... Không, không,
không... Nhị công tử, Nhị công tử thì còn kém... Còn kém nhiều thế này.

Hàng Bát vừa nói vừa dùng ngón cái và ngón trỏ tay trái so so.

Người Nữ Chân cười lạnh:

- Bỏ đi, nước Đại Kim ta hẳn tướng vô số nhưng chưa từng có được anh
hùng bất thế như vậy. Hừ hừ, “võ tướng không sợ chết, văn quan không
tham tài”, ha! Ha! Ha! Đáng tiếc nước Tống đều ra loại nhân tài như người!

Hàng Bát bị nói có chút hổ thẹn nhưng liền lập tức cười hì hì nói:

- Loại người như tôi cũng chẳng có gì không tốt... Ít nhất cũng có thể
giúp Nhị thái... Nhị công tử, làm một chút... việc nhỏ.

Người Nữ Chân cũng không để ý lắm:

- Nói vậy cũng đúng.

Vỗ vỗ vai Hàng Bát, tên Thiết quy này thực là được thương thành sợ.

Người Nữ Chân hừ một tiếng, nói:

- Chúng ta ở trấn Chu Tiên bị Nhạc tướng quân đánh cho nước chảy hoa
trôi, thất bại thảm hại, tử thương vô số, máu chảy thành sông, nhưng kính
hắn là một vị anh hùng, chỉ muốn hắn hồi tâm chuyển ý, quy thuận Bắc

triều... Người nước Tống các người lại chỉ hận không thể dồn hẳn vào chỗ chết, mười hai tấm kim bài triệu hồi vẫn chưa đủ, còn muốn trên đường đi đuổi tận giết tuyệt...

Trong đầu Tiêu Thu Thủy như nổ ầm một tiếng, máu huyết sục sôi. Ba tiếng “Nhạc tướng quân” như từ trên trời rơi xuống, lập tức khiến hắn nhớ lại năm xưa tại Kiếm lư Hoán Hoa phái, gặp Nhạc thái phu nhân và Âm Dương thần kiếm Trương Lâm Ý, đã đặt “gặp Nhạc Phi” là chí nguyện cả đời, chẳng lẽ người sắp tới là... Chỉ nghe Hàng Bát nói:

- Nhị công tử có điều không biết, họ nhạc đó với Kim quốc chính là cừu địch bình nhung giao chiến, với quan viên triều đình tôi cũng là kẻ thù thế không đội trời chung. Ai đứng vững chân được, bên kia tất phải ngã xuống.. Thử nghĩ, Tần tướng gia của chúng tôi sao có thể tha được cho Nhạc tướng quân!

Người Nữ Chân thoáng ngấm nghĩ, cười nói:

- Nước Tống lớn như thế, đất đai giàu có như thế, lại không dung nổi một Nhạc Phi, chẳng trách hảo hán đều chết hết cả. Không ngờ người cũng có chút thông minh vật, năm bắt cục thế cũng khá chuẩn đấy chứ.

Hàng Bát gãi đầu cười nói:

- Những chuyện khác tôi không giỏi, theo Chu đại thiên vương lâu như vậy, thuận nước chuyển đà, nhìn rõ cục thế, cái đó không phải Hàng Bát tôi tự khoe mà đúng là vài phần bản lĩnh thực.

Người Nữ Chân khẽ thở dài, lại nói:

- Nhạc Phi đã nhận chiếu, thân đêm suốt sáng đi về Lâm An, về tới triều đình, Tần Cối muốn chém muốn giết thế nào đều không thành vấn đề, chỉ cần phụ vương ta hạ lệnh một tiếng, Tần Cối còn không răm rắp nghe lời ư! Sao phải khổ sai người của người tới chặn giết, lại ba lần bảy lượt khẩn cầu phụ vương phái ta tới hỗ trợ?

Hàng Bát nghĩ rằng người Nữ Chân thật sự đang hỏi ý hắn, tự thấy mình trên đường biểu hiện xuất sắc, có hy vọng thăng quan phát tài, lập tức không chút giấu giếm:

- Nhị công tử nói rất đúng... Có điều trong kinh sư còn không ít vây cánh của Nhạc Phi, bọn chúng hoặc cướp ngục hoặc kéo quân, tóm lại là sẽ tìm cách cứu Nhạc Phi. Đặc biệt là đám không biết thức thời Hàn Thế Trung, Lưu Kỳ, nói không chừng sẽ liên hợp với nhau, nếu có dị động gì thì thực không ổn. Tần tướng gia không thể không nhìn xa tính trước, diệt cỏ tận gốc, ngoài ra cũng tiên hạ thủ vi cường...

Người Nữ Chân nói:

- Nhạc Phi vạn dặm bôn ba coi như là uống công về rồi.

Hàng Bát đặc ý đáp:

- Nếu hãn bị chúng ta ám sát ở đây, ngày mai không về tới Lâm An, tướng gia vừa khéo có thể khép cho hãn cái tội “kháng lệnh”, lôi cả nhà hãn ra chém!

Tiêu Thu Thủy nghe mà tâm mạch căng phồng, trợn mắt muốn rách, lòng bàn tay đổ mồ hôi ròng ròng. Yến Cuồng Đồ lại khóa luôn cả Á huyết của hãn, chỉ thấy ông ta đầu tóc bạc dựng người, lại không có hành động gì.

Người Nữ Chân lại nói:

- Kế hoạch tốt, người Nam triều các người tác chiến sợ chết, nhưng lại quỷ kế đa đoan, Nhạc Phi lần này có thể nói là chết không minh bạch chút nào.

Hàng Bát cười đáp:

- Kỳ thực những chết không minh bạch nhiều chẳng kể hết. Mấy ngày gần đây, trên đường có người mưu cứu Nhạc Phi, đều bị chúng tôi hoặc cấm quân triều đình, thủ hạ tâm phúc của tướng gia giết hết toàn bộ, những người thăng quan phát tài cũng nhiều lên vô số! Nếu như Nhạc Phi biết chắc chắn khiến hãn đau lòng muốn chết... Có một trấn dân chúng tập hợp nhau lại trên quan đạo chờ Nhạc Phi, kết quả bị bọn tôi giết hết giết sạch, người trong một thôn thi thể trải đến năm sáu dặm...

Người Nữ Chân nói:

- Người Tống các người thủ đoạn cũng thật sự tàn độc! Nhưng người nghĩ bọn ta không biết sao? Các người gian dân giết chóc, lại cướp bóc đốt phá, xong việc lại đổ lên người bọn ta, chuyện này các người làm đã quen rồi nhỉ.

Hàng Bát ngăn người, nhất thời không biết nói thế nào, chỉ có thể lắp bắp:

- Nhị thái... Nhị công tử thần thông quảng đại, chúng... Chúng tôi...

Người Nữ Chân cười nói:

- Kỳ thực cũng chẳng sao cả, Chu lão tiên sinh giúp chúng ta mở đường dọn lối, lập được công lớn, hôm nay nếu thành công tự nhiên cũng có trọng thưởng.

Hàng Bát vội vàng phù phục xuống, vái tạ:

- Thuộc hạ vạn tạ Nhị thái tử... Không không không... Nhị công tử đại ân.

Dập đầu không ngớt, người Nữ Chân mỉm cười;

- Đứng dậy, chỉ không biết trận này có được công đức viên mãn hay không? Ai, người Tống các người khó khăn lắm mới được một dũng tướng, nhưng lại đến cả chờ đợi vài ngày, đợi tới kinh sư mới định tội tru sát cũng không chờ nổi, ai.

Hàng Bát đứng dậy nói:

- Đội ngũ lần này là tinh binh của Thiên vương. Nhạc Phi quen chinh chiến sa trường, loại ám sát võ lâm này hẳn chắc chắn không ứng phó nổi. Điểm ấy Nhị công tử có thể yên cả một trăm cái tâm... Còn về Nhạc Phi về triều, tướng gia là sợ “đêm dài lắm mộng”... Càng huống hồ... huống hồ tướng gia đã sớm điều tra chi tiết Nhạc Phi, kẻ này không tham tài, không lạm quyền, không giết sai một người, không cậy công một việc, căn bản không cách nào trị tội...

Người Nữ Chân nghe tới đây, ngẩng mặt lên trời cười lớn, trung khí tràn ngập, khiến cho ngựa cứu đều rục rịch bất an:

- Xưa nay gian thần giết trung thần, cần gì có tội? Chỉ cần phụ vương ta gặt đầu một cái, tể tướng các người muốn giết trung thần lương tướng chẳng qua chỉ là chuyện bình thường như ăn cơm uống rượu mà thôi. Chỉ cần triều đình muốn làm, biến người thanh cao trung hậu thành kẻ đại gian đại ác, trói trước cử thành mặc cho người cắt xẻ lăng trì cũng chẳng khó khăn gì.

Người Nữ Chân này vốn là nhị thái tử của Kim Ngột Truật, do hâm mộ văn hóa triều Tống mới lấy nước làm họ, tên hán là Mộ Hạ. Hiện tại nước Kim binh mạnh thế lớn, ngay cả người Mông Cổ kiêu dũng thiện chiến, mỗi năm cũng đều phải tiến cống tộc Nữ chân, người Mông Cổ trầm mặc ít nói trên ngựa kia chính là dũng sĩ, Hạo Đặc Lô. Hai người này là sứ giả được Kim Ngột Truật đặc phái tới giám sát người Tống chặn giết Nhạc Phi.

Kim Mộ Hạ nhìn sắc trời, nói:

- Xem ra Nhạc Phi cũng sắp tới rồi.

Hàng Bát đáp:

- Nhạc Phi tiếp mười hai tấm kim bài, không ăn không nghỉ, cha con cùng luôn đêm chạy về, tất sẽ vừa mệt vừa yếu, phục kích ở đây thật không gì tốt hơn. Chúng ta mai phục ở đây trước...

Bỗng nghe một tiếng quát lớn, người Mông Cổ hoa tay múa chân, nói lớn một chặp, một người mặc áo chống nước, bên trong lộ ra quan phục triều đình, bước lên trước nói:

- Dũng sĩ Mông Cổ nói, ngài không muốn mai phục đánh lén.

Hàng Bát giậm chân:

- Ai da, Nhạc Phi này tuy đã là nô mạng hết đà nhưng cũng không thể khinh thường được, sao có thể giao đấu trực diện? Như vậy không phải tự tìm khổ sao... Luật tam thúc, ông cố khuyên hẳn đi.

Người phiên dịch này vốn là đời đao thị vị triều Tống, Luật Tĩnh Toàn, hôm nay cùng tới đây muốn chặn giết Nhạc Phi, lập tức làm theo lời Hàng Bát, giải thích với người Mông Cổ. Người Mông Cổ vẫn lắc đầu không

chịu, Hàng Bát bất đắc dĩ chỉ biết nhìn sang Kim Thái tử. Kim Mộ Hạ trầm ngâm một lúc, chung quy vẫn hướng người Mông Cổ nói mấy câu, nhìn dáng vẻ người Mông Cổ thì vẫn không phục nhưng cũng không dám nói nhiều nữa. Mông Cổ hiện tại đang bị nước Kim uy hiếp, lúc nào cũng có thể xuất binh tấn công, người Mông Cổ sao dám đắc tội làm liên lụy tới cả nước? Kim Mộ Hạ nói:

- Được rồi, chúng ta ăn nấp đi rồi tính.

Lúc này chợt có một trận gió thổi qua, cát bay cỏ động, từ trong miếu truyền ra một âm thanh nghe qua giống như tiếng rên rỉ, Hàng Bát chửi:

- Cơn gió quái quỷ!

Đang định chỉ huy thuộc hạ ăn nấp ở bên miếu thì Kim Mộ Hạ bỗng lên tiếng:

- Chờ đã.

Hàng Bát ngăn người, Kim Mộ Hạ nói:

- Bằng hữu trong đóng cỏ, các vị muốn tự mình đi ra hay là muốn bọn ta lôi ra?

Chỉ nghe vút vút hai tiếng, hai đại hán nhảy ra, người mặt có bột xanh quát lớn:

- Quân gian tặc, không ngờ lại dám mưu hại Nhạc nguyên soái, Luyện Hồng Thăng ta liều với người!

Đại hán râu ria đầy mặt cũng mắng:

- Cầu tặc khốn kiếp, hạ lưu vô sỉ, Luyện Tuấn Hiền ta thay Nhạc gia gia mở đường!

Nói đoạn một người vung chùy sắt, một người cầm ngân câu hò hét xông tới, hai ba chục tên áo đen thân hình khê động, nhanh chóng lập thành trận thế, bao vây lấy hai người, Hàng Bát cười quái dị:

- Ta cứ tưởng ai, hóa ra là “Luyện thị song hùng” cựu bộ của Dương Tái Hưng, ha ha ha. Đã vậy vừa hợp để chúng ta mài đao, làm nóng một chút!

Hai người này chính là giặc cướp được Nhạc Phi thu phục, sau tác chiến kiêu dũng, từng lập nhiều công lớn cho Tống triều, là thuộc hạ của Dương tướng quân Dương Tái Hưng. Đám gian nhân Tần Cối sợ Nhạc Phi tập hợp sức mạnh chúng sinh cho nên khi điều binh khiển tướng cố ý phân tán những hãn tướng dũng sĩ tác chiến anh dũng này, đẩy tới dưới trướng những tướng lĩnh bất tài, khiến họ không có đất dụng võ hoặc bị mượn cớ trừ đi. Luyện thị song hùng bị đẩy tới Nam Hải, mắt thấy tướng lĩnh hèn kém bất tài, huynh đệ chiến hữu mười người thì đến tám, chín đều bỏ mạng không rõ ràng, bị phần cùng cực, không thể nhẫn nhịn nổi liền phản quân kỳ bỏ trốn. Nghe Nhạc Phi đại thắng ở trấn Chu Tiên, hai người mừng rỡ khôn xiết, vội vã lên đường tới ủng hộ, muốn cùng phản công, báo thù mối hận Tĩnh Khang. Chẳng ngờ trên đường đi lại nghe tin Nhạc Phi đã bị ban chiếu điều chuyển, huynh đệ họ Luyện vô cùng đau đớn, liền muốn ở trên đường này chờ đợi Nhạc tướng quân, cầu xin vì nước trân trọng, thề chết đi theo.

Ai biết hai người nghỉ lại trong khách điểm, vô tình lại nghe được tin tức đám người Hàng Bát muốn phục kích Nhạc Phi liền nấp trước ở bên miếu, chờ Nhạc tướng quân tới thì lên tiếng cảnh báo, để gian kế của đối phương không thực hiện được. Chẳng ngờ Kim Mộ Hạ cũng là một nhân vật lợi hại, không ngờ lại phát hiện được hành tung ẩn nấp của họ.

Hai người lúc này đã sớm nghĩ thông suốt, chỉ cầu một trận tử chiến, liều được một tên là một tên, liều được hai tên là một đôi.

Yến Cuồng Đồ thân hình khê động, đang muốn ra tay thì đột nhiên kỳ kinh bát mạch trong thân thể đau đớn như bị vạn mũi khoan xuyên phá, thương thế nhất tề phát tác, trước mắt tối sầm, suýt nữa thì ngất xỉu.

Hóa ra Yến Cuồng Đồ mấy chục năm trước tiểu ngạo giang hồ, từng bị cao thủ mười sáu môn phái lớn cùng cả thuộc hạ của Chu đại thiên vương và Quyền Lực bang lúc đó chỉ mới vừa quật khởi, vây công. Yến Cuồng Đồ thân mang trọng thương phá vây mà chạy, mười mấy năm nay mai danh ẩn tích không qua lại trên giang hồ. Khi ông ta xuất hiện tại đại hội lôi đài thì võ công đã vì liệu thương hộ thể mà mất đi ba phần. Sau đại hội lôi đài, Yến Cuồng Đồ một lần nữa bị thương nặng, ông ta tuổi tác đã cao, muốn

lành lặn là chuyện rất khó khăn, chỉ có tiêu hao công lực đến kinh người mới miễn cưỡng tạm thời khắc chế, vết thương cũ lúc nào cũng có thể tái phát, hơn nữa còn thương mới chông thương cũ, một khi bộc phát thì không thể thu thập nổi.

Yến Cuồng Đờ thấy giờ tuổi tác đã cao, gần đây lại hay nháy mi thờ dốc, khó mà sống lâu được, trong lòng nôn nóng muốn hoàn thành vài tâm nguyện cho nên bất chấp tất cả, trước khi có thể hoàn toàn khắc chế được nội thương đã lại xuất hiện, công lực lại giảm đi hai phần. Võ công của ông ta lúc này không bằng được một nửa lúc đỉnh cao.

Lúc này Yến Cuồng Đờ chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh buốt, mang theo đau đớn chạy xuôi chạy ngược trong kỳ kinh bát mạch, từ trên xuống dưới không chỗ nào không rối loạn bế tắc, Đới mạch chạy vòng quanh thân một vòng, huyết nằm quanh eo lưng, trạng như dây lưng lại càng huyết mạch đảo lộn, chảy ngược khó chịu. Ông ta hai mắt trợn trắng, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, tất cả ám khí âm độc cùng chưởng lực trúng phải cùng nhất tề bạo phát, có thể nói là nội ngoại giao tập.

Yến Cuồng Đờ cố sức bình ổn tâm niệm, dùng pháp môn chỉ quán, từ “Chế tâm chỉ” cho tới “Thế chân chỉ” ép phục chân khí chạy loạn, huyết mạch đảo ngược. Hiện tại tính mạng chỉ treo trên sợi tóc, chỉ biết dùng tu vi giữ mạng của bản thân mấy chục năm nay để áp chế. Ông bây giờ lúc thì như mặt trời giữa trưa, nổi lửa rèn thép, tay cầm than đỏ, thân nhập hồng lô, toàn thân đầm đìa mồ hôi, lúc lại như trời đổ sương tuyết, băng phong vạn dặm, chân ngập hố tuyết, lòng ôm băng lạnh, toàn thân lại đóng một tầng băng mỏng.

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh thấy vậy mà lòng nóng như lửa đốt, nhưng huyết đạo đang bị khóa, biết rõ Yến Cuồng Đờ đang trong lúc mấu chốt nguy hiểm nhưng lại không cách nào hỗ trợ.

Quay đầu nhìn lại trong trường, tình huống lại càng khẩn cấp.

Lúc này hai người Luyện Hồng Thăng, Luyện Tuấn Hiền đã giao đấu với đám người áo đen. Hai anh em họ Luyện có thể nói là hãn tướng dưới trướng Dương Tái Hưng, một cây thương sắt của Dương Tái Hưng giữa chiến tràng thập đặng thập quyết, không ai ngăn nổi, chùy sắt và ngân câu của anh em họ Luyện cũng khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng, đều có vài phần khí khái sử thương.

Trong đám người áo đen này có đệ tử Chu đại thiên vương, thuộc hạ của Tần Cối, bộ thuộc Kim thái tử, không thiếu cao thủ nhưng nhất thời cũng không hạ được hai người.

Anh em họ Luyện chỉ cầu chịu đựng được chút nào là hay chút ấy, chỉ cần Nhạc nguyên soái tới là tự có thể hiểu thấy được kế sách gian đảng, làm việc tập kích bất thành.

Nhưng đám Kim Mộ Hạ cũng đã nhìn ta tâm tư của anh em họ Luyện, Kim thái tử khẽ gật đầu, Thiết quy Hàng Bát quát lớn:

- Hừ! Chó con khốn kiếp, mau mau chịu trói!

Lúc này binh khí của hắn đã đổi thành khốc tang bổng, giục ngựa phóng tới, một gậy chia ra đánh hai người

Luyện Hồng Thăng vung chùy sắt lên đỡ, choang một tiếng, hoa lửa bắn tung. Luyện Hồng Thăng chỉ cảm thấy khốc tang bổng của đối phương có một loại âm kinh kỳ dị, tiếp lấy một cơn lại khiến thể lực phản kích, cực kỳ khó chịu. Hàng Bát cũng cảm thấy lực tay đối phương rất mạnh, đỡ lấy một chùy liền bị chấn đến hồ khẩu tê dại, thiếu chút nữa thì không nắm chắc được binh khí.

Hai người cùng hét lớn một tiếng, Hàng Bát thúc ngựa quay đầu, lại xông tới. Luyện Hồng Thăng thân ở chỗ thấp, hai mắt trợn trừng, vung chùy ngang ngực, không chút nhượng bộ. Hai người cứ như vậy bổng qua chùy lại, va chạm nhau mười bốn lần, giao thủ mười chín chiêu, đều cảm thấy thể quân lực địch.

Luyện Hồng Thăng thua thiệt ở không có ngựa cưỡi cho nên khó chủ động trung kích, lại thêm trong lòng có vướng mắc, vừa lo lắng tình hình

bên đệ đệ Luyện Tuấn Hiền lại vừa quan tâm tới tung tích Nhạc nguyên soái cho nên hơi thoáng sơ suất, bị trúng một bồng vào giữa lưng. Luyện Hồng Thăng miệng phun máu tươi, trên tấm lưng to rộng có thêm hai hàng lỗ máu như cá mập cắn.

Luyện Hồng Thăng bị thương nhưng chiến khí không giảm, thu chùy thủ vững. Ở bên kia Luyện Tuấn Hiền càng chiến càng dúng, giết một người bên đối phương, lại làm bị thương một người, nhưng hai quyền khó địch bốn tay càng hưởng hồ đối phương đông như vậy, cuối cùng bị thương ba bốn chỗ. Hãn tóc tai rũ rượi, cắn răng khổ chiến, không hề thối lui.

Bên phía Luyện Hồng Thăng thấy tình thế khẩn cấp, chợt nảy ra một kế, chờ Hàng Bát giục ngựa tới thì chợt lăn tròn, vung chùy quét ngang, không ngờ lại kịp đánh gãy hai chân ngựa. Phải biết rằng với công lực và tuổi tác của Luyện Hồng Thăng, muốn sử ra chiêu này là vô cùng nguy hiểm, nếu một chùy không kịp thời đánh gãy chân ngựa, khi vó ngựa đạp xuống, Luyện Hồng Thăng không chết cũng trọng thương, mà nếu Hàng Bát có thể kịp thời kéo cương, vung bồng đánh xuống thì Luyện Hồng Thăng càng không thể may mắn thoát nạn.

Nhưng trong phút chốc ngăn ngại, Luyện Hồng Thăng đã làm được, hãn đánh gãy được chân ngựa!

Ngựa hí lên đau đớn, đổ nhào xuống đất, Hàng Bát cũng bị quăng xuống ngựa.

Luyện Hồng Thăng sao có thể bỏ qua được? Lập tức vung chùy đánh tới!

Hàng Bát cũng khá cơ cảnh, nhất là chuyện liên quan đến tính mạng của chính hãn, phản ứng tự nhiên là cực nhanh, người còn chưa chạm đất đã nhao mình tránh qua!

Bình một tiếng, chùy sắt đâm trúng vào bõm tâm Hàng Bát!

Hóa ra sau lưng Hàng Bát có một tấm sắt, chùy sắt đâm trúng vào trên tấm sắt, bị cản lại một chút. Hàng Bát giơ trượng lên đỡ, lăn tròn sà bên, suýt soát tránh được một chùy.

Chỉ là sức mạnh từ trên chùy sắt ập tới cũng đánh lồm tồm sắt, đập trúng vào cơ lưng, hấn chỉ cảm thấy cổ họng phát ngọt, phun ra một ngụm máu.

Hóa ra trên lưng hấn thật sự có giáp sắt, loại thiết bối tâm kiểu tủa tử giáp này là do hấn thương xuyên ám sát người khác nên trong lòng cũng thấp thỏm bất an, sợ mình có một ngày cũng bị người ta ám toán lại. Hấn tự nghĩ mình võ công cao, kẻ địch ra tay chính diện thì có thể ngăn đỡ, hơn nữa hấn cả đời làm việc chưa bao giờ đi đơn độc, dựa vào người đồng thế mạnh khó có ai giết được hấn, nhưng sau lưng không có mắt, nếu bị ai đánh lén thì đúng là không xong vì thế đặc chế một tấm giáp sắt che lưng, lần này liền giữ cho hấn được một cái mạng. Hấn còn đang kinh hồn chưa định thì

Luyện Hồng Thăng đã quát lên:

- Tên chó săn! Đúng là loại con rùa!

Vung chùy sắt lại công tới, Hàng Bát lập tức sợ đến hồn phi phách tán, không dám luyến chiến.

Bên phía Luyện Tuấn Hiên một đôi ngân câu lại móc xuống một đầu người, lúc này hấn đã chịu bảy tám vết thương nhưng vẫn chiến đấu không nghỉ, ngược lại còn truy đánh cường kịch. Kim Mộ Hạ kéo ngựa đứng nhìn, không khỏi thấp giọng than thở:

- Nếu Tống triều người người đều như vậy thì đừng nói là chúng ta không dám xuất binh mà kể cả bên Tống phái quân đánh kinh thành ta, chúng ta cũng không dám chống cự, để nhân dân khỏi chết uổng.

Người Mông Cổ Hạo Đặc Lô nghe vậy liền gầm lên một tiếng như dã thú, Kim Mộ Hạ quay đầu lại cười hỏi:

- Người không phục sao?

Người Mông Cổ đưa tay vỗ bình bình lên lồng ngực như thép đúc, gầm thét không ngớt, Kim thái tử nói:

- Người muốn thử chăng?

Người Mông Cổ hô hào, gật gật đầu, vô cùng hào hứng, Kim thái tử mỉm cười:

- Tốt, người đi đi.

Người Mông Cổ ô lên một tiếng, lộn nhào hai vòng trước mặt Kim thái tử, ra vẻ đáp lễ rồi vèo một tiếng, phóng tới chỗ Luyện Hồng Thăng, vung tay bắt lấy hãn.

Luyện Hồng Thăng đã có thể tính là lưng hùm eo gấu, to lớn vạm vỡ, nhưng so với người Mông Cổ này thì vẫn còn kém một đoạn. Đòn vật của người Mông Cổ nổi tiếng thiên hạ, Luyện Hồng Thăng bị hãn bắt trúng, chùy sắt liền không huy động được nữa.

Luyện Hồng Thăng trong đầu đã sớm chửi bới ầm lên, cái tên này tự xưng tới phá đám, sức mạnh lại cực lớn, không thể giã ra nổi. Luyện Hồng Thăng nguy cấp sinh trí, vội buông tay bỏ chùy, hai chùy rơi bịch xuống, vừa khéo trúng ngón chân Hạo Đặc Lôi.

Hạo Đặc Lôi kêu lên oai oái, đau đớn thấu tim, lập tức lỏng tay. Luyện Hồng Thăng thừa cơ phản công, tay trái bắt huyệt Hồn Môn, tay phải bắt huyệt Chương Môn, đầu gối đè lên huyệt Kỳ Môn.

Thuật đấu vật của Hạo Đặc Lôi tuy tốt, sức mạnh lớn nhưng tiên thủ đã mất, nhận huyệt lại không được tinh chuẩn như người phương Nam, liền bị khống chế. Nhưng hãn cũng là một bậc hảo hán, liều mạng phản kích, chỉ là trong võ học có câu “Tam môn nhất quan, tới Quỷ Môn quan”, tình hình Hạo Đặc Lôi lúc này chính là như vậy.

Đúng lúc này, Hạo Đặc Lôi bỗng cúi đầu húc mạnh tới, hai người giằng co lẫn nhau, khoảng cách rất gần, cú húc liền trúng vào sống mũi Luyện Hồng Thăng. Luyện Hồng Thăng không kịp phòng bị chiêu này, ôm mặt lùi lại, Hạo Đặc Lôi chuyển bại thành thắng đưa tay bắt lấy hãn, nhưng đột nhiên có một cây gậy thò ra, đập trúng vào đầu Luyện Hồng Thăng, não tương bắn tung, Luyện Hồng Thăng lập tức mất mạng.

Người Mông Cổ hai mắt trợn trừng như chuông đồng, thả Luyện Hồng Thăng ra, thân hình Luyện Hồng Thăng lập tức đổ ập xuống như không

xương. Hàng Bát đánh lén thành công, đắc ý cười lớn, người Mông Cổ lúu la lúu lô, chỉ Hàng Bát chửi mắng, bộ dạng vô cùng phần nộ.

Hóa ra người Mông Cổ trời sinh háo chiến nhưng không mất bản sắc hảo hán, do thấy Luyện Hồng Thăng dũng mãnh bèn xông lên giao đấu. Hàng Bát ở bên cạnh đánh lén, giết chết đối thủ của Hạo Đặc Lô, Hạo Đặc Lô giận giữ, Hàng Bát không hiểu hẳn nói cái gì, chỉ biết nhìn sang phía Kim thái tử.

Lúc này, Luyện Tuấn Hiền ở bên kia đang tẩm máu khổ chiến nhưng tai nghe tám phương, mắt nhìn bốn hướng, vụt thấy huynh trưởng bỏ mạng, giận giữ mất lý trí, chịu trúng một roi một chỗ, quét ngang ngân câu cũng đã thương một người, lao tới sau lưng người Mông Cổ.

Hàng Bát đang đứng đối diện với Hạo Đặc Lô, liếc nhìn thấy thế, đang định lên tiếng cảnh báo thì thấy Kim thái tử lắc đầu âm trầm. Hàng Bát lời đã lên đến miệng lại lập tức nuốt ngược vào trong.

Hóa ra Kim nhị thái tử thấy Hạo Đặc Lô vừa xông lên đã khống chế Luyện Hồng Thăng dũng mãnh vô cùng, trong lòng đã cảm thấy không vui vẻ. Lại thấy Luyện Hồng Thăng chuyển bại thành thắng, trong lòng liền có hy vọng hai người đồng quy vu tận. Nhưng Hạo Đặc Lô lại không chế đại cục, cứ như vậy không phải một người Mông Cổ còn uy phong hơn viện binh Kim quốc mình, thuộc hạ Tần Cối, thủ hạ của Chu đại thiên vương sao?

Hàng Bát giết Luyện Hồng Thăng, Kim nhị thái tử không biết tại sao trong lòng có chút tiếc nuối, lại sinh chút ghen tức. Lúc này thấy Luyện Tuấn Hiền báo thù cho anh, lao tới chỗ Hạo Đặc Lô liền không lên tiếng nhắc nhở.

Mọi người thấy Kim nhị thái tử như vậy liền không ngăn cản nữa. Hạo Đặc Lô vẫn đang mắng chửi Hàng Bát, Luyện Tuấn Hiền không hiểu tiếng Mông Cổ, nhận định tên cao lớn đầu trọc này vừa lên huynh trưởng liền bỏ mạng, đau đớn khôn xiết, cũng chẳng tính đến quy củ võ lâm nữa, đôi câu bổ xuống, bắt trúng vào hai huyệt Kiên Tĩnh trái phải người Mông Cổ! Hạo

Đặc Lôì trúng đòn nặng, gào lên một tiếng, cũng không quay người, ngửa đầu ra sau húc mạnh, chát một tiếng húc trúng huyết Thiên Tinh Luyện Tuấn Hiền. Hai người đều thân mang trọng thương, đầu váng mắt hoa, nhất thời không khôi phục lại được. Chợt nghe có tiếng rít như tên bắn, phủ xuống trên đầu, bịch bịch hai chưởng đánh ra trúng vào hai người. Hai người chỉ cảm thấy chưởng đánh xuống nhẹ như lá rụng, vốn không để ý nhưng chỗ trúng chưởng đột nhiên như bị điện giật, nát gân đoạn tràng, gào lên được nửa chữ thì đều bỏ mạng. Người xuất chưởng chính là Kim nhị thái tử Kim Mộ Hạ. Mọi người không biết tại sao hấn ra tay, hơn nữa còn giết luôn cả Hạo Đặc Lôì nhưng thấy hấn xuất chưởng nhẹ như phi yến, mà một chưởng nhẹ nhàng đó lại dễ dàng lấy mạng hai người cực kỳ hung hãn, tự nhiên là bội phục ngũ thể đầu địa, vội vàng reo hò như sấm động. Đúng lúc này, Hạo Đặc Lôì đang nằm dưới đất bỗng bật dậy. Hấn rõ ràng đã chết, thân hình to lớn lại đột nhiên bắn lên, bắt trúng ngang hông Kim nhị thái tử. Kim Mộ Hạ hét lớn một tiếng, quay chưởng đánh lại. Chỉ thấy Hạo Đặc Lôì hai mắt trợn trừng, miệng nói không ngừng, bên khóe mắt cũng có máu tươi chảy ra. Kim Mộ Hạ biết người Mông Cổ này đang lặ đi lặ lại không ngừng:

- Tại sao người lại giết ta? Tại sao người lại giết ta?

Kim nhị thái tử cũng chẳng để ý nhiều, từng chưởng từng chưởng đánh xuống, đánh đến chưởng thứ mười bảy, đôi tay to như thân rắn vòng quanh người hấn mới từ từ lỏng ra. Kim thái tử vận lực vào chưởng, hai chưởng hợp lại, “A” lên một tiếng, đẩy mạnh ra, cuối cùng cũng thoát được khỏi người Hạo Đặc Lôì.

Hạo Đặc Lôì đổ ầm xuống xuống, vĩnh viễn không gượng dậy nổi nữa.

Kim Mộ Hạ đứng nhìn hồi lâu, ngoài mặt tuy ra vẻ trấn định nhưng trong lòng lại sợ người này lại nhảy lên lần nữa. Nhìn một lúc lâu, xác định Hạo Đặc Lôì đã sớm tắt hơi, lúc này đám Hàng Bát lần lượt bước tới, ton hót nịnh bợ, vừa khen hấn dũng mãnh vừa tâng bốc võ công Kim nhị thái tử lên tận mây xanh.

Kỳ thực Hạo Đặc Lô chết rất oan khuất, không hiểu tại sao Kim nhị thái tử lại muốn giết hẳn, Kim Mộ Hạ trong tiếng ca tụng của người khác, trong lòng lại thầm nghĩ:

“Người Tống khí số đã hết, có trung thần lương tướng đều bị tham quan ô lại hãm hại, không cần phải lo lắng. Ở bờ khổ hàn chước nhiệt phương bắc, đám Thát tử này lại dũng mãnh vô cùng, hơn nữa thành thế còn càng ngày càng lớn, lần này trở về nhất định phải bảo vệ phụ vương, phòng bị nghiêm ngặt bắc cương.”

Trong lòng hẳn tính toán xong xuôi, liền nói:

- Nhạc Phi sắp sửa tới đây, mau dọn dẹp thi thể, chúng ta mai phục lại. Cùng lúc đó, gió núi thổi tới làm cho ngôi miếu Quan Đế rách nát kêu lên ken két.

Kim Mộ Hạ ngây một thoáng, đột nhiên nhận ra một âm thanh cực nhỏ.

Hô hấp.

Tiếng hô hấp này cực nhỏ, nhỏ đến mức gần như hoàn toàn không nghe thấy được, hiển nhiên là tiếng hít thở của cao thủ nội gia hạng nhất.

Nhưng tiếng hô hấp này lại cực kỳ gấp rút, giống như đang trong trạng thái vô cùng suy nhược.

Đó lại không giống hô hấp của cao thủ hàng đầu nhất.

Nếu không phải như vậy thì hẳn thật sự không thể nghe ra được có người đang nấp ở gần đó.

Hẳn trước khi vào Trung Nguyên đã biết trung thủ nhiều kỳ nhân dị sĩ, không thể coi thường. Tuổi hẳn tuy vẫn còn trẻ nhưng quyết không làm việc lỗ mãng, tự cao tự đại, tâm ý đã định liền nói:

- Tín hiệu chúng ta ra tay là “Bái thần”, hễ nghe thấy hai tiếng này là lập tức động thủ.

Mọi người ứng tiếng đáp:

- Dạ!

Đám người này ngày thường bức hiếp bách tính lương thiện quen rồi, tự nhiên cũng làm không ít chuyện thương thiên hại lý, hơn nữa tự nghĩ võ công cao cường, đâu có sợ việc gì nữa? Ma lần này người muốn giết chính là Nhạc Phi uy chấn thiên hạ, thân mang trọng trách, bọn chúng đều không hỏi có chút căng thẳng.

Kim Mộ Hạ đưa tay chỉ:

- Hàng Bát, người dẫn một nhóm nấp ở phía kia...

Còn chưa dứt lời đột nhiên phóng ra xa, loa vào giữa lùm cây rậm rạp, chỉ thấy hai người một già một trẻ, đều dung mạo hùng tráng khiến người ta thấy qua là khó quên. Kim Mộ Hạ thoáng do dự một chút rồi vung tay đánh một chưởng xuống đầu một người...

Hắn đánh trúng vào huyết Bách Hội. Huyết Bách Hội đứng đầu trong trăm huyết của con người, một chưởng này đánh xuống không thể không chết, càng huống hồ Khinh Yên chưởng pháp của hắn ra tay càng nhẹ, đối phương bị thương càng nặng. Hắn hiểu rằng đối phương có thể ẩn nấp ở đây lâu như vậy, làm mình mãi không phát hiện ra được tất phải là cao thủ võ lâm, hơn nữa khi mình xông vào trong lùm cây vẫn có thể bình tĩnh như thường, chỉ riêng điểm này thôi đã là cao thủ hạng nhất rồi, cho nên hắn ra tay tự nhiên là càng nhẹ.

Chỉ là hắn không biết, hai người này đích xác là cao thủ số một số hai trong số các cao thủ hạng nhất võ lâm, nhưng hiện tại cả hai vị đại tông sư lại đều không cách nào trả đòn.

Người hắn đánh là Yến Cuồng Đồ.

Yến Cuồng Đồ đang chịu khổ nội ngoại giao tập, ông ta cố vận công áp chế huyết mạch chạy ngược nhưng cứ giằng co mãi không được, bên tai như có chuông trống vang rền, vó ngựa sầm sập, trước mắt tinh kỳ như mây, đao quang tựa tuyết, lúc thì như thân trong lò lửa, chốc lại thấy lạnh như hầm băng.

Ông hiểu rõ lúc này ngũ tâm hướng thiên chưa chắc đã không thể dẫn đạo chân khí về đường chính, nhưng hiện tại tâm hỏa chưa tan, toàn thân co

rút, nếu như Tiêu Thu Thủy có thể giúp một tay... Giờ ông ta mới nhớ ra Tiêu Thu Thủy đã bị mình điểm huyết, lại càng lòng nóng như lửa đốt, đúng lúc đó, một chưởng của Kim Mộ Hạ đánh trúng huyết Bách Hội trên đầu ông.

Một chưởng đánh xuống như một cơn gió dữ, cơ hồ phá nát óc ông ta nhưng một luồng lực đạo này lại vừa khéo hơi hơi chế trụ chân khí chạy loạn trong cơ thể... Chỉ một thoáng chốc ngăn ngui như vậy, Yến Cuồng Đồ đã thu nội tức nhập vào Vĩ Lư, lại từ Vĩ Lư thăng lên Tý Quan, tới được Tý Quan là đã có thể đại khái khống chế. Tiếp đó chân khí từ Giáp Tích, Song Quan chạy lên Thiên Trụ, Vương Chẩm, cuối cùng thu vào Nê Hoàn Cung nơi đỉnh đầu. Sau khoảnh khắc, lưỡi đê vòm miệng, nội tức ồ ạt đổ xuống, lại qua Thần Đình, Thước Kiềm, kéo tới Trọng Lâu, đi qua Hoàng Đình, Khí Hải, cuối cùng nhập vào trong Đan Điền.

Ông ta vận khí cực nhanh, trong khoảnh khắc đã vận chuyển một đại chu thiên. Ầm! Ầm! Hai tiếng, hai chưởng đánh ra.

Kim Mộ Hạ đánh trúng Yên Cuồng Đồ một chưởng nhưng lại thấy lão nhân bệ vệ như sư tử này sắc mặt âm u bất định, hẳn không biết hành động mình vừa làm là đúng hay sai, liền chuẩn bị lặt lại, nhắm vào huyết Khuyết Bồn của Tiêu Thu Thủy, đánh xuống một chưởng.

Đúng lúc đó, hai chưởng của Yến Cuồng Đồ đã đánh trúng hẳn.

Khoảnh khắc đánh trúng y phục, chưa chạm tới da thịt, Yến Cuồng Đồ nhanh như chớp đổi chưởng thành chỉ, đâm trúng hai huyết Vân Môn, Đại Hách của Kim nhị thái tử.

Kim Mộ Hạ đột nhiên bị tập kích, không kịp tránh né, vội hét lớn một tiếng.

Tiếng hét này của hẳn có hai dụng ý, thứ nhất là nhắc nhở thuộc hạ, báo rằng mình bị tập kích lâm nguy, hai là vận khí công “Tiểu Kỳ Liên Sơn Kim Yến Thần Ưng” truyền thụ, hét lớn một tiếng, bức thông khí huyết bế tắc.

Nhưng Kim Mộ Hạ sao có thể triệt tiêu nổi công lực của Yến Cuồng Đồ! Mới kêu được được nửa chừng thì âm thanh đã tắc lại trong cổ họng, bị

điểm ngã.

Bấy giờ đám người Hùng Báo nhao nhao hò hét xông tới, Yến Cuồng Đồ vung tay chộp lấy cổ họng Kim Mộ Hạ, một tay giơ hẳn lên cao, bóp chặt lại, Kim Mộ Hạ hai mắt cơ hồ trợn lồi ra ngoài. Yến Cuồng Đồ quát lên:

- Các người tới đây! Tiến thêm một bước là ta bóp gãy cổ thẳng chó Kim này!

Đám người Hàng Bát ném chuột sợ vỡ òa, càng hoảng hồ bọn chúng làm tất cả những chuyện này chẳng có mục đích gì khác ngoài muốn làm Kim thái tử hài lòng, tiện thăng quan tiến chức, đến nay Kim thái tử rơi vào tay người khác, sao dám có dị động. Nhưng ở bên này, Tiêu Thu Thủy cũng đồng thời biến sắc.

Tiêu Thu Thủy đột ngột biến sắc là vì hẳn tiếp xúc với Yến Cuồng Đồ không nhiều nhưng rất hiểu tích cách điên cuồng của ông ta, tuyệt không thể chỉ bắt Kim thái tử để uy hiếp đám người kia không dám làm loạn. Với tính tình nóng nảy như lửa của Yến Cuồng Đồ, tất phải xông lên chém giết một hồi, không để lại tên nào, bây giờ làm vậy hẳn là phải có lý do.

Khả năng lớn nhất là công lực của Yến Cuồng Đồ còn chưa khôi phục hoặc là chưa hoàn toàn khôi phục.

Cường địch bao vây, bản thân bị khống chế, công lực chủ tướng lại chưa được khôi phục, đó là chuyện vô cùng đáng lo.

Càng hoảng hồ đám “cường địch” này không kẻ nào là không phải loại tâm ngoan thủ lạt, bán nước cầu vinh, hơn nữa nếu những kẻ này giết được Yến Cuồng Đồ và mình, mục tiêu muốn giết tiếp theo sẽ chính là người có quan hệ tới mệnh mạch của cả quốc gia Nhạc Phi, Nhạc tướng quân!

Thiết quy Hàng Bát đương nhiên là không biết đại hán như thiên thần đứng trước mặt hẳn chính là Sở nhân Yến Cuồng Đồ danh động thiên hạ, nếu như hẳn biết thì sợ là đã sớm chạy biến từ lâu rồi. Điều Hàng Bát tính toán trong lòng chẳng qua chỉ là làm thế nào lập công trước mặt thái tử, mở đường thăng quan phát tài mà thôi.

Hàng Bát lập tức quát:

- Người là ai? Mau mau thả thái... Nhị công tử xuống, có gì từ từ nói!

Yến Cuồng Đồ trừng mắt nói:

- Chẳng có gì để mà nói cả!

Hàng Bát tức giận quát:

- Người dám làm thương tổn đến một sợi tóc của Nhị công tử, ta sẽ băm người thành thịt vụn!

Kim nhị thái tử nghe chuyện, trong lòng ngạc nhiên. Theo lý mà nói, đối phương một chiêu bắt giữ mình, công lực vượt xa đám Hàng Bát, có thể dễ dàng đánh đuổi đi, hà tất phải phí lời lẽ như vậy? Lập tức nảy sinh nghi vấn, lại nghe Yến Cuồng Đồ cười lạnh:

- Nếu ta muốn thương tổn hẳn, các người làm gì được nào?

Tay Yến Cuồng Đồ lại siết chặt thêm một chút, Kim Mộ Hạ lập tức hít thở không thông, sắc mặt đen xì. Hàng Bát nghĩ lần này nếu Kim thái tử có gì “bai dài hai ngắn” thì mình sẽ phải gánh họa lớn, vội vã kêu lên:

- Đừng, đừng, đừng, đừng...

Yến Cuồng Đồ hắc hắc cười lạnh mấy tiếng, dừng tay lại, âm thầm điều tức. Hóa ra chân khí ông ta tuy thông hành không trở ngại nhưng từ dưới Đới mạch trở xuống, hai chân vẫn không thể cử động, huyết mạch bế tắc không thông, giống như làm bằng gỗ mục, công lực cũng chưa khôi phục được đến một nửa. Ông thầm nghĩ mình khóa huyết đạo Tiêu Thu Thủy, bây giờ lại không cách nào bảo vệ hẳn, tự mình bảo vệ mình tự nhiên là không thành vấn đề, có lẽ phải tìm cách giết hết tất cả mọi người mới là thượng sách. Do không nắm chắc một đòn đắc thủ, hai chân lại không cử động được nên Yến Cuồng Đồ vẫn do dự chưa hạ sát thủ

Hàng Bát ý niệm xoay chuyển, kẻ này xem ra rất khó dây vào, nếu lão đã khống chế Kim nhị thái tử thì ta cũng phải khống chế bằng hữu của lão mới được! Vụt lắc mình đã bắt giữ Tiêu Thu Thủy, kê khố tang bồng vào sau cổ hẳn, gai nhọn như răng cá mập xuyên vào thịt Tiêu Thu Thủy.

Yến Cuồng Đồ biết rõ Hàng Bát động thân là lao về phía Tiêu Thu Thủy, chỉ là hạ bàn không thể cử động được, không cách nào cứu người, chỉ nghe Hàng Bát hô lên:

- Người thả Nhị thiếu gia ra, ta sẽ thả bằng hữu của người, nếu không...

- Nếu không thì sao?

Bỗng nghe có người hỏi.

Hàng Bát nghe thấy thế vụt giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng mình không biết từ bao giờ đã có một người đang đứng. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, dung mạo người đó hiện ra góc cạnh nhưng không rõ là bao nhiêu tuổi.

Hàng Bát cả giận, quát lên:

- Người đâu, bắt lại!

Hắn gào lên ba lần liên tiếp, bộ hạ đều đứng yên không động. Hàng Bát lập tức cảm thấy rùng mình sồn gai ốc, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ mờ, sau lưng mỗi thuộc hạ của hắn đều có một người, những người này đều mặc trang phục dân Tống, tay cầm dao ngắn, chĩa vào cổ thuộc hạ Hàng Bát. Kim thái tử a lên một tiếng, hắn tuy bị Yến Cuồng Đồ khống chế những vẫn nhìn việc rõ ràng. Hắn cơ hồ không dám tin vào mắt mình, triều Tống hèn kém suy nhược vậy mà lại có một đám dân Tống anh dũng, mạnh mẽ như vậy, cực kỳ dễ dàng, thần không biết quỷ không hay, khống chế hết bộ hạ mình.

Mà đám thủ hạ này ngoài quân Kim tinh nhuệ ra còn có quân Tống cùng nhân vật võ lâm thủ hạ Chu đại thiên vương, trước mặt người thần bí kia không ngờ lại đều không chống nổi một đòn!

- Nếu không thì sao?

Người này hỏi lại. Hàng Bát cắn răng, nói:

- Nếu không ta một đao giết chết hắn!

Người đó hỏi tiếp:

- Người là ai?

Hàng Bát nhìn theo ánh trăng chiếu xuống, cảm thấy người này có vẻ còn khá trẻ, lập tức to gan lên, hỏi:

- Là ai cái gì?

Người đó cười đáp:

- Người là dân Tống sao lại giúp người Kim đánh người Tống chúng ta?
Hắn vừa nói vừa chỉ Kim thái tử đang bị Yến Cuồng Đồ bắt giữ.

Hàng Bát nhất thời á hống không biết nói gì, Kim thái tử biết người tới không hề tầm thường, bèn đáp:

- Cái gì mà người Kim, người Tống, thiên hạ một nhà, trên cương thổ Đại Tống còn có phân chia gì!

Người đó cười nói:

- Kim nhị thái tử, người không cần phải giả bộ nữa, còn nhớ trận chiến Dĩnh Xương không? Chúng ta đã từng gặp nhau!

Kim thái tử nghe mà trong lòng phát lạnh, chỉ cảm thấy người này rất quen mắt nhưng lại không nhớ ra là ai?

Người đó cười nói:

- Các người giết người, thương người, ở Biện Kinh còn chưa đủ sao?
Tới Lâm An gây chuyện làm gì nữa!

Hàng Bát không biết người này là ai, ác ý sinh gan, quát:

- Cút bà mẹ nhà người đi!

Người đó sắc mặt khê biển, bước lên một bước, Hàng Bát đang định giết Tiêu Thu Thủy trước rồi sẽ ứng phó với người này nhưng không biết tại sao, bị khí thế người này bức bách, bất giác xuống tay chậm một chút. Người đó vung tay lên đã đoạt lấy khố tang bông của hắn, đập một cước, đá hắn bay ra xa, thuận tay tiếp lấy Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy chỉ thấy người này ra tay, võ công vô cùng bình thường, bình hòa chính tông, công lực cũng không có gì quá đặc biệt nhưng giữa lúc giờ tay nhắc chân lại sinh ra một loại đại khí thế, đại khí phách, có sức

mạnh không thể tưởng tượng được, hơn nữa còn hàm chứa đại vô úy giữa bách chiến sa trường, cho nên vừa ra tay đã đánh lui Thiết quy Hàng Bát!

Hàng Bát bị người đó một chiêu đánh lui, Kim thái tử lập tức nghĩ tới một người, kêu lên kinh hãi:

- Người...

Người đó cười phất tay:

- Hôm nay người trong lúc nguy khốn, lại cô thân lực yếu, ta không muốn giết người. Người nếu trở về được, ngày sau trên chiến trường giữa thiên quân vạn mã, ta sẽ lấy đầu người.

Yến Cuồng Đồ đầy một bụng nghi hoặc, lại thấy Kim thái tử nghe xong thần sắc thê thảm bèn quát hỏi:

- Các hạ là ai!

Người đó mỉm cười, chấp tay nói:

- Tại hạ Nhạc Vân. Theo gia phụ về kinh phục mệnh, biết trên đường có loạn đảng mai phục nên tại hạ đi trước một bước, mở đường cho cha, tiền bối là...

Yến Cuồng Đồ nghe thấy hai tiếng “Nhạc Vân” chợt lùi lại hai bước, thất thanh hỏi:

- Cha người đâu?

Kim Mộ Hạ thừa cơ giãy mạnh, thoát khỏi kiềm chế của Yến Cuồng Đồ, quay người đánh mạnh hai chưởng trúng ngực Yến Cuồng Đồ.

Yến Cuồng Đồ như không hề nhận thấy, Kim Mộ Hạ đánh hai chưởng, trong lòng đã hoảng loạn sợ hãi, thầm nghĩ: Chưa nói đến cái tên điên điên khùng khùng này võ công sâu không thể lường, chỉ bằng một mình sức Nhạc Vân đã không dễ đối phó rồi, càng huống hồ bên mình đã mất hết tiên cơ, mai phục thất bại! Không bằng ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách!

Hóa ra trong trận chiến ở Dĩnh Xương, quân Kim bày trận mười lăm dặm, cờ trống vang trời, tường thành cũng thoáng rung chuyển, nhưng chủ tướng là hai người Nhạc Vân và Vương Quý bàn bạc với nhau, để thống

chế bạch quân Đông Quang lưu thủ, phó thống chế tiên phong quân Hồ Thanh thủ thành, hai người Vương Quý, Nhạc Vân xuất chiến. Chiến đấu từ sáng sớm đến tối muộn, chém năm nghìn quân Kim, Kim thống quân thượng tướng quân Hạ Kim Ngô chết dưới tay Nhạc Vân, Kim phó thống quân Niêm Hãn Bột Đông trọng thương, trên đường chạy về Biện Lương thì tắt thở, Ngột Truật sợ đến vỡ mật.

Do là lấy nhiều đánh ít, Kim Ngột Truật tưởng rằng thắng lợi nằm chắc trong lòng bàn tay bèn gọi con trai thứ hai tham chiến, ý tứ là kiếm một món công lao trở về, tiện cho việc thăng chức, không ngờ lại thất bại thảm hại. Kim Mộ Hạ cũng không phải là kẻ tầm thường, khi Hạ Kim Ngô chiến Nhạc Vân, hẳn từng cùng thượng tướng quân song đấu Nhạc Vân, nhưng thấy Nhạc Vân trong trận chiến như thiên thần phát uy, ba chiêu đã chém ngã Hạ Kim Ngô, Kim Mộ Hạ ở bên không xen vào nổi một đòn, sợ đến nát gan vỡ mật, thúc ngựa chạy một mạch về đến Biện Kinh mới dám dừng lại.

Từ đó Kim Mộ Hạ sợ hãi cha con Nhạc Phi cùng cực. Càng sợ hãi thì lại càng muốn sát hại Nhạc Phi, Nhạc Vân, chỉ là đến lúc nhìn thấy thì vẫn sợ đến chân tay mềm nhũn, mất sạch đầu chí.

Kim Mộ Hạ quay người bỏ chạy, đám Hàng Bát thấy chỉ soái chạy mất cũng vội vội vàng vàng chạy theo, những kẻ khác thấy không còn chỉ huy, cùng ôm đầu bỏ trốn. Dưới ánh trăng, trong chớp mắt cả đám người đã bỏ chạy sạch sẽ, chỉ còn lại ba người Nhạc Vân, Yến Cuồng Đồ cùng Tiêu Thu Thủy. Bộ hạ Nhạc Vân cũng đã âm thầm chỉnh đội rút lui. Nhạc Vân có vẻ đã thấy quen rồi, nhìn quân Kim bỏ chạy cũng chẳng có gì là lạ, cười nói:

- Một đám huynh đệ thủ hạ tôi tới để tiếp gia phụ.

Ánh mắt Yến Cuồng Đồ vụt tỏa sáng, lăm lăm nói:

- Cha người sắp tới rồi! Cha người sắp tới rồi!

Ánh mắt sắc bén của Nhạc Vân nhìn lướt đánh giá Yến Cuồng Đồ, quan tâm hỏi:

- Tiền bối muốn gặp gia phụ sao? Không biết có gì chỉ giáo? Hai chân tiền bối hình như có gì không ổn? Tại hạ hơi hiểu chút y lý, không biết có

thể xem qua được không...

Yến Cuồng Đồ lạnh giọng quát:

- Người đừng có lại đây! Chuyện của ta, ta tự mình lo được! Ta muốn gặp cha người là có việc khẩn cấp muốn thông báo!

Nhạc Vân bước tới gần một bước, nói:

- Có chuyện gì tiền bối cứ nói với tại hạ, cũng giống như vậy!

Yến Cuồng Đồ đáp:

- Được! Vậy nói cho người biết! Ta không cho phép Nhạc tướng quân gặp hoàng đế!

Nhạc Vân ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi:

- Sao?

Yến Cuồng Đồ đáp:

- Cha người là con hiếu, người cũng là con hiếu! Người thử nghĩ mà xem, lần này về kinh còn giữ được mạng không! Đám cầu quan Tần Cối, Hàn Đà Trụ sẽ tha cho cha người sao? Đám người vừa nãy chính là do Tần Cối phái tới, có cả đám bại hoại trong hắc đạo, hợp tác với giặc Kim muốn phục giết Nhạc tướng quân! Người thử nghĩ đi, một khi các người chết đi, đất đai Đại Tống mất hết, tấm lòng bách tính thiên hạ đều tan nát! Cha người có xứng được với bà người nữa không? Người có xứng được với mẹ người nữa không? Có xứng được với vợ con của các người, có xứng được với bách tính quân dân nữa không?

Nhạc Vân rùng mình biến sắc. Yến Cuồng Đồ càng nói càng phấn chấn, cao giọng quát:

- Nếu như ta là Nhạc tướng quân, ta liền không nghe lệnh triều đình, dẫn một đám huynh đệ binh, chinh chiến giang sơn vì nhân dân Đại Tống! Nhạc tướng quân không sợ không có cường viện, lương, bách tích đủ sức nuôi, người, võ lâm nhiều chẳng hết!

Yến Cuồng Đồ nói đến lúc kích động, râu tóc dựng ngược cả lên.

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh lắng nghe cũng hơi thoáng chấn động. Hắn không ngờ được rằng vị tiền bối Yến Cuồng Đồ nhìn có vẻ phóng đãng buông thả này vậy mà lại có lòng yêu nước mãnh liệt như vậy, hơn nữa chuyện đầu tiên muốn mình đáp ứng làm hóa ra là khuyên ngăn Nhạc tướng quân phụng chiếu về triều! Tiêu Thu Thủy bất giác nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy cho dù vì chuyện này mà bỏ cả tính mạng mình cũng đáng giá.

Chỉ thấy Nhạc Vân trầm tư một thoáng, nói:

- Những lời tiền bối nói, chữ chữ đều là vàng ngọc, khiến người ta bưng tỉnh.

Nhạc Vân khẽ cười khổ, nói tiếp:

- Chỉ là...

Yến Cuồng Đồ trừng mắt hỏi:

- Chỉ là làm sao?

Nhạc Vân đáp:

- Chỉ là gia phụ thường nói với ta: “Làm việc không kể thành bại, chỉ cầu tâm an.” Lúc này quốc gia khói lửa, lòng người ly tán, gia phụ biết rõ lần này đi chắc chắn phải chết nhưng thế buộc phải làm, tránh làm người dẫn đầu, phản nghịch để chỉ tức nhất hô bá ứng, tạo thành thanh thế, với nước với dân tuyệt không được lợi gì!

Yến Cuồng Đồ giậm chân:

- Ai da, đương kim hoàng đế ngu độn, không lo chuyện khôi phục, Tần Cối lại muốn hại cả nhà người đó! Có câu rằng, “Đại trượng phu nguyệt chết nơi chiến trường, không hủy trong tay nịnh tặc!” Nhạc tướng quân anh danh một đời, người cũng trung thành cảnh cảnh, tự đâm đầu vào lưới như vậy thực là không đáng!

Nhạc Vân mỉm cười nói:

- Nếu trung thần chết mà có thể giúp thiên hạ yên, vạn thế bình thì chết cũng cũng chẳng có gì đáng sợ!

Yến Cuồng Đồ vò đầu bứt tai, nóng nảy nói:

- Sao lại cứng đầu cứng cổ thế này chứ! Các người vì quốc gia dân tộc mưu đại sự hay là thay hoàng đế Tống triều Triệu gia giữ thiên hạ! Hoàng đế không tốt! Cần đổi thì đổi, cần lật thì lật, có gì mà to tát đâu!

Tiêu Thu Thủy cũng không nhịn được mà xen vào:

- Chết có cái nhẹ tựa lông hồng, có cái nặng như núi Thái. Nhạc thiếu tướng quân, lệnh tôn đại nhân công sánh nhật nguyệt, trạch bị thương sinh, nếu bị gian tướng hãm hại thì bình dân thiên hạ còn ai có thể giúp họ kêu oan? Vó sắt quân Kim chà đạp Trung Nguyên, còn ai vì giang sơn đại tống mà chiến đấu phản công? Nhạc tướng quân nếu có điều gì bất hạnh, thử hỏi dưới quyền gian tướng trong thiên hạ còn có ai đứng lên giành lại non sông ta? Thiếu tướng quân, lệnh tôn chết đi cũng chẳng khác nào cái chết của hàng ngàn hàng vạn bách tính trong thiên hạ vậy, mong thiếu tướng quân suy nghĩ lại!

Nhạc Vân ngửa mặt lên trời thở dài:

- Hai vị đại hiệp nói rất có lý, thực không dám giấu, những gì tại hạ nghĩ trong lòng với các vị cũng không hèn mà giấu. Đại trượng phu sinh ra trên đời chỉ cầu không thẹn với trời đất, không thẹn với lòng mình, còn chuyện có thành ác danh hay không ta cũng chẳng để ý lắm... Tại hạ từng khuyên can phụ thân như vậy, chỉ là phụ thân đại nhân vô cùng kiên trì hai chữ “trung nghĩa”, tại hạ khuyên mãi không được, có lần còn thiếu chút nữa bị xử chém đường trường...

Yến Cuồng Đồ vò đầu chửi:

- Nhạc tướng quân sao lại cố hủ cố chấp như thế!

Nhạc Vân vụt biến sắc, nói:

- Tiền bối xin tự trọng, nếu còn sĩ nhục gia phụ thì tại hạ chỉ còn biết to gan đắc tội.

Yến Cuồng Đồ đã bao giờ bị người ta quát mắt như vậy, cũng sắc mặt khê biến. Tiêu Thu Thủy sợ nảy sinh xung đột, vội vàng chuyển hướng đề

tài:

- Lệnh tôn Nhạc Phi tướng quân trung dũng song toàn, nghĩa bạc vân thiên, chỉ là nơi miếu đường đều nằm trong tay Tần tướng, trung thành với triều đình chẳng qua chỉ là “ngu trung” mà thôi.

Nhạc Vân cười nói:

- Vị huynh đài này nói rất có lý, tuy nhiên cũng hơi quá lo lắng. Tần tướng tuy nắm đại quyền nhưng hoàng đế lão gia còn ban cho gia phụ mười lăm đạo ngự trát, các tướng Hàn, Lưu, Trương còn đang nắm trọng binh, nghĩ Tần Cối cũng không dám làm gì cha!

Yến Cuồng Đồ cười lạnh:

- Không dám làm gì cha người?

Đoạn đưa tay chỉ vào thi thể dưới đất, nói:

- Nhìn đi! Đó là cựu bộ của cha người, vì ngăn cản Tần lão tặc phái người phục giết các người mà hi sinh đó!

Nhạc Vân quỳ xuống, hướng thi thể anh em họ Luyện lạy bốn lạy, tiếp đó quay sang Yến Cuồng Đồ, chậm rãi nói:

- Ý tốt của tiên bối tại hạ xin tâm lĩnh. Tại hạ tự sẽ vì gia phụ trừ bỏ chướng ngại trên đường, cũng dốc lòng bảo vệ phụ thân an toàn.

Yến Cuồng Đồ tức quá hóa cười:

- Bằng mấy món công phu mèo ba chân của các người cũng bảo hộ được ư!

Nhạc Vân bình tĩnh đáp:

- Vừa rồi tiên bối và vị huynh đài này gặp nguy vẫn là nhờ tại hạ hóa giải.

Yến Cuồng Đồ vốn sắp bùng giận nhưng thấy dưới ánh trăng, vẻ mặt Nhạc Vân không chút nào sợ hãi, ông ta khẽ đổi ý niệm, chột rút trong lòng ra một vật, quát lớn:

- Xem đây là cái gì!

Nhạc Vân giật mình lùi lại ba bước, sắc mặt đại biến, run giọng nói:

- Là Thiên hạ Anh hùng lệnh của cha.

Yến Cuồng Đồ hung hăng nói:

- Nếu đã biết là lệnh bài cha người dùng để triệu hồi anh hùng thiên hạ, người đường đường cũng là một trang hảo hán, còn không nghe lệnh!

Nhạc Vân quỳ một chân xuống, ngập ngừng nói:

- Tiền bối cầm lệnh bài trong tay, tại hạ tuyệt không dám chống lệnh, chỉ là... Chỉ là lệnh bài này vốn gia phụ trước khi xuất chinh sợ rằng lão nãi nãi ở nhà bị gian tướng hãm hại, cầm lệnh bài có thể triệu anh hùng thiên hạ tới hỗ trợ, không biết tại sao lại đến tay tiền bối?

Yến Cuồng Đồ lại ngẩn ra, đáp:

- Lệnh bài này là ta lấy từ tay tiểu huynh đệ này, chi tiết ra sao thì không rõ. Ta chỉ biết Thiên hạ Anh hùng lệnh của Nhạc tướng quân có thể khiến anh hùng thiên hạ dâng đầu lâu, tưới máu nóng mà không oán thán, ngày trước từng tại Tung Sơn cắt máu ăn thề, tuân phục lệnh này... Ê, người lấy nó từ đâu ra đấy!

Yến Cuồng Đồ nghiêng đầu hỏi Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Văn bối cũng không rõ lắm, Nhạc thái phu nhân về sau đích xác là bị bức hại, theo văn bối suy đoán thì có tổng cộng hai thế lực.

Tiêu Thu Thủy vô cùng thông minh, chỉ thoáng suy nghĩ đã hiểu ra nguyên do, vừa nghĩ vừa tháo mở vấn đề vừa nói:

- Đám Tần Cối dù sao cũng không dám công khai bức hại, liền vận dụng thế lực của Chu đại thiên vương, chặn đường bắt giết; vừa đúng lúc Quyền Lực bang muốn đoạt lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh, mượn lệnh bài này khiến Nhạc tướng quân và anh hùng thiên hạ quy tâm, lật đổ triều đình hủ bại, tranh bá thiên hạ, cũng phái người tới tranh đoạt.

Tiêu Thu Thủy nói tới đây, khẽ thở dài một tiếng. Càng nghĩ hẩn trong lòng hẩn càng thấy rõ ràng:

- Chu đại thiên vương thấy Quyền Lực bang đã phát động bèn khoanh tay đứng nhìn, ý làm ngư ông đắc lợi. Mà trong số thuộc hạ của Lý Trầm Chu cũng có thứ bại hoại, “Cửu thiên thập địa, Thập cửu nhân ma” y phải đi nhân phẩm cao thấp khác biệt, dù là trong Bát đại Thiên vương cũng có nội gián, lại thêm anh hùng hào kiệt bảo hộ thái phu nhân sao có thể để yên, đấu đá lẫn nhau... Cuối cùng vẫn để Chu đại thiên vương chiếm hết lợi thế.

Yến Cuồng Đồ cười lạnh:

- Điều Quyền Lực bang muốn chính là điều ta nghĩ, Nhạc tướng quân có gì phải bán mạng cho cái triều đình tàn tạ này? Trên giang hồ còn bao nhiêu hán tử nhiệt huyết! Đáng tiếc... Đáng tiếc tên gốc Lý Trầm Chu này quá ngu, tự nhiên lại để Chu đại thiên nắm được cơ hội này!

Nhạc Vân thì lại hỏi:

- Chuyện đó... Vị huynh đài này... Sao lại biết được?

Nhạc Vân tuy còn trẻ nhưng đã có chút phong cách của cha, anh minh tinh tế, tỉ mỉ thấu đáo.

Tiêu Thu Thủy rơi lệ nói:

- Ta biết những chuyện đó bởi vì ta chính là Tiêu Thu Thủy.

Nhạc Vân động dung hỏi:

- Là người quật khởi võ lâm mấy năm gần đây, đại náo Chu đại thiên vương, ác đấu Quyền Lực bang, lão đại ca Thần Châu kết nghĩa... Tiêu trong tiêu sát, Thu trong thu thiên, Thủy trong lưu thủy... Tiêu Thu Thủy?

Tiêu Thu Thủy cười khổ đáp:

- Nhạc huynh nói vậy thực làm ta xấu hổ, những chuyện đó đều là cậy mạnh tư đấu, sao bằng được Nhạc huynh cứu nước vì dân, đại hiệp đại nghĩa.

Nhạc Vân chưa hết chấn động, nói:

- Tiêu huynh xuất thân nghe nói là từ nhà họ Tiêu Hoán Hoa?

Nhạc Vân tuy thường xuyên ở trong quân nhưng cũng đã nghe tới thảm biến của gia đình, may được nhà họ Tiêu Hoán Hoa liều mạng triệu tập anh hào thiên hạ khổ sở chống đỡ, chỉ là cuối cùng vẫn không tránh khỏi nhà mất người tan, thái phu nhân cũng không có tin tức gì.

Tiêu Thu Thủy thở dài:

- Chính thị.

Nhạc Vân nghiêm mặt nói:

- Tiêu huynh vì gia đình ta mà cả nhà gặp họa, ơn đồng nhật nguyệt, xin nhận của tại hạ một lạy.

Nhạc Vân liền muốn quỳ xuống, Tiêu Thu Thủy khổ không cử động được, vội nói:

- Nhạc thiếu tướng quân, huynh không thể làm thế, không thể... Chuyện này vạn vạn lần không thể, ta, ta không nhận nổi...

Nhạc Vân đáp:

- Cả nhà Tiêu huynh vì bị chúng ta liên lụy mới đến nỗi như thế... Nhạc mỗ thực trăm lạy cũng khó biểu đạt tấm lòng.

Lúc này công lực Yến Cuồng Đồ đã khôi phục thêm rất nhiều, đưa chưởng đè ngực, từ xa đẩy lên, Nhạc Vân lập tức không quỳ xuống được.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Huynh đệ ta không muốn người quỳ, người bớt chuyện lại đi.

Nhạc Vân chỉ cảm thấy một luồng lực đạo vô hình mà cực kỳ mạnh mẽ, vững vàng giữ chặt lấy mình, không cần biết là vận lực thế nào cũng chẳng thể khiến đầu gối khom lại một chút, trong lòng hiểu ra vị lão nhân như nô sư này võ công sâu không thể lường, bèn nói:

- Vậy thì Thiên hạ Anh hùng lệnh trong tay tiên bối...

Yến Cuồng Đồ sốt ruột đáp:

- Ta nói rồi, ta không biết, ta đoạt từ tay vị tiểu huynh đệ này.

Nhạc Vân nói:

- Lệnh bài này vốn là cha giao cho bà nội, mong gia đình có thể được anh hùng thiên hạ bảo hộ, chỉ không biết...

Tiêu Thu Thủy âm thầm đáp:

- Kỳ thực cho dù không có lệnh hài này, chuyện của Nhạc tướng quân há không phải là chuyện của mọi người! Dù thế nào cũng phải thề chết bảo vệ. Quyền Lực bang cũng chỉ là uy hiếp, không phải muốn hạ độc thủ với thái phu nhân, có điều lúc đó chúng ta không biết, hai đạo hắc bạch giao tranh, ngược lại để Chu đại thiên vương đắc thủ. Khi ta trở về Hoán Hoa đã không còn ai nữa, nghe nói Chu đại thiên vương giết mất song thân... Lại bắt thái phu nhân tới thủy trại Trường Giang... Gia phụ đã dự tính trước, giấu Thiên hạ Anh hùng lệnh tại Kiếm lư, trùng hợp để ta tìm thấy... Về sau trong trận ở dốc Trường Bản, Chu Thuận Thủy thấy ta đưa Thiên hạ Anh hùng lệnh ra liền muốn cướp lấy, kết quả để Yến tiên bối đoạt đi...

Nhạc Vân lại giật mình chấn động, thất thanh hỏi:

- Tiên bối họ Yến?

Yến Cuồng Đồ đáp:

- Ta chính là tên Yến Cuồng Đồ đó.

Nhạc Vân cung kính nói:

- Hóa ra là Yến tiên bối. Gia phụ từng nhắc tới ngài, nói ngài là một bậc hảo hán trên giang hồ, làm việc không câu nệ thế tục, không bị quyền lực phú quý thế gian khống chế.

Ánh mắt Yến Cuồng Đồ sáng lên, rung rẩy nói:

- Hãn, hãn nhắc đến ta...

Nhạc Vân tiếp tục kể:

- Cha còn nói, trong võ lâm hiện nay võ công của Yến tiên sinh có thể nói là số một số hai, đáng tiếc...

Yến Cuồng Đồ nôn nóng muốn nghe tiếp, hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Nhạc Vân đáp:

- Đáng tiếc chính là quá không chịu được, tốt xấu vô thường, thị phi đều bằng một tâm niệm, tùy ý làm việc, thế nên tạo phúc cho thế gian thì ít, giết chóc lại nhiều. Như vậy rất không ổn.

Yến Cuồng Đồ trầm mặc một lúc, dưới ánh trăng mái đầu vẫn luôn vươn cao ngạo nghễ giờ hạ thấp xuống, nói:

- Nhạc tướng quân nói rất đúng.

Chợt lại ngẩng đầu, lẫm liệt nói:

- Ta còn cần phải hoàn thành mấy việc, không để ý tới chuyện giang hồ nữa! Đây là chuyện thứ nhất.

Ông vừa nói vừa giơ lệnh bài lên:

- Ta muốn lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh cha người phát ra để ngăn cản cha người về phục mệnh, cũng tức là không cho phép Nhạc tướng quân quay về chịu chết!

Nhạc Vân thở dài:

- Ý tốt của Yến tiên bối tại hạ xin tâm lĩnh. Tại hạ cũng từng khuyên phụ thân nhưng đều vô hiệu... Nếu Yến tiên bối lấy Thiên hạ Anh hùng lệnh ra ép gia phụ thì vô cùng không ổn... Không bằng, không bằng Yến tiên bối hãy thu lệnh bài lại trước, để tại hạ tìm cách khuyên ngăn phụ thân, nếu vẫn không có tác dụng thì Yến tiên bối sẽ định đoạt sau... Như vậy có được không?

Yến Cuồng Đồ nhất thời cũng tâm ý khó quyết. Cả đời ông ta làm việc đều tùy theo ý thích, không sợ hãi gì, nhưng nghĩ đến chuyện dùng Thiên hạ Anh hùng lệnh uy hiếp Nhạc Phi, tuy là muốn tốt cho đối phương nhưng chung quy vẫn cảm thấy không ổn, rất không muốn rơi vào tình cảnh treo ngược như thế. Chỉ nghe Nhạc Vân lại nói, ngữ khí vô cùng thành khẩn:

- Gia phụ phát Thiên hạ Anh hùng lệnh có ý tứ sâu xa, nếu tiên bối lấy đó để uy hiếp thì thực có điều không ổn.

Tiêu Thu Thủy ở bên cạnh cũng nói:

- Yến đại hiệp, nếu để thiếu tướng quân đến khuyên thì có thể là thỏa đáng hơn, mong đại hiệp suy nghĩ lại!

Yến Cuồng Đồ cười khổ:

- Còn suy nghĩ lại gì nữa, Yến Cuồng Đồ ta tuy có hai chữ “Cuồng Đồ” nhưng cũng không dám phạm oai hùm Nhạc Phi tướng quân.

Yến Cuồng Đồ bật cười lại tiếp:

- Chúng ta nấp vào trong miếu, nếu như người không khuyên bảo được thì chúng ta sẽ lựa tình hình mà tính tiếp.

Nhạc Vân chấp tay hướng Yến Cuồng Đồ cao giọng nói:

- Tiền bối cao nghĩa, tại hạ không bao giờ dám quên.

Lại hướng Tiêu Thu Thủy ôm quyền nói:

- Không nhắc tới lần này về triều hay không, sinh tử an nguy thế nào, nhưng tấm lòng của thiếu hiệp Nhạc gia xin ghi khắc trong lòng. Còn có một chuyện, cũng xin thiếu hiệp trượng nghĩa giúp đỡ...

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Nhạc huynh vì nước vì dân, cao tình cao nghĩa, có gì cần sai bảo xin cứ nói ra, không cần phải khách khí.

Nhạc Vân khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Ta có một con trai, tên là Nhạc Di... Ta sợ nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì xin thiếu hiệp hộ tống nó tới huyện Hoàng Mai ẩn trốn, cũng xin thay mặt tướng nhần rằng: chống mạnh giúp yếu, hành thiện thiên hạ là bản sắc của bậc hiệp nghĩa, chỉ có quan trường hiểm ác, thà rằng đói chết chứ không được làm quan...

Nói đoạn lại cúi đầu than thở.

Hóa ra Nhạc Vân nhiều lần lập công lớn nhưng trong quan trường mắt thấy nhiều chuyện bất bình, nhiều lúc trượng nghĩa lên tiếng, thường bị ghen ghét đố kỵ. Nếu luận chiến công, Nhạc Vân thực không kém đại tướng trong triều, nhưng Nhạc Phi biết nếu phong thưởng cho con tất bị đố kỵ vì

thể chịu ần nhẫn, cố chu toàn đại cục, đem chiến tích huy hoàng nhường cho đám gian nịnh nhận lấy hư báo. Vậy mà Nhạc Phi vẫn còn thiếu chút nữa thì bị ép phải chém ái tử. Nhạc Vân chỉ cầu cùng theo phụ thân tử chiến, đối với đám quan hoạn thủ đoạn quyền mưu thực là căm ghét cùng cực!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta nhớ rồi.

Đang nói thì bỗng có một trận gió thổi tới, cỏ cây xào xạc, bóng đen dưới đất cũng đung đưa lay động, nhìn kỹ lại thì hóa ra là bóng chiếu của cây cối, trông giống như một đoàn yêu ma quỷ quái hung tợn. Tiêu Thu Thủy không hiểu tại sao chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, thấy thực giống một cảnh sinh ly tử biệt. Nhạc Vân lại nói:

- Có vẻ là gia phụ sắp tới rồi.

Yến Cuồng Đồ à một tiếng, bỗng lẳng không bắn ra hai chỉ, đã đã thông huyết đạo trên hai chân Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy tung mình nhảy lên, nhưng huyết đạo hai chân bị phong bế đã lâu, nhất thời tê dại cứng đờ.

Nhạc Vân ở bên cạnh thấy Yến Cuồng Đồ cách không giải huyết, trong lòng chấn động, thầm nghĩ: Nếu trong quân có cao thủ như vậy thì còn lo gì đại sự không thành... Trong lòng đã có kế sách, quyết ý nếu không khuyên được phụ thân không trở về triều thánh thì liền nghĩ cách để phụ thân thu nhận loại giang hồ hào kiệt này, mưu cầu việc lớn.

Tiêu Thu Thủy chưa rõ ra sao, Yến Cuồng Đồ quát vội:

- Mau, tới đây công ta.

Tiêu Thu Thủy bước tới gần nhưng tay không cử động được, không cách nào công người. Yến Cuồng Đồ tuy chân không thể cử động nhưng hai chưởng ần xuống đất, thân mình bắn lên đã hạ xuống lưng Tiêu Thu Thủy, bám chặt lấy hãn:

- Chúng ta đi trước, để cha con bọn họ nói chuyện với nhau, nhanh lên!

Khinh công Tiêu Thu Thủy tự nhiên là không tầm thường, nhấp nhô mấy bước đã phóng ra xa mười mấy trượng, Yến Cuồng Đồ bỗng nói:

- Chúng ta vào trong miếu trước.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Được.

Bèn công Yến Cuồng đồ chui vào trong miếu đồ. Ngôi miếu Quan Đế này đã rất cũ kỹ, mạng nhện giăng khắp nơi, nhiều năm không được tu sửa, bởi ở ngoài thành Lâm An, hoàng đế ngày ngày rượu như hồ, thịt như dềng, lúc lúc tiêu xài hoan lạc, làm gì có hơi sức đâu sửa miếu xây cầu? Tiêu Thu Thủy thăm thở dài, Yến Cuồng Đồ hỏi:

- Người thở dài cái gì? Là than ta không giải huyết đạo trên tay và toàn thân người?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Kỳ thực ta đã đáp ứng cùng ông đi tới ba nơi, cho dù ông thả ta ra ta cũng không đi.

Yến Cuồng Đồ cười nói:

- Người làm người thế nào ta biết, quả thật là hảo hán tử nói lời giữ lời. Ta không giải huyết cho người cũng không phải là sợ người chạy, mà là sợ người ra tay... Những chuyện này ta không muốn người khác xen vào.

Chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới bên tai, Yến Cuồng Đồ không khỏi có chút hưng phấn, nói:

- Nhạc Phi tới rồi!

Tiêu Thu Thủy không nhịn được hỏi:

- Nếu ông không muốn ta xen vào thì còn cần ta tới làm gì?

Yến Cuồng Đồ trừng mắt nhìn hẳn, đáp:

- Không phải ta đã nói rồi sao? Có chuyện cần người truyền đạt lại, nếu chẳng may có chuyện gì thì còn có người chứng kiến.

Ông ta vừa nói vừa nhìn ra ngoài. Chỉ thấy bên ngoài ánh lửa lập lòe, ánh trăng trở nên âm đạm, Nhạc Vân đang hành lễ với một người. Người đó nói với Nhạc Vân mấy câu rồi giống như đang đi về phía này. Bấy giờ lửa đuốc cháy lộp bộp, lưỡi lửa bập bùng, ngày cả Yến Cuồng Đồ, Tiêu Thu Thủy ở bên trong miếu cũng nghe thấy rõ ràng. Đột nhiên phía sau tượng thần cũ kỹ có tiếng “bịch” một cái, hai người giật nảy mình vội quay lại, hóa ra một con chuột đang vội vàng chui vào trong hang.

Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy đưa mắt nhìn nhau.

Yến Cuồng Đồ nói:

- Bọn họ tới rồi.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Hình như là đang đi về phía này.

Yến Cuồng Đồ một đời hào dũng giờ tim cũng đập thành thịch:

- Gặp Nhạc tướng quân, bây giờ gặp được lại thấy có chút không ổn.

Tiêu Thu Thủy cũng không biết tại sao, người mình ngưỡng mộ đã lâu đang tới, trong lòng lại vô cùng khẩn trương, nói:

- Đúng là không ổn.

Yến Cuồng Đồ hạ giọng nói:

- Không bằng... Trốn đi trước đã!

Tiêu Thu Thủy cũng thấp giọng đáp:

- Được, ta cũng ông nhảy lên.

Tiêu Thu Thủy khom người xuống, Yến Cuồng Đồ bắt lấy tay Tiêu Thu Thủy, lập tức nhảy lên lưng hăn. Lúc này hai tay họ chạm nhau, đều cảm thấy tay đối phương lạnh ngắt. Hai người một kẻ dũng mãnh cuồng hãn, độc bộ cổ kim, một kẻ thiếu niên khí thịnh, khí thế cùng, đột nhiên đều vì sự xuất hiện của một vị tướng quân mà không khống chế nổi sự chấn động và phấn khích trong lòng.

Hai người lẳng lẳng nhảy lên xà nhà, trên xà rất nhiều tro bụi, rơi xuống rào rào, Tiêu Thu Thủy nhỏ giọng chửi:

- Ai da, ai da, sao lại không cẩn thận như vậy, đừng làm bẩn lên tường quân!

Tiêu Thu Thủy trầm mặt một lúc, ánh lửa dần sáng, hiển nhiên là mấy người Nhạc Phi đã tới gần cửa miếu. Bấy giờ Tiêu Thu Thủy bỗng nói:

- Yến tiền bối.

Yến Cuồng Đồ lơ đễnh đáp:

- Ủm?

Lúc này tiếng người, tiếng võ ngựa đã tới gần cửa miếu, Tiêu Thu Thủy tinh thần hoảng hốt, nói:

- Yến tiền bối, thực không ngờ ngài lại là người như vậy.

Yến Cuồng Đồ không nghe rõ, lập tức hỏi lại:

- Làm sao?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Vãn bối cứ nghĩ Yến tiền bối muốn tới ba nơi như thế nào... Người tên giang hồ ai ai cũng nói ngài hoang đường cùng cực, không theo lẽ thường, lại không biết ngài kháng tiết cô trung...

Lúc này đã có người mở cửa miếu, chỉ nghe “két” một tiếng, Yến Cuồng Đồ hốt hoảng, hạ giọng nói nhanh:

- Im lặng! Tới rồi!

Chỉ thấy ánh lửa vụt chiếu sáng trong miếu, một người mình mặc quân nhung, từ trên xà nhà nhìn xuống, vảy đồng trên mũ giáp phản chiếu ánh lửa lập lòe lòe mắt. Người tuy mặc quân trang nhưng lại có một loại văn khí!

Sau lưng người đó chính là Nhạc Vân, Nhạc Vân vốn cao lớn tuấn lãng, nhưng lúc này nhìn lại có lẽ là vì từ cao nhìn xuống, trông lại có vẻ thấp lùn, nhưng người đi đầu kia lại không khiến người ta có cảm giác đó.

Người đó đứng ở giữa hai người, bên trái là Nhạc Vân, bên phải còn có một người ăn mặc như võ tướng. Người này râu ria đầy mặt, nhưng mặt bị quân khôi trên đầu che lấp cho nên không thấy được rõ ràng.

Người đứng giữa vừa qua cửa miếu liền lập tức cung kính khom mình, hướng tượng thần trong miếu vái ba vái, nói:

- Quan nhị gia nghĩa bạc vân thiên, hộ Hán tận trung, là người đáng để chúng ta ngưỡng mộ, đáng tiếc chinh chiến liên miên, miếu vũ không được tu sửa, ngày sau giành lại non sông xong tất sẽ về đây tu sửa miếu này. Vân nhi, chuyện này nhớ ghi lại.

Nhạc Vân lập tức cung kính đáp:

- Rõ.

Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy cùng trong lòng máy động: Người này chính là Nhạc Phi rồi! Nhưng lại không thấy rõ mặt mũi ông ta. Chỉ nghe võ quan uy vũ hùng tráng bên cạnh nói:

- Đại ca, đệ thấy lời Vân nhi nói cũng có đạo lý. Gian tướng đương quyền, chúng ta trở về không phải là chịu chết sao? Chết cũng không quan trọng lắm nhưng đại trượng phu sao có thể chịu nhục! Chúng ta đến trấn Chu Tiên, cùng huynh đệ giết tới tận Biên Lương! Nêu hoàng đế trở ngược lại căn đuôi chúng ta, chúng ta dứt khoát khoanh tay đứng nhìn, xem xem nếu chúng không đánh, Hàn lão tướng quân không đánh, Lưu, Trương không đánh, thử xem đám Tần Cối, Hứa Quy Niên có đánh được không!

Nếu không, Triệu Cấu hẳn tự đi mà đánh!

Càng nói càng phẫn nộ.

Nhạc Phi bỗng hạ giọng quát lên:

- Trương Hiến, không được vô lễ!

Trương Hiến “bịch bịch bịch” lùi lại ba bước, một tiếng quát trầm thấp này lại có một loại uy thế khiến cho hai đại cao thủ trên xà nhà cũng phải thoáng chán động. Chỉ nghe Trương Hiến sợ hãi nói:

- Tướng quân bớt giận, thuộc hạ biết tội, xin xử trí.

Nhạc Phi trầm mặc một thoáng, thở dài nói:

- Không trách người được, quả thực nịnh thần hoành hành, vạn dân trong nơi nước sôi lửa bỏng. Chỉ là thiên tử chí cao, thánh ân như trời, không thể có điều mạo phạm. Nếu người người đều như vậy thì lẽ pháp ở đâu? Quy củ không còn! Hồng lễ của một nhà, không thành thể thống, mất pháp của một nước, tất họa không ngày ngưng!

Trương Hiến cúi đầu đáp:

- Rõ.

Nhạc Phi bước lên vài bước, ngắm nhìn tượng thần. Hai người Yến, Tiêu muốn nhìn cho rõ ràng nhưng bị xà gỗ che lấp, không trông thấy được, lại sợ khê động đây làm kinh nhiễu Nhạc tướng quân, liền nín thở lắng nghe, chỉ nghe Nhạc Phi lại nói:

- Lời Vân nhi nói không phải không có đạo lý. “Tướng ở ngoài xa, có lúc không cần nghe lệnh vua”, lời tuy nói như vậy nhưng quốc gia nhiều tai nạn, chính là lúc tôn vương nhường di, nếu bây giờ ngỗ nghịch chỉ sợ chính là trúng vào mưu đồ của tặc tử, làm hồng xã tắc, trở thành tội nhân thiên cổ.

Trương Hiến không nhịn được lại xen vào:

- Kim Ngột Truật sai Tần Cối “tất sát Phi”, chính là muốn giết đại ca người! “Tất sát Phi” mới là âm mưu của bọn chúng, cho dù chúng ta trở về cũng không phải gấp trong nhất thời!

Nhạc Phi vụt quát:

- Trương Hiến.

Trương Hiến vội im bặt, cách hồi lâu sau, Nhạc Phi mới bình tĩnh âm giọng, nói:

- Đệ cùng Vân nhi ra ngoài đi, ta muốn ở lại đây...

Trương Hiến đáp:

- Rõ.

Nhạc Vân chợt nhớ tới hai người Yến Cuồng Đồ, Tiêu Thu Thủy, thoảng vẻ khó xử, đang muốn lên tiếng, Nhạc Phi đã nói:

- Đi đi.

Nhạc Vân đánh giá tình thế trong miếu, cùng Trương Hiến âm đạm lùi ra, chỉ để lại Nhạc Phi một mình bên trong.

Hai người Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy phảng phất như có thể nghe được tiếng tim đập của đối phương.

Bấy giờ bỗng nghe “phịch” một tiếng, hai chiếc giày đặt úp dưới đất, hóa ra Nhạc Phi đã quỳ xuống trước tượng thần, chỉ nghe ông nói:

- Quan nhị gia, lúc này quốc gia nhiều nạn, Nữ Chân xâm lăng, trong có tham quan, ngài giữ Hán chống giặc, nghĩa đảm trung can, cục diện bây giờ thực cần ngài mở mắt phát uy, phù hộ quốc gia, Nhạc Bằng Cử tôi thực đã đến lúc sơn cùng thủy tận nội ngoại giao tiên rồi.

Ngữ điệu khẩn thiết, Tiêu Thu Thủy nghe mà khóe mắt ướm lệ, Yến Cuồng Đồ tròn mắt cũng đỏ lên. Một đại tướng quân nhưng mã oai hùng vậy mà bây giờ ở lại ở trước tượng thần nghẹn ngào như thế. Lại nghe Nhạc Phi nói tiếp:

- Tôi lần này về, hẳn là khó tránh cái chết, Tần Cối muốn giết tôi mới phóng tâm, hoàng thượng giết tôi mới an tâm, người Kim giết tôi mới cam tâm. Nhạc Phi tôi chết cũng không tiếc, chỉ là non sông chưa khôi phục. Người Tống người Kim vốn không phân biệt, nhưng tộc Nữ Chân vô cớ xâm nhập, đốt phá cướp bóc tàn hại dân ta, vì thế tôi dẫn quân giết địch. Nhưng hoàng thượng lại sợ tôi khi đại thắng trở về, nhòm ngó để quan, hoàng vị của ngài liền không an toàn nữa, mới cam tâm để Tần Cối lợi dụng... Ôi.

Qua một lúc, Nhạc Phi lại nói:

- Bây giờ tôi chỉ có ba nguyện vọng, mong Quan nhị gia phù hộ. Tôi một cầu nước nhà bình an, thiên hạ thái bình, nếu hạ quan có thể lấy cái chết thức tỉnh lòng dân thiên hạ, đuổi nịnh thần, bảo hộ pháp quân, giành lại non sông, bản tướng cũng được ngậm cười nơi chín suối!

Lúc này bên ngoài vang lên mấy tiếng ngựa hí, tiếng vó ngựa lộc cộc bất an, Nhạc Phi nói tiếp:

- Nguyện vọng thứ hai của tôi, chỉ cầu gian tặc Tần Cối giết một mình tôi là được, đừng làm liên lụy tới huynh đệ trong quân cùng với bách tính vô tội và người nhà Nhạc mỗ! Còn cả trận thế ở trấn Chu Tiên tuyệt đối không thể rút, một khi rút đi thì công lao trước đây đều mất cả, những đệ huynh đổ mồ hôi xương máu vì chốn ấy đều hi sinh uống phí cả! Quan nhị gia phù hộ, cầu Quan nhị gia phù hộ!

Yến Cuồng Đồ và Tiêu Thu Thủy lại đưa mắt nhìn nhau, tâm tình kích động không thể kiềm chế. Nhạc Phi lại nói:

- Nguyện vọng thứ ba, là mong...

Còn chưa dứt lời bỗng nghe một tràng vó ngựa kéo tới rồi đột ngột dừng lại trước miếu. Nghe “xoảng” một tiếng, Nhạc Vân rút đao ra, quát hỏi:

- Là ai?

Một người kêu lên:

- Nhạc Phi có đây không?

Trương Hiến quát lớn:

- Nhà ngươi là ai?

Chợt nghe bịch một tiếng, người đó như bị một tiếng quát dọa sợ rơi cả xuống ngựa.

Trương Hiến lại hét lên:

- Rút cuộc ngươi là ai? Còn không nói là một đao chém chết!

Người đó hơi sau không tiếp được hơi trước, nói:

- Ta... Ta, ta... Là... Là.... Sứ, sứ, sứ... Sứ giả... Hoàng thượng phái tới... Không được, không được giết ta...

Nhạc Phi cao giọng hỏi:

- Là ai vậy?

Nhạc Vân bậm báo:

- Là sứ giả hoàng thượng đặc phái.

Nhạc Phi lại hỏi:

- Có chuyện gì?

Trương Hiến cướp lời:

- Đệ tìm được trên người hãn có một tờ giấy... Trên đó viết... viết cái gì đây? Vương Quý!

Chỉ nghe một người ứng tiếng đáp, cách một thoáng, có người bình tĩnh nói:

- Đúng là ngự bút của hoàng thượng, trên viết ba chữ “mau trở về.”

Nhạc Phi đứng dậy, nói:

- Trương Hiến không được thất lễ. Mau tiễn sứ giả trở về.

Trương Hiến đáp:

- Rõ.

Bên ngoài lại một trận xao động, chỉ nghe Trương Hiến ở ngoài còn hạ giọng nói:

- Người không phải giở trò, ta biết là ai phái người tới. Người về nói với Tần Cối, nếu hãn dám động tới một sợi lông Nhạc gia, Trương Hiến ta...

Nhạc Phi lại thấp giọng quát một tiếng, ngữ khí mang chút trách mắng:

- Trương Hiến.

Trương Hiến ứng tiếng:

- Rõ.

Bên ngoài liền không còn tiếng gì nữa, không lâu sau liền vang lên tiếng vó ngựa, sứ giả đó đi rồi.

Nhạc Phi thở dài một tiếng, bước ra ngoài, vừa đúng chỗ đi vào lúc trước cũng là dưới xà nhà, vẫn không thấy rõ mặt mũi. Chỉ thấy ông mặt quay ra ngoài, hướng lên ánh trăng, xuất thần một lúc rồi kiên nghị nói:

- Cho lên núi đao xuống biển lửa ta cũng phải đi, nếu không nước không ra nước, nhà còn thành gì? Ở dưới tổ võ sao còn được trứng lành? Mong mấy người Hàn tướng quân có thể cứu vãn được tình thế. Những người thực sự quan tâm tới Nhạc mỗ ta, Nhạc mỗ xin tâm lĩnh, nhưng xin thành toàn cho Nhạc mỗ. Nhạc mỗ không phải hành sự theo ý khí hoặc là muốn danh truyền hậu thế, chỉ muốn lấy cái chết trọn chữ trung mà thôi.

Nói đoạn hướng về tượng thần vái sâu một vái, lại hướng về xà nhà chắp tay rồi quay người bước ra khỏi miếu.

“Két” một tiếng, cửa miếu lại đóng lại, tiếng vó ngựa vang lên, ngựa hí dần xa, ánh lửa ngoài khe cửa cũng dần mờ nhạt, chỉ còn lại ánh trăng mờ mờ vẫn len lỏi vào, chiếu thành từng đốm từng đốm trên sàn.

Ánh trăng trong ngần, dưới đất đầy tro bụi.

Tiêu Thu Thủy, Yến Cuồng Đồ nhìn nhau, đều không ai nói gì.

Qua một lúc, Yến Cuồng Đồ gật đầu, Tiêu Thu Thủy hiểu ý, cúi người xuống, Yến Cuồng Đồ lại leo lên lưng hăn, Tiêu Thu Thủy nhảy xuống đất. Chỉ thấy trên đất có một hàng bước chân, đạp lên tro bụi, sắc nét rõ ràng, nhưng người đã đi xa, đó là dấu chân Nhạc Phi để lại khi bước vào lúc này.

Yến Cuồng Đồ đưa tay mở cửa, “kẹt” một tiếng, ánh trăng phủ đầy mặt, chiếu rọi vào trong. Hai người cùng hít sâu một hơi, gốc cây khô trước miếu dưới ánh trăng lại càng không chút sinh khí. Yến Cuồng Đồ khí nhập đan điền, hét lớn một tiếng, lại hú lên một tiếng, rồi gầm lên một tiếng nữa. Ba tiếng kêu dài một lần nữa làm đám quạ xám trên cây bay lên rào rào, chìm vào trong màn đêm. Yến Cuồng Đồ kêu lên ba tiếng, nghiêng đầu hỏi Tiêu

Thu Thủy:

- Bao giờ trời mới sáng?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Sắp rồi.

Yến Cuồng Đồ chỉ gốc cây khô:

- Tại sao mới ngày thu lá đã rụng hết rồi.

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Có thể là sắp đến mùa đông rồi.

Yến Cường Đồ ngơ ngác xuất thần, chợt cảm thấy ánh trăng trải khắp núi xa, cây gần, phủ lên mặt đất giống như một màn tuyết trắng, bỗng rùng mình một cái, buột miệng nói gần như tiếng rên rỉ:

- Thực là tịch mịch.

Hết.

Phần cuối "Thiên Hạ Hữu Tuyết"

END.

Mời vào blog daotieuvu.blogspot.com để tải nhiều truyện hơn!

